

ரூ. 1.50

முறிந்த பால்

தோர்ன்டன் ஓயில்லர்

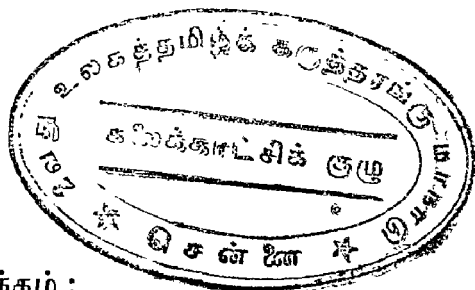
செல்வி பதிப்பகம்

By -

முறிந்த பாலம்

மூல ஆசிரியர் :
தோர்ன்டன் ஒயில்டெர்

தமிழாக்கம் :
ரா. நடராசன்

காரைக்குடி

செல்வி - 21.

முதற்பதிப்பு - டிசம்பர் 1958.

தமிழ் மொழிபெயர்ப்புரிமை
செல்வி பதிப்பகத்தாருடையது.

Copyright :
Albert Boni
Chester, Vermont

The Bridge of San Luis Rey
By
THORNTON WILDER

தென்மொழிகள் புத்தக டிரஸ்டு ஆதரவில் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விலை ரூ. 1-50

சௌத் இந்தியா பிரஸ், காரைக்குடி.

சென்னை பிரதம நீதிபதி
திரு. பி. வி. இராஜமன்னார் அவர்களின்

முன்னுரை

தென் மொழிகள் புத்தக டிரஸ்டின் ஆதரவில் முதலில் வெளியாகும் நூல்கள் தென்னிந்திய மக்களுக்கு அளிக்கப்படுகின்றன. இந்த நிலையம் “பேர்டு” நிலையத்தாரின் நன்கொடையால் உருவாகி வளர்ந்தது. இதன் நோக்கம் தென்னிந்திய மொழிகளாகிய தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய நான்கு மொழிகளிலும் அறிவும், கலையும் நிறைந்த நூல்களைக் குறைந்த விலைக்கு வெளியிடுவதை ஆதரிப்பதேயாகும். இந்நோக்கத்தை நிறைவேற்ற “பேர்டு” நிலையத்தாரும் தென்னிந்தியப் பல்கழகத் துணை வேந்தர்கள் எழுவரும் சேர்ந்து சிந்தித்து, ஏராளமான, பல்வகையான சிறந்த நூல்களைக் குறைந்த விலையில் விற்பனை செய்ய இந்த ஸ்தாபனத்தை நிறுவினர். இதற்கென நிறுவப்பட்ட மூன்றாண்டுத் திட்டத்தின் முதல் வெளியீடு இது. கடுநடையுடைய நூல்களை வெளியிட மேற்கொள்ளவில்லை. ஆங்கிலக் கல்வி இல்லாத படித்த பாமரனுக்கும் பயன்படுமாறு எளிய நடையில் இன்பமும், பயனும் தரும் புத்தகங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தலே இந்த ஸ்தாபனத்தின் இலட்சியமாகும்.

இலக்கிய வளம் நிறைந்த மூலநூல்களைப் பதிப்பித்தல், கலை, விஞ்ஞானப் புத்தகங்களை வெளியிடல், உலகத்திலேயுள்ள மற்ற மொழி நூல்களை மொழிபெயர்த்தல் ஆகியவையே இந்த ஸ்தாபனம் செய்ய விரும்பும் பணிகளாகும்.

“மலிந்த விலையில் உயர்ந்த நூல்” இதுவே தென் மொழிகள் புத்தக டிரஸ்டின் இலட்சியம். இந்த நோக்கம் எவ்வளவு தூரம் இம் முதல் வெளியீட்டால் நிறைவேறியிருக்கிறது என்பதைப் பொது மக்கள் தான் சொல்லவேண்டும். இம்முயற்சியின் பயனும் வெற்றியும் பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகே வெளிப்படலாம். ஆனால் இத்திட்டம் உண்மையான

கற்பனை நோக்குடையவர்களுக்குப் புலனாகும். இதனால் விளையக் கூடியன எண்ணிறந்தன. மலிவான இப்புத்தகங்களைத் திறமையான வகையில் தென்னிந்தியா முற்றிலும் பரப்பினால் இவை பட்டி தொட்டிகளிலுள்ள மக்கள் கரங்களிலும் தவமும். அப்போது இந்நாட்டின் உயிர்நாடி போன்ற மக்களின் வாழ்வில் இன்ப ஒளி வீசும். தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய மொழிகளுக்காகவே இந்நிலையம் ஏற்படுத்தப்பட்டதற்குத் தக்க காரணங்கள் உண்டு. ஏனெனில் இவை தென்நாட்டு மொழிகள். “தக்கணம்” என்பது பூகோள நூற்படி பழைய இந்தியாவிலே, விந்தியத்தின் தென் பாகமாகும். பண்பாட்டின் படி இந்நான்கு மொழிகளையோ, அவற்றின் கிளை மொழிகளையோ பேசும் மக்களைக் கொண்ட தேசத்தைக் குறிக்கும். இம்மொழிகள் நான்கும் ஓரினத்தன என்பதில் ஐயமில்லை. “திராவிடம்” என்ற அடைமொழியைச் சேர்க்கத் தயங்குகிறேன். ஏனெனில் அது ‘மொழி’, ‘இனம்’ என்ற பொருளில் கொள்ளப்படாமல், கருத்து வேற்றுமை, அரசியல் என்ற நோக்குடன் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இம்மொழிகளிடையேயும் காணப்படும் கலாச்சாரம் இப்பகுதியை இந்தியாவின் ஏனைய பகுதியினின்றும் தனித்துக் காட்டுகிறது. சாதாரணமாக நாம் அறிந்துகொள்ளும் கர்நாடக சங்கீதமும் இதைத் தெளிவுபடுத்தும். அவ்வாறே இப்பகுதிகளில் உள்ள சிற்பக் கலையும், கட்டிடக் கலையும் தனிப் பெருமையுடையன. மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், சடங்குகள், விழாக்கள் முதலியவற்றினாலும் குறிப்பிடத்தக்க ஒருமைப்பாட்டைக் காண்கிறோம். இத்தனிச் சிறப்புக்கள் இந்நூலகத்தாரின் வெளியீடுகளால் பிரதிபலிக்கும் என நம்புகிறேன். அத்துடன் இந்தியப் பண்பாட்டை விளக்கும் நூல்களையும் பிறநாட்டு மொழிகளில் உள்ள நூல்களின் மொழி பெயர்ப்புகளையும் வெளியிடுவதன் மூலமாக குறுகிய வேறுபட்ட மனப்பான்மை தவிர்க்கப்படும்.

பி. வி. இராஜமன்னார்

அணிந்துரை

1714-ம் ஆண்டு ஜூலை மீ 20 தேதி விமாநகருக்கும் கஸ்கோ நகருக்கும் இடையிலுள்ள கொடிப்பாலம் அறுந்து விழுந்தது. அப்போது அதன்மீது சென்றுகொண்டிருந்த ஐந்து பேரும் கீழே பாய்ந்துகொண்டிருக்கும் ஆழமான ஆற்றில்விழுந்து இறந்தார்கள். அந்தப்பாலத்தைநோக்கி வந்துகொண்டிருந்த ஒரு பாதிரி அந்தத் துயரக் காட்சியைக் கண்டார். ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் இயல்புடையவரான படியால், இச்சம்பவத்தின் மூலமாக இறைவனின் திருவுளக் கருத்தை எடுத்துக் காட்டலாம் என்ற எண்ணம் கொண்டார். இறந்த ஐவரின் வாழ்க்கையைப் பொறுமையோடு ஆராய்ச்சி செய்தார். அவர்களது எண்ணங்களையும் மனக் கிளர்ச்சிகளையும் வியக்கத்தக்க முறையில் தெளிவாக நல்ல நடையில் இந்நூல் எடுத்துக்கூறுகிறது.

இந்த நூல் மிக உயர்தரமானது. ஏனோதானோ என்றில்லாமல் மனம் குவிந்து எழுதியதாகும். அது மட்டுமன்றி, கதாபாத்திரங்களை எழுத்தோவியமாகத் தீட்டுவதில் இந்நூலாசிரியர் முழு வெற்றியடைந்திருக்கிறார். 'பெற்றமனம் பித்து, பிள்ளைமனம் கல்லு' என்ற பழமொழிக் கிணங்க அன்பற்ற தன் மகள்மீது பலனில்லாத தன் கடிதங்கள் மூலம் அன்பைப் பொழியும் டோனாமேரியா அம்மையையும், அவளுடைய வளர்ப்புப் பெண்ணான அழகுச் சிறுமியை, விசுவாசமுள்ள பெபிடாவையும் நம்மால் மறக்க முடியாது. மான்யுவெலை இழந்த பிறகு வாழ்வைச் சகிக்க முடியாத எஸ்தபென்னுக்கு சேன்லூயி பாலமே சிறந்த முடிவிடமாகிறது. இன்பக் கலைகளிடத்தும், அழகிகள் மீதும் ஆராத பாசம்கொண்டபையோ மாமனின் வாழ்வின் வருணனை இன்ப ஓவியமாகும். காமில்லா பெரிச்சோல் எனப்படும் கணிகை, அழகையும் புகழையும் இழந்த பிறகும் கூட, அவளிடம்

மாறாத விசுவாசம் கொண்டவனாய் அவளுடைய ஒரே மகனை வளர்க்கவும், படிக்கவைக்கவும் பொறுப்பேற்றுக் கொள்கிறான் பையோ மாமன். அக்காட்சி மனத்தை உருக்குகிறது. இந்த ஐவரும் பாலத்தில் ஒருங்கே உயிரிழக்கிறார்கள்.

இருபத்திரண்டு ஆண்டு வயதுள்ள இளைஞனாயிருக்கையில் நான் இந்த நூலை முதன் முறையாகப் படித்தேன். இதன் சிறப்பு என் மனத்தில் பெரிதும் பதிந்து விட்டது. அண்மையிலே இதை மீண்டும் படித்தேன். இந்த சோகக் கதையின் முழுப் பண்பினையும் உணர்ந்தேன். சொற்களைக் கொண்டு புனையப்பட்ட வண்ணக் கலவைகளும், மெல்லிய கிண்டல்களும் என்னைப் புளகாங்கிதப் படுத்தின. இவ்வின்பங்களனைத்தும் வாசகரை எதிர்நோக்கி இருக்கின்றன. இத்தனைக்கும் பின்னால் திருவுளத்தின் கருத்து எதுவாக இருக்கக்கூடும் என்று ஆராய முயன்ற சகோதரர் ஜூனிப்பர் பாதிரியாரை மத விரோதி எனக் குற்றம்சாட்டிக் கழுவினேற்றி எரித்த இருட்படலம் படர்ந்திருப்பதைக் காண்கிறோம்.

கடவுளை நம்புகிறவன், அவருடைய நோக்கங்களை ஆராய்கிற காரியத்தில் இறங்கக்கூடாது என்று கூறி, அறிவுப் பொதிசுமக்கும் ஆசார்ச் சமயக் கட்டுக்கோப்பு ஜூனிப்பரைத் தீயிலிட்டது. “சகோதரர் ஜூனிப்பர், தீச்சுடரில் சாய்ந்தவண்ணம் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்”.

இந்தக் கதையில் புகழ்பெற்ற கிரேக்க நாட்டு துன்பியல் நாடகங்களின் சாயல் அப்பட்டமாகப் படிந்திருக்கிறது. இரக்கம் அச்சம் ஆகிய உணர்ச்சிகளை எழுப்பி, நம்மனத்தைத் தூயதாக்குகிறது. சோகத்தின் ஆழம் அழிக்க முடியாதபடி கவ்விப் பிடிக்கின்றது.

சென்னை }
12-5-58. }

எஸ். கே. செட்டூர்

உ ள் ளு னை ற

முதல் பகுதி

எதிர்பாராத சம்பவமோ! 9

இரண்டாம் பகுதி

டோனா மேரியாவும் பெபிடாவும் 18

மூன்றாம் பகுதி

எஸ்தபென் 65

நான்காம் பகுதி

பையோ மாமனும் டான்ஜெய்மியும் 107

ஐந்தாம் பகுதி

திருவுளத்துச் சம்மதமோ! 159

முதல் பகுதி

எதிர்பாராத சம்பவமோ?

1714-ம் வருஷம் ஜூலை 20-ம் நாள், வெள்ளியன்று மத்தியான நேரத்தில் பெரு நாட்டின் மிகச்சிறந்த பாலம் அறுந்து விழுந்தது. அதன்மேல் சென்றுகொண்டிருந்த ஐந்து பிரயாணிகள் கீழே வெகு ஆழத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்த குறுகலான காட்டாற்றில் விழுந்தார்கள். லிமா என்னும் ஊரிலிருந்து கஸ்கோ என்னும் ஊருக்குச் செல்லும் பெரிய சாலையின் இடைவழியில் அப்பாலம் அமைந்திருந்தது. அதன்மீது நாள்தோறும் நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் நடந்து சென்றார்கள். இங்கானியர் என்ற பூர்வீக மக்களால் ஓசர் என்னும் ஒருவகையான கொடிகளைக்கொண்டு சுமார் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்பு பின்னப்பட்டது அந்தப்பாலம். லிமா நகரத்தினர், அவ் வருக்குப் புதிதாக வந்தவர்களை, "அழைத்துச்சென்று அவர்களுக்கு அந்தப் பாலத்தைக் காட்டுவது வழக்கம். சன்னமான மரப்பட்டியல்களைப் படிகளாக அமைத்துக் கொடிகளைக்கொண்டு பின்னிய கொடியேணி யென்றே அதைக் கூறவேண்டும். காய்ந்த திராட்சைக் கொடிகளால் அதற்குக் கைப்பிடியும் பின்னப்பட்டிருந்தது. குதிரைகள், வண்டிகள், நாற்காலிகள் முதலிய பொருள்களைக் கீழே ஆற்றுக்குக் கொண்டுபோய் அங்குள்ள தெய்

பக்கட்டைகளில் ஏற்றி அக்கரை சேர்ப்பார்கள். வைசி ராயும் ஆர்ச் பிஷ்பும் கூட கீழே இறங்கி ஆற்றைக் கடப்பதில்லை. அவர்கள் சேன் லூயி ரே எனப் பேர் பெற்ற அந்தப் பாலத்தின்மீதே செல்வார்கள். பிரான்சு நாட்டு செயின்ட் லூயி அப்பாலத்திற்குத் தன் பெயரைச் சூட்டியும், அதன் மறு கரையில் ஒரு சிறு மாதா கோவிலைக் கட்டியும் அப்பாலத்தைப் பாதுகாத்தார். என்றென்றும் நிலைத்திருக்கக்கூடிய, பொருள்களுள் ஒன்றாகத் தோன்றியது அந்தப்பாலம். அது அறுந்து விழும் என்பது யாரும் எண்ணிப்பார்க்க முடியாத விஷயம். ஆனால் அது அறுந்து விழுந்தது என்று கேள்விப்பட்டவுடனே பெரு நாட்டைச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு மனிதனும், சமீப காலத்தில் எப்பொழுது அப்பாலத்தின் மீது சென்றோம், திரும்பவும் எப்பொழுது அதன்மீது செல்வதாக எண்ணியிருந்தோம் என்றெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்க ஆரம்பித்தான். மனிதர்கள் முணுமுணுத்துக்கொண்டு தன்வசம் இழந்தவர்கள் போலத் திரிந்தார்கள். அந்த ஆற்றில் விழுவது போலவே ஒவ்வொருவருக்கும் மனத் தடுமாற்றம் உண்டாயிற்று.

பெரிய மாதா கோவிலில் மக்கள் பெருங் கூட்டமாகக்கூடிப் பிரார்த்தனை செய்தார்கள். அங்கு, ஆற்றில் விழுந்தவர்களின் உடல்கள் எல்லாவற்றையும் அனேகமாகச் சேகரித்துக் கூடுமானவரை தனித்தனியாக வைத்திருந்தார்கள். வனப்பு மிக்க லிமா நகர மக்கள் தத்தம் மனங்களைச் சோதனை செய்யலானார்கள். தங்களது எஜமானிகளினுடைய காப்புகளைத் திருடின பணிப் பெண்கள் அவற்றைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டார்கள். கடும் வட்டி வாங்குகிறவர்கள், அக்காரியம் எவ்வளவு நியாயமானது என்பதைத் தமது மனைவியரிடம் கோபாவேசமாகச் சொற்பொழிவு செய்தார்கள். ஆண்டவன்

செயல்கள் என்று யாவரும் திடுக்கிடும்படியாக, எவற்றை வக்கீல்கள் கூறுவார்களோ அப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்கள் மிக அதிகமாக நிகழக்கூடிய அந்த நாட்டிலுள்ளவர்களின் மனத்தில் இந்தப் பாலம் அறுந்து வீழ்ந்த நிகழ்ச்சி மட்டும் பெரிதும் பதிந்தது என்னவோ அதிசயமாகத்தானிருக்கிறது. அந்நாட்டில் கடல்கள் பொங்கிக்கரையோர நகரங்களை விழுங்கிவிடும். வாரந்தோறும் நிலநடுக்கம் ஏற்பட்டுக் கோபுரங்களிடிந்து நல்லவர்களான ஆண் பெண்களின் மீது விழும். அந்நாட்டில் உள்ளும் புறமும் பெரிய நோய்கள் பரவிப்பாயும். எல்லோரும் பாராட்டுகிற பெரிய மனிதர்களை முதுமை கொண்டு போய்விடும். இவையாவும் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளாக நடைபெறக்கூடிய பெரு நாட்டினரை, சேன் லூயி ரே பாலத்தின் வீழ்ச்சி வேதனைப்படுத்தியதென்பது பெரிதும் வியப்புக்குரியதாகும்.

ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் அந்நிகழ்ச்சி ஆழமாகப் பதிந்ததென்றாலும், ஒரே ஒருவர் - அதுவும் பாதிரியார் சகோதரர் ஜூனிப்பர்தான் அது சம்பந்தமான ஒரு காரியத்தில் புகுந்தார். குள்ளமானவரும் செந்நிறத் தலைமயிர் உள்ளவருமான அந்தப் பிரான்சிஸ்கன் பாதிரியார் வடக்கு இத்தாலியிலிருந்து பெருவுக்கு வர நேர்ந்ததுவும், வந்த பிறகு அங்குள்ள சிவப்பு இந்தியரைக் கிறித்தவ மதத்திற்கு மாற்றிக்கொண்டிருந்ததுவும், அந்தப் பாலம் அறுந்து விழுந்ததைக் காண நேரிட்டதுவும், எளிதில் நம்பமுடியாத சில சம்பவங்களின் சேர்க்கையால் ஏற்பட்டன. இவ்வளவும் தெய்வத்தின் ஏற்பாடோ என்றுகூடக் கருதுவதற்கு இடமளிக்கிறது.

பாதிரியார் சகோதரர் ஜூனிப்பர் ஒரு குன்றின் உயர்ந்த சரிவைச் சுற்றிக் கடந்து வந்துகொண்டிருந்

தார். அப்பொழுது மத்தியானம்;வெய்யில் கடுமையாகக் காய்ந்துகொண்டிருந்தது. ஜூனிப்பர் சற்று நின்று நெற்றி வேர்வையைத் துடைத்தார். தூரத்தில் காணப்படும் பனிச் சிகரங்களையும், அடிவாரத்தில் காணப்படும் ஆழமான பள்ளத்தாக்கையும், அங்கே அடர்ந்து பரவியிருந்த பசுமையான மரங்களையும், பச்சை நிறப் பறவைகளையும், குறுக்கே செல்லும் கொடி ஏணியையும் பார்த்தார். அவர் உள்ளத்தில் உவகை பொங்கியது. ஒன்றும் மோசம் போய்விடவில்லை. அடைபட்ட கோவில்களை, மீண்டும் மக்கள் வந்து கடவுளைத் தொழும் இடங்களாக மாற்றிவிட்டனர். செவ்விந்தியர், முன்போல, விடியற்காலையில் கோவில்களுக்குச் சென்றுவரலானார்கள். ஆண்டவனின் அற்புதச் செயல்களைப் பற்றிச் சொல்லக்கேட்டபோது, அவர்கள் வியப்பினால் இதயம் வெடித்தவர்கள்போல முனங்கினார்கள். இதையெல்லாம் நினைத்துப்பார்த்து மன நிறைவு கொண்டிருந்தார் அப்பாதிரியார்.

எதிரில் காணப்பட்ட பனிக் குன்றுகளிலிருந்து வந்த தூய காற்றின் காரணமாக இருக்கலாம், அல்லது பயன் தருகின்ற அக்குன்றுகளை நிமிர்ந்து பார்க்குமாறு செய்த ஏதோ ஒரு பாட்டின் நினைவாக இருக்கலாம், காரணம் எதுவாக இருப்பினும் அவருடைய மனத்தில் அமைதி குடி கொண்டிருந்தது. அந்தத் தருவாயில் அவருடைய பார்வை பாலத்தின் மீது விழுந்தது. கொடிகளாறுந்த சத்தம் எங்கும் ஒலித்தது. ஆள் பழக்கமில்லாத ஒரு அறையினுள் வீணையின் தந்தி அறுந்தது போலக் கேட்டது. பாலம் அறுந்தது. எறும்புகள் போல ஐவர் துடித்துக் கீழே விழுவதை அவர் நேரே தம்கண்ணாற் கண்டார்.

வேறு யாராகவேனும் இருந்தால் நல்லவேளை, பத்து நிமிஷங்களில் நானும் மாய்ந்திருப்பேன், என்று கூறி, தான் தப்பிப் பிழைத்ததற்காகத் தமக்குள்ளே மகிழ்ந்திருப்பார். ஆனால் ஜூனிப்பர் மனத்திலோ வேறு ஓர் எண்ணம் சடார் என்று உதித்தது. இந்த ஐந்து பேருக்கு மாத்திரம் ஏன் இந்த அவலநிலை ஏற்பட வேண்டும்? இந்த உலகம் ஏதாவது ஒரு திட்டத்தின் படி நடந்து வருமானால், மனிதவாழ்க்கையை இயக்குகிற ஒழுங்குமுறை ஏதேனும் இருக்குமானால், திடீரென்று மாய்ந்த இவ் ஐவரின் வாழ்க்கையிலும் அது மறைந்து நின்று செயல்பட்டிருக்கவேண்டும். ஒன்று நாம் தற்செயலாக வாழ்ந்து தற்செயலாக மாள்வதாக இருக்கவேண்டும் அல்லது ஏதோ ஒரு திட்டத்தின்படி வாழ்ந்து அத் திட்டத்தின்படி மாள்வதாக இருக்க வேண்டும். இவ்வாறு எண்ணமிட்டவராய் அந்த ஐவருடைய அந்தரங்க வாழ்க்கைகளை ஆராய்ந்து அவர்கள் கொண்டு போகப்பட்ட காரணத்தைக் கண்டுபிடித்து விடுவதென்று தீர்மானம் செய்தார்.

சமயசாத்திரங்களும், இறைவனைப்பற்றிய நூல்களும் துல்லியமாக வரையறுத்துக்கூறும் விஞ்ஞான நூல்களைப் போல் ஆகவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. சமயநூல்களும் விஞ்ஞான நூல்களோடு சேர்த்து எண்ணப்பட வேண்டும். அதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று நெடுங்காலமாகவே எண்ணி யிருந்தார் பாதிரியார் ஜூனிப்பர். ஆய்வுக்கூடம் ஒன்று இல்லாததுதான் குறையாக இருந்தது. ஆராய்ச்சிக்காக எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய நிகழ்ச்சிகளுக்கோ குறைவில்லை. அவருடைய கண்காணிப்பில் உள்ள மக்களுக்கு இன்னல்கள் நேர்ந்திருக்கின்றன. அவர்களைச் சிலந்திகள் கொட்டியிருக்கின்றன. அவர்களுடைய நுரையீரல்கள்

பாதிக்கப்பட்டிருந்திருக்கின்றன. அவர்களுடைய வீடுகள் தீப்பற்றி எரிந்திருக்கின்றன. மற்றும் மனம் பதறக்கூடிய காரியங்கள் அவர்களது பிள்ளைகளுக்கு நேர்ந்திருக்கின்றன. மனிதத் துயர்களான இச்சம்பவங்கள் விஞ்ஞான முறையில் ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு ஏற்றவையல்ல. கற்றோர் கூறுவது போல அவை சரியான கட்டுப்பாடு அற்றவை. அச்சம்பவங்கள் மனிதர்களுடைய தவறுகளால் ஏற்படுபவை. நிச்சயமாக நிகழக்கூடியவை என்றில்லாதவாறு ஐயப்பாட்டுக்கிடமானவை. ஆனால் சேன் லூயி ரே பாலத்தின் வீழ்ச்சியோ சாட்சாத் கடவுளின் செயலே ஆகும். விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி செய்வதற்குத் தகுந்த வாய்ப்பை அது அளித்தது. அதனை ஆராய்ச்சி செய்வதன் வாயிலாக ஒருவர் தனது கருத்துக்களை அப்பழுக்கற்ற முறையில் வெளியிடலாம்.

பாதிரியார் ஜூனிப்பர் தவிர்த்து, வேறு யார் இக்காரியத்தை மேற்கொண்டாலும், அது முழுக்க முழுக்க நாத்திகத்தின் மலர்ச்சி எனக் கருதப்படும் என்பதை நீங்களும் அறிவீர்கள்; நானும் அறிவேன். ஜூனிப்பரின் இம் முயற்சி, விண்ணுலகம் சென்றடைவதற்காக, அங்கு ஏறிச்செல்ல பேபல் கோபுரங்கட்டினார்களே அந்த வீணர்களின் முயற்சி போலாகும். ஆனால் நம்பிரான்சிஸ்கன் பாதிரியாருக்கு தனது ஆராய்ச்சியின் விளைவில் அவநம்பிக்கை கிடையாது. சோதனையின் முடிவை அவர் அறிவார். அந்த முடிவை வரலாற்று முறையாலும், கணித முறையாலும் தன்பாலுள்ள மதம் மாறிகளுக்கு-அப்பாவிக்கும் புரியாதவர்களுமான அந்த மதம்மாறிகளுக்கு-எடுத்துக்காட்ட விரும்பினார். வாழ்வில் நோவுகளைப் புகுத்தியிருப்பது தங்களது நன்மைக்காகத்தான் என்பதை அவர்கள் எளிதில் நம்புகிறார்கள்

ளில்லை. எதற்கெடுத்தாலும் மக்கள் நல்லனவும் நம்பக் கூடியதுமான ஆதாரங்களை நாடுகிறார்கள். இவன் நாஸ்திகனாக இருப்பானோ என்று ஐயம்கொண்ட மாத் திரத்திலேயே ஒருவனைச் சீரழிக்கக்கூடிய நீதிமன்றங் கள் உள்ள நாட்டில் வாழும் மக்கள் மனத்திலும்கூட எப்போதும் ஐயப்பாடுகள் முளைவிட்ட வண்ணம் இருக்கின்றன.

சகோதரர் ஜூனிப்பர் இப்படிப்பட்ட முறைகளைக் கையாளுவது இது முதல் தடவையல்ல. ஆடையை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு வேகமாக ஒரு ஊரிலிருந்து மற்றோர் ஊருக்குச் செல்லுகையிலும், கடவுள் மனிதனுக்கு அளிப்பது அத்தனையும் சரிதான் என்பதை நிரூபிக்கிற தாகக் கனவு கண்டுகொண்டே அவர் நடந்து செல்வார். மழை பெய்யவேண்டு மென்பதற்காகத் தான் நடத்திய பிரார்த்தனைகளையும் அதன் பலன்களையும், கணக்கெடுத்துப் பார்த்தால் என்னவாகும் என்று எண்ணிக் கொண்டே நடந்து செல்வார். அடிக்கடி அவர் தனது கோவிலின் படிகளிலிருக்கையில், அவரது கண்காணிப்புக்குரியவர்கள் வெயில் காயும் தெருவில் மண்டியிட்டிட்டுத் தேவனை வணங்குவார்கள். அவர் அடிக்கடி தனது கைகளை வாளைக்கி விரித்தவண்ணமாக மழைப் பிரார்த்தனை நடத்தியிருக்கிறார். அடிவானத்தில் சிறு மேகம் உண்டாவதையும் அவர் பலதடவை கண்டதுண்டு. இப்படியாகப் பல வாரங்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. சரி, இப்பொழுது அவற்றைப்பற்றி நினைப்பானேன்? மழையும் பஞ்சமும் அறிவுடனேதான் அமைக்கப்படுகின்றன என்பதில் தனக்குச் சந்தேகமில்லை. பிறருக்கல்லவா அதை மெய்ப்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது?

இவ்வாறான எண்ணத் தொடரில் ஈடுபட்டிருந்த அவர் மனம் அந்த ஆபத்தைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வ

தென்று தீர்மானித்தது. ஆறு வருடகாலமாக அயராது முயற்சி செய்தார். விமாவில் உள்ள வீடுதோறும் சென்றும், ஆயிரக்கணக்கான கேள்விகள் கேட்டும், ஏராளமான குறிப்புகளைச் சேகரித்தும் பாலத்திலிருந்து விழுந்த ஒவ்வொரு உயிரும் எவ்விதக் குறைபாடு மில்லாத உயிர்தான் என்று நிரூபிக்க முயன்றார். ஏதோ ஒரு வகையான நினைவுச் சின்னம் ஏற்படுத்துவதற்காக அவர் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் என்று எல்லோரும் நினைத்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் நன்கு உதவினார்கள். தவறான வழியிலும் திருப்பிவிட்டார்கள். ஒரு சிலருக்குத் தான் அவருடைய செயலின் முக்கிய நோக்கம் தெரியும். பெரிய இடங்களிலிருந்தும் அவருக்கு ஆதரவு கிடைத்தது.

இவ்வளவு கடும் உழைப்பின் பலமாக ஒரு பெரிய புத்தகம் உருவெடுத்தது. பின்னால் ஒரு வசந்த காலத்தில் அருமையான காலை நேரத்தில் ஊருக்கு நடுவிலமைந்த பெரிய மைதானத்தில் அப்புத்தகத்திற்குத் தீயிட்டுக் கொளுத்தினார்கள். ஒரு பிரதி மட்டும் இரகசியமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தது. பல ஆண்டுகளுக்குப்பின் யாருக்கும் தெரியாமல் அது சேன் மார்ட்டின் பல்கலைக் கழக நூல்நிலயத்தில் இடம்பெற்றது. அங்குள்ள அலமாரியில் இரண்டு பலகைகளுக்கிடையில் தூசி படிந்த வண்ணம் அது கிடக்கிறது. பாலத்திலிருந்து வீழ்ந்த ஒவ்வொருவரைப் பற்றியும் அது விவரமாகக் கூறுகிறது. ஜூனிப்பர் அதில் சிறு சிறு நிகழ்ச்சிகளையும், சம்பவங்களையும், ஆதாரங்களையும் தொகுத்துக் கூறியிருக்கிறார். அவ்வளவையும் வைத்துக்கொண்டு, கடவுள் தன் மெய் அறிவை வெளிப்படுத்துவதற்கு குறிப்பிட்ட நாளில் குறிப்பிட்ட மனிதரை ஏன் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று மிகப் பெருமிதமான முறை

யில் மெய்ப்பித்திருக்கிறார். இவ்வளவு தூரம் கடுமையாக உழைத்தாலும்கூட ஜூனிப்பரால், டோனா மரியானாவின் முக்கிய ஆசையென்ன என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பையோ மாமனின் ஆசையையும் அறிய முடியவில்லை. எஸ்டிபனின் ஆசை என்ன என்பதையும் அறியக்கூடவில்லை. எனக்கு அதிகமாகத் தெரியும் என்று கூறுகிற நானும்கூட ஊற்றுக்குள் ஊற்று உண்மை இரகசியத்தை அறியாதிருக்கலாமல்லவா?

நம்மால் ஒன்றும் அறிவதற்கில்லை என்கிறார்கள் சிலர். கோடை காலத்தில் சின்னப் பையன்கள் ஈக்களை அடித்துக் கொல்லுகிறார்களே அது போலவேதான் நாமும் கடவுளர்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம் என்கிறார்கள். மற்றும் சிலர் 'அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது' எனக் கூறுகிறார்கள்.

இரண்டாம் பகுதி

டோனாமேரியாவும் பெப்பிடாவும்

சகோதரர் ஜூனிப்பர் பல ஆண்டுகளாக ஆராய்ச்சி செய்து மார்க்கைஸா டிமாண்டிமேயர் டோனாமேரியா அம்மையாரைப் பற்றி எவ்வளவு அறிந்துகொள்ள முடிந்ததோ அதனிலும் அதிகமாக இன்று ஒவ்வொரு ஸ்பானியப் பள்ளி மாணவனும் அவனைப்பற்றி அறிய வேண்டியவனாயிருக்கிறான். அவள் காலமான ஒரு நூற்றாண்டுக்குள்ளாகவே அவளுடைய கடிதங்கள் சிறந்த இலக்கியப்பெருமை பெற்றுவிட்டன. அவளுடைய காலமும் வாழ்க்கையும் நெடுங்காலமாகப் படிக்க வேண்டிய பாடப்பொருள்களாகிவிட்டன. பிரான்சிஸ்கன் பாதிரியார் ஒரு வகையில் தவறு செய்ததைப் போலவே அவளுடைய வரலாற்று ஆசிரியர்களும் வேறு வகையில் பெரிதும் தவறு செய்தார்கள். அவர்கள் அவளிடம் காணப்படாத வனப்புகளையெல்லாம் அவளுக்குப் புனைந்தார்கள். அவளுடைய கடிதங்களில் காணப்படும் அழகுகளை அவளுடைய சொந்த வாழ்வில் காணமுயன்றார்கள். அதிசயமான இம்மாதரசியைப்பற்றி உண்மையாகத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றால் அவளுக்குப் புனைந்துரைக்கப்பட்ட அழகுகளை நீக்கிவிட்டு அவளைத்

தாழ்த்திப் பார்க்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் அவனைப் பற்றி உள்ளவாறு அறிந்துகொள்ளலாம்.

அவள் ஒரு ஜவுளிக்கடைக்காரரின் மகள். அவ் வியாபாரி லிமா நகரவாசிகளின் பணத்தையும் வெறுப்பையும் நன்கு சம்பாதித்திருந்தார். இளம் வயதில் அவள் மகிழ்ச்சி கண்டதில்லை. பார்ப்பதற்கு அருவருப்பாயிருந்தாள். கொண்ணிக் கொண்ணிப் பேசு வாள். நாலுபேருக்கு மத்தியில் நாம் அழகாக இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை அவளுடைய மனத்தில் ஏற்படுத்துவதற்காக அவளுடைய தாய் அவளை இகழ்ந்து, கடிந்து பேசினாள். அவளுக்கு நிறைய நகை களைப்போட்டு நாலு பேர் பார்க்கும்படியாக ஊரைச்சுற்றி வரும்படி அனுப்புவாள். இருந்தாலும் டோனா மேரியா தனிமையில் வாழ்ந்தாள், தனிமையில் சிந்தித்தாள். அவளைக் கைப்பிடிக்க அநேக ஆடவர் முன் வந்தார்கள். அக்கால வழக்கத்துக்கு விரோதமாக, தான் தனிமை யாகவே வாழ்வதென்று தீர்மானித்தாள். தாய்க்கும் மகளுக்கும் அடிக்கடி சண்டை சச்சரவு ஏற்படும். அவர் கள் ஒருவரோடொருவர் திட்டுவதும், அலறுவதும், கதவு களைப் படார் படாரென்று சாத்துவதுமாக இருப்பார்கள். கடைசியாக டோனா மேரியாவுக்கு இருபத்தாருவது வயது நடக்கையில், பணத்தை வீண் வீரயம் செய்த வரும் கர்வம் கொண்டவருமான ஒரு பிரபுவுக்கு அவளை மணமுடித்து விட்டார்கள். திருமணத்தன்று லிமா நகரத்துக்கோயிலுக்கு வந்தவர்கள் அனைவரும் அவளைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரித்தார்கள். மீண்டும் அவள் தனிமையில் வாழ்ந்தாள். தனிமையில் சிந்தித்தாள். டோனாமேரியாவுக்கு அழகான ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அதன்மீது முழு அன்பையும் செலுத்தினாள். கிளாராச் சிறுமியோ எல்லாவகையிலும் தன் தகப்பனை

ஒத்திருந்தாள். கூரிய புத்தியுடையவளாகவும் அன்பற்ற வளாகவும் இருந்தாள். எட்டு வயதுப் பெண்ணாக இருக்கும்போதே தன் தாயின் பேச்சிலுள்ள குற்றங்களைச் சாந்தமாக எடுத்துக்காட்டித் திருத்தினாள். தன் தாயைக் கண்டு வியப்பும் வெறுப்பும் கொண்டாள். டோனா மேரியா பயந்து அவளுக்குப் பணிந்து ஒடுங்கினாள் என்றாலும் தனது அன்பினாலும் கவனத்தினாலும் தன் மகளைத் தொந்தரவு பண்ணாமல் இருக்க முடியவில்லை. தன் மகளுக்கு ஏதும் கெடுதி நேர்ந்துவிடக் கூடாதே என்று எந்த நேரமும் அக்கறை கொள்வாள். அவளுடைய அன்பு, மகளுக்குப் பெரும் சலிப்பையே கொடுத்தது. மீண்டும் அந்த வீட்டில் தாய்க்கும் மகளுக்கும் இடையில் சண்டை சச்சரவும், திட்டிகளும், கதவுகளைச்சாத்துவதுமாகிய காரியங்கள் நடைபெற்றன. டோனா கிளாராவைப் பெண்பேசப் பலர் முன்வந்தனர். வேண்டுமென்றே அவள் ஸ்பெயின் நாட்டான் ஒருவனை மணக்க இசைந்து, அவ்வாறே மணந்துகொண்டு ஸ்பெயினுக்குச் சென்றுவிட்டாள். பெருவிலிருந்து கடிதம் போட்டால் ஸ்பெயினிலிருந்து அதற்குப் பதில் கிடைப்பதற்கு ஆறு மாதங்கள் ஆகும். ஸ்பெயினுக்குச் செல்லுமுன், நீண்ட கடற்பிரயாணம் செய்யவேண்டியிருப்பதால் பயணத்தில் எவ்விதக் குறையும் நேராமல் இருப்பதற்காகக் கோயில் குருக்கள் வந்து விசேஷமான பிரார்த்தனை செய்வது வழக்கம். அவ்வாறே குருக்கள் வந்து கப்பலை ஆசீர்வதித்தார்; கப்பல் மெதுவாக நகர்ந்தது. கப்பலிலிருந்தவர்களும், வழியனுப்புவதற்காகக் கடற்கரைக்கு வந்திருந்தவர்களும் மண்டியிட்ட வண்ணமாய்க் கடவுளின் மீது தோத்திரப் பாடல்களைப் பாடினார்கள். வெட்ட வெளியில் அவர்கள் பாடிய பாட்டு வலிமையிழந்ததாய் கோழைத்தனங் கொண்டதாகத் தென்

பட்டது. டோனா கிளாரா அதிசயிக்கத்தக்க வண்ணம் கலங்கா நெஞ்சுடன் சென்றாள். பெற்ற தாயோ ஒளி வீசும் அக்கப்பலை உற்று நோக்கிய வண்ணமாய்த் தன் கையினால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டும், நெஞ்சை அமுக்கிக் கொண்டும் இருந்தாள். அமைதியான பசிபிக் மகா சமுத்திரமும், வெகு தூரத்தில் அடிவானத்தில் இருந்த முத்துப் போன்ற மேகங்களும் அவள் கண்களில் மங்கலாகத்தென்பட்டன.

தனிமையாக்கப்பட்ட டோனா மேரியாவின் மனம் மேலும்மேலும் உள்முகமாகத்திரும்பியது. வரவர அவள் தனது ஆடையலங்காரங்களைப் பொருட்படுத்தாது புறக் கணித்தாள். தன்னந்தனியாக இருக்கும் எல்லோரையும்போல அவளும் தனக்குள்ளே சத்தம்போட்டுப் பேசிக் கொள்ளலானாள். அவளுடைய வாழ்வு முழுதும் அனல் விட்டு எரிந்து கொண்டிருக்கும் மனத்தில் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அவளுடைய மனமாகிய மேடையில் அவள் தன் மகளுடன் முடிவில்லாது பேசிக் கொண்டிருப்பாள். தாய்க்கும் மகனுக்கும் நேருக்கு நேர் நிகழாத சமாதானங்கள் அந்த மேடையில் நிகழும். தான் செய்த குற்றங்களுக்காக மனம் நோவதும், மன்னிக்கும்படி வேண்டுவதும், ஆகிய காட்சிகள் அங்கு நடைபெற்ற வண்ணமிருக்கும். ஒவ்வொரு சமயம் டோனா மேரியா தெருக்களில் சென்றுகொண்டிருக்கும் போது தலையில் அணிந்திருக்கும் மயிர்க்குடி ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்திருக்கும். ஒரு கன்னத்தில் குட்டநோய் போல இலேசாகத் தோன்றும். மறு கன்னத்தில் முகப்பவுடர் அடித்த அடையாளம் தோன்றும். அவளுடைய உதடுகள் சும்மா இருந்தது கிடையாது. அவளுடைய கீழ்வாய் நாடி உலர்ந்திருந்தது கிடையாது. பொதுவாகப் பார்த்தால் விமா நகரமே கிறுக்குகள் நிறைந்த ஊர்.

அப்படிப்பட்ட ஊரிலும் டோனா மேரியா தெரு வழியில் செல்லும்போதும் அல்லது கோயில் படிகளின்மீது கால் களை இழுத்து இழுத்து வைத்து நடக்கும்போதும் ஊர் ஜனங்கள் முழுதும் இவனைக் கண்டு ஏளனம் பண்ணுவார்கள். எந்த நேரமும் இவள் குடி போதையிலிருப்பதாக நினைத்தார்கள். இவனைப்பற்றி ரொம்ப மோசமாக எல்லாம் பேசிக்கொண்டார்கள். அவளை ஜெயிலில் அடைத்து வைக்க வேண்டுமென்று சர்க்காருக்கு மனுக்கள் சென்றன. நாத்திக ஒழிப்பு மன்றம் அவளை மூன்று முறை விசாரித்துக் கண்டித்தது. அவளுடைய மருமகன் ஸ்பெயினில் செல்வாக்கு உள்ளவராக இருந்தார். டோனா மேரியாவுக்கும் வைசிராயின் சபையிலுள்ளோர் பலர் அறிமுகமாயிருந்தார்கள். அவளுடைய கிறிக்குத்தனத்தையும், பரந்த கல்வியறிவையும் கண்டு அவளைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இல்லாவிட்டால் அந்த நாத்திக ஒழிப்புச் சங்கம் அவளை எப்பொழுதோ உயிரோடு எரித்திருக்கும். தாய்க்கும் மகளுக்கும் உள்ள மனக்கசப்பு பணத்தகராறுகளினால் பெரிதாயிற்று. தாயினிடமிருந்து மகளுக்கு அடிக்கடி பணங்காசுகளும் பொருள்களும் வந்து சேர்ந்தன. ஸ்பெயின் நாட்டு அரசவையில் மிகவும் மதிநுட்பம் வாய்ந்தவளாக அவளை எல்லோரும் மதித்தார்கள். எல்லா வகையிலும் மிக ஆடம்பரமாக வாழ வேண்டுமென்று அவள் ஆசைப்பட்டாள். அவளுடைய திட்டப்படிப்பார்த்தால், அவளுடைய படாடோப வாழ்வைக் கொண்டுசெலுத்த பெரு நாட்டிலுள்ள செல்வம் முழுதும் பற்றாது. அவளுடைய இயல்பில் அமைந்த சில நல்ல மனப்போக்குகள் தான் இந்த ஆடம்பரத்துக்குக் காரணம் என்பதைப் பார்க்கும்போது அதிசயமாகத் தானிருக்கிறது. அவள் தன்னுடைய நண்பர்களையும், வேலைக்காரர்களையும், அறிஞர்களையும்,

கலைஞர்களையும் தன் மக்களைப் போலவே பாவித்தாள். இவ்வுலகத்திலுள்ள உயிர்களனைத்திலும் ஒரே ஒரு உயிர்மீதுதான் அவளால் அன்பு காட்ட இயலவில்லை எனத் தோன்றியது. அவள் அனேகரை ஆதரித்தாள். அவர்களில் ஒருவர் டி பிளாசிஸ் என்பவர் (உலகப் படங்களை வரைந்தவர். அப்படங்களை டோனா மேரியா அம்மையாருக்குப் படைத்தார். அவ்வாறு படைக்கும் போது அவளைப்பற்றி “மேனாட்டின் உதய சூரியன்” என்றும், தன் ஊரிலுள்ள மக்களால் பெரிதும் பாராட்டப் படுகிறவள் என்றும் மக்களின் ஆரவாரத்துக்கிடையே மொழிந்தார்) இன்னொருவர் அசுவாரியஸ் என்ற விஞ்ஞானி நீரின் ஆற்றலை விளக்கும் விதிகளை வெளியிட்டிருந்தார். நாத்திக ஒழிப்பு மன்றம் அந்த விஞ்ஞானியின் கட்டுரைகள் மிகவும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தக் கூடியன வென்று அவற்றை ஒழித்து விட்டது. பத்து ஆண்டுக் காலமாக, டோனா கிளராவே எல்லாக்கலைகளையும் விஞ்ஞானங்களையும் வளர்த்து வந்தாள். அக்காலத்தில் குறிப்பிடத்தக்கதொன்றும் வெளிப்படவில்லை யென்றால் அது அவளுடைய குற்றமில்லை.

டோனாகிளாரா பிரிந்து சென்ற நான்கு ஆண்டுகளுக்குப்பின் டோனாமேரியாவுக்கு ஐரோப்பா செல்ல அனுமதி கிடைத்தது. தாயை ஏன் வரச்சொன்னோம் என்று வருந்திக் கொண்டேயிருந்தாள் மகள். நாம் ஏன் வருவதாகச் சொன்னோம் என்று வருந்திக் கொண்டேயிருந்தாள் தாய். தாய் வந்து சேர்ந்தால் அவளிடம் பொறுமையாக இருப்பது என்று மகள் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டாள். மகளிடம் சென்றபின் வீண் இரைச்சலும் சச்சரவும் போடுவதில்லை என்று தாய் தனக்குள்ளே உறுதி செய்து கொண்டாள். இருவரின் முயற்சிகளும் தோல்வியடைந்தன. ஒருத்தியை ஒருத்தி

சித்திரவதை செய்தாள். அவர்கள் கோபமுற்றுக் குமுறிப் பாய்ந்து கொண்டனர். தம்மையே நொந்து கொண்டனர். இச்செயல்கள் முற்றிப் பைத்தியம் அடைகிற நிலைக்குக்கூட வந்து விடுவார்கள் போலிருந்தது. கடைசியில் ஒருநாள் டோனா மேரியா அதிகாலையில் எழுந்து, தன் மகள் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் அறைக்கதவை முத்தமிட்டுவிட்டு அதற்குமேல் எதுவும் செய்வதற்குத் துணிவில்லை—கப்பலேறிப் பெரு நாட்டிற்குத் திரும்பினாள். அதன் பிறகு தான் நேரடியாகச் செலுத்த முடியாத அன்பினைக் கடித மூலமாகவே காட்டவேண்டியவளானாள்.

இந்தக் கடிதங்களே பிற்காலத்தில் உலகம் வியக்குமாறு பள்ளிப் பிள்ளைகளின் பாடப் புத்தகங்களாகவும் இலக்கண வல்லாரின் ஆராய்ச்சிக் களனாகவும் மலர்ந்தன. டோனாமேரியா பிறவியிலேயே அறிவொளியோடு பிறந்திராவிட்டால் பின்னராவது அதனைத் தன்னிடம் தோற்றுவித்திருப்பாள். தொலைவிலுள்ள தன் மகளின் எண்ணத்தில் தான் இடம்பெற வேண்டும், அவளது கவனத்தை இழுக்க வேண்டும், அவள் தன்னை வியக்க வேண்டும் என்பதற்காக டோனாமேரியா தன்னுள்ளே அறிவொளியைத் தோற்றுவித்து வளர்ப்பது அவசியமாயிற்று. வேண்டு மென்றே டோனாமேரியா நாலுபேர் கூடியிருக்கும் இடங்களுக்கு வலியச் சென்றாள். அங்கு அவர்கள் கூடிப் பேசும் நையாண்டிப் பேச்சுக்களைக் கவனமாய்க் கேட்டாள். எதையும் கூர்ந்து கவனிக்கக் கற்றுவந்தாள். தலைசிறந்த இலக்கியங்களைக் கற்று அவற்றின் நயங்களை உணரலானாள். உரையாடலில் புகழடைந்தவர்களிடம் தானே வலியச் சென்று அவர்களது கூட்டுறவைச்சம்பாதித்துக் கொண்டாள். இரவோடிரவாக அவள் தனது விசித்திரமான அரண்மனையிலி

ருந்து கொண்டு கடிதங்களைத் திருப்பித்திருப்பி எழுதினாள். ஆற்றமாட்டாத தன் மனத்திலிருந்து அறிவும் அழகும் நிறைந்த அற்புதக் கடிதங்களை வலிந்து முயன்று வெளிக்கொணர்ந்தாள். மகள் அவற்றை ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை யென்பதையும் அக்கடிதங்களைக் காப்பாற்றித் தந்தமைக்காக நாம் அவளுடைய மருமகனுக்குப் பெரிதும் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம் என்பதையும் இன்று நாம் அறிவோம்.

அவளுடைய கடிதங்கள் சாகாவரம் பெற்றவையென்பதை அறிவாளாகில் அவள் பெரிதும் வியப்படைவாள். இருப்பினும் அனேக நூலாய்வாளர், வருங்கால மக்கள் தன் 'நூலினைப் புகழ் வேண்டியே அவ்வாறு அவள் எழுதினாள் எனக் குறை கூறுகின்றனர். அக்கடிதங்களுள் பல சிறப்பமைந்திருப்பன போன்றிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். பெரும்பாலான இலக்கியக் கலைஞர்கள் பொதுமக்களை வியப்பிலாழ்த்துவதற்கு எவ்வளவு முயற்சியை மேற்கொள்ளுவார்களோ அவ்வளவு சிரமத்தை டோனாமேரியாவும் மேற்கொண்டது தன் மகள் ஒருத்தியை மாத்திரம் அவள் மனத்துட்கொண்டல்ல என்று அவர்கள் கூறுகின்றனர். அவளுடைய மருமகன் அவளைப் பற்றித் தவறாகக் கருதியது போலவே அவர்களும் தவறாக நினைத்தார்கள். அவளுடைய மருமகன் அவளுடைய கடிதங்களைப் படித்து இன்பம் கொண்டார். அவளது நடையில் மகிழ்ச்சியடைந்ததனாலேயே அக்கடிதங்களின் வளத்தையும் கருத்தையும் தான் உய்த்துணர்ந்து கொண்டதாக (பெரும்பாலான வாசகர்களைப்போல) எண்ணிக் கொண்டார். இதயத்தின் குறிப்பை உணர்த்துவது இலக்கியம். அது தான் இலக்கியத்தின் நோக்கம். சொல்லின் நடை என்பது ஒரு தெளிவற்ற பாத்திரம், அதுவும் வெறுக்கத்தக்க

பாத்திரம். அதில் கடுமையான பானத்தை ஊற்றி உலகத்தாருக்கு அளிக்கிறார்கள். தன்னுடைய கடிதங்கள் மிக நன்றாயிருந்தன என்பதை அறிந்தால் டோனாமேரியா ஆச்சரியப்படுவாள். இத்தகைய நூலாசிரியர்கள் தாங்கள் படைக்கின்ற கற்பனை உலகில் வாழ்கிறார்கள். நமக்குப் பிரமாதமாகத் தோன்றுகிற அவர்களது எழுத்துக்கள் அவர்களுக்கு, தாங்கள் அன்றாடம் செய்கிற சாதாரணக் காரியமாக இருகிறதே தவிர வேறென்றுமில்லை.

இவ்வாறாக டோனாமேரியா தனது வீட்டு மேல்மாடி ஒன்றில் வைக்கோலால் செய்யப்பட்ட வேடிக்கையான தொப்பியை அணிந்துகொண்டு அமர்ந்திருப்பாள். தொப்பியின் நிழல் மஞ்சள் நிறமான அவளுடைய முகத்தில் குறுக்கே விழும். கற்கள் பதித்தனவாய் நகைகள் அணிந்த விரல்களால் அவள் தன் கடிதங்களைப் மெதுவாகப் புரட்டுவாள். அவ்வாறு புரட்டும் போதே வலியென்பது தன் நெஞ்சிலேயே ஒரு உறுப்பாக அமைந்து விட்டதோ என்று பலதடவை அவள் தன்னையே கேட்டுக்கொள்வாள். திறமை வாய்ந்த ஒரு டாக்டர், பல தாக்குதல்களுக்குள்ளான சிம்மாசனமாகிய தன் இதயத்தை அறுத்துச் சோதனை செய்து, கடைசியில், வலியின் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடித்துப் பிறகு தன்னைச் சுற்றியுள்ள மாணவரை நோக்கி “இவள் வலியினால் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறாள்; அவ்வலி அவளுடைய இதயத்தைப் பாதித்திருக்கிறது. அதன் அடையாளம் இதயத்தில் காணப்படுகிறது” என்று கூறுவதாகப் பல முறை கற்பனை செய்து பார்ப்பாள். இந்தக் கற்பனை அவளுடைய மனத்தில் திரும்பத்திரும்பத் தோன்றியது. ஆகவே அதை ஒருநாள் தன் மகளிடமும் கடிதமூலம் தெரிவித்தாள். இவ்வாறு உள்முகமாக மனத்தைத்

திருப்புவதையும் கவலைப்படுவதைத் தொழிலாகக் கொள்வதையும் கண்டித்து வைதாள் அவளுடைய மகள்.

தான் பிறர்மீது அன்பு செலுத்துவதுபோலப் பிறர் தன்மீது அன்பு செலுத்தவில்லை என்ற எண்ணம், பாறைகளின்மீது அலைகள் மோதுவதைப்போல அவள் மனத்தை மோதிற்று. கடவுளிடம் அவள் ஒரே ஒரு வரம் வேண்டி நின்றாள். பெற்ற பெண்கள் தம் தாய் மாரை விரும்புகின்ற விண்ணுலகத்தைத் தனக்களிக்கு மாறு அவள் வேண்டிநின்றாள். விண்ணுலகம் அளிக்கக்கூடிய பிற நலங்கள் எல்லாம் எளிதில் கைகூடக்கூடியவையாக அவளுக்குத் தோன்றின. உலகில் ஒருவர்மீதொருவர் அன்பு செலுத்துகின்றனர் என்பதை அவள் உள்ளூர நம்ப மறுத்தாள். உலகத்திலேயே அன்பு உள்ளவள் தான் ஒருத்தி என்பதும் மற்றவர்கள் அன்பில்லாதவர்கள் என்பதும் அவள் நினைப்பு. தன்னைச்சுற்றியுள்ளவர்கள் உண்மையானவர்கள் என்பதில் அவளுக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. எல்லாக் குடும்பங்களிலும் மக்கள் ஏதோ வழக்கத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாய் அன்பு காட்டுகிறவர்கள்போல ஒருவர்க்கொருவர் முத்தமிட்டுக் கொள்வது வெறும் நடிப்பு. அவர்களுக்கு அந்தரங்கத்தில் உள்ளன்பு கிடையாது. தற்பெருமை என்ற கவசத்தை அணிந்துகொண்டு எல்லோரும் இவ்வுலகில் நடமாடுகிறார்கள். எல்லோருக்கும் அவரவரைப் பற்றியே கவலை. தம்மை யாரும் மெச்ச மாட்டார்களா என்று உலக மக்கள் ஏங்கித் தவிக்கிறார்கள். பிறர் தம்மிடம் கூறுவதைக் காதில் போட்டுக் கொள்வதில்லை. தங்களுக்கும் தங்களுடைய ஆசைகளுக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பு அறுந்துவிடுமோ என்று பயந்துகொண்டு தம்மோடு மிக நெருங்கிய நண்பர்களுக்கும் நிகழ்ந்த துன்பங்களால் மனம் வருந்துவ

தில்லை வட கோடியிலிருந்து தென் கோடி வரை மக்கள் இவ்வாறுதான் இருக்கிறார்கள். இத்தகைய எண்ணங்கள் டோனா மேரியாவின் மனத்தில் சுழலும்போது அவளுடைய முகம் வெட்கத்தினால் சுண்டி விடும். அவளும் அத்தகைய பாவத்தைச் செய்பவள் தானல்லவா? டோனா மேரியா தன் மகள் மீது செலுத்தும் அன்பினில், அன்பின் எல்லாவித அழகு வண்ணங்களும் பொருந்தியிருந்தன எனினும் அதில் கொடுமையின் சாயலும் சிறிது இல்லாமலில்லை. அவள் தன் பொருட்டே தன் மகளை நேசித்தாளேயன்றித் தன் மகளின் நலத்தில் அவளுக்கு அக்கரையில்லை.

இந்த இழிந்த தரமான அன்பின் பிணைப்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள அவள் எவ்வளவோ முயன்றாள். ஆனால் அவளுடைய பற்றுள்ளம் அவளையும் மீறிய சக்தி வாய்ந்ததாக இருந்தது. மேல்மாடி முற்றத்தில் வீற்றிருக்கும்போது அவள் மனத்தில் இந்த அதிசய மனப்போராட்டம் நடைபெறும். அவளுடைய உடலை அது ஆட்டிக் குலுக்கும். தன் ஆசையோடு வீண் போராட்டம் நடத்துவாள். ஆசை நிறைவேறு து. தனக்கும் தன் தாய்க்கும் இடையே நாலாயிரம் மைல் தூரம் இருக்கும்படி ஏற்பாடு செய்துகொண்ட மகளை இவள் எவ்வாறு அடக்கியாள முடியும்? இருப்பினும் தன் ஆசையெனும் பேயோடு அவள் கடுமையாகப் போரிட்டு ஒவ்வொரு தடவையும் தோல்வியுற்றாள். தன் மகள் தனக்கே ஆட்பட்டிருக்க வேண்டுமென விரும்பினாள். “நீயே தாய்மார்களில் எல்லாம் சிறந்தவள். தாயே மன்னித்துவிடு” என்று தன் மகள் தன்னருகில் வந்து சொல்லவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டாள்.

ஸ்பெயினி:லிருந்து அவள் திரும்பிய இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின் முக்கியமில்லாத பல நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாக நிகழ்ந்தன. அவை டோனாமேரியாவின் அகவாழ்க்கையில் பெரிதும் மாறுதல்களை விளைவித்தன. கடிதங்களில் அவைகளைப்பற்றி லேசாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த மாறுதல்களையும் பிறவற்றையும் 22 வது கடிதத்தில் காணலாமாயினால் அதைக் கூடுமானவரை மொழி பெயர்த்துத் தருகிறேன்

“ஸ்பெயினில் டாக்டர்கள் கிடையாதா? பிளாண்டாஸ் நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் உனக்கு உதவி செய்து வந்தார்களே அவர்கள் எங்கு போய்விட்டார்கள்? என் செல்வமே! இவ்வளவுநாளும் தடுமன் பிடிக்கும்படியாக விட்டு வைத்திருக்கிறாயே, உன்னை என்னதான் செய்யக்கூடாது? மருமகனே, தாங்கள் என் குழந்தைக்கு அறிவு புகட்டும்படி வேண்டிக்கொள்கிறேன். விண்ணுலகத் தேவதைகளே, என் மகள் அறிவு பெறுமாறு செய்யுங்கள். இப்பொழுது உனக்குக் குணமாகிவிட்டதனால் இனி முதற்கொண்டு தடுமன் பிடிப்பதாகத் தெரிந்த உடனேயே நன்றாக ஆவி பிடித்துக்கொண்டு தூங்கப்போ. இங்குப் பெருவில் நான் துணையில்லாமல் தவிக்கிறேன். என்னால் ஒன்றும் செய்ய இயலாது. என் அன்பே, பிடிவாதம் பண்ணாதே. கடவுள் உன்னைக் காப்பாராக! ஒருவகை மரத்தின் பிசினை நான் இத்துடன் அனுப்பியிருக்கிறேன். அதைச் சாந்தோ தோமாஸ் ஆசிரமத்துக் கன்னித் துறவிகள் வீடு வீடாகச் சென்று விற்றுவருகிறார்கள். அது அதிகமாகப் பயன் தருமா, தராதா என்பது பற்றி எனக்குத் தெரியாது. அதனால் ஒரு கெடுதியும் இல்லை. கன்னிமாடத்தில் உள்ள மடத்துக் கன்னியர் எந்த நேரமும் அதை

முகர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருப்பதால் கோயிலில்கூட சரம்பிராணி வாசனையையும் அது மிஞ்சி நிற்கிறது. இந்தப் பிசின் ஏதாவது பயன் உள்ளதா, இல்லையா என்பது எனக்குத் தெரியாது, நீயே உபயோகப்படுத்திப்பார்.

நிம்மதியாக இரு. என் அன்பே, மேன்மை தங்கிய பெரிய கத்தோலிக்க குரு அரசருக்கு ஒரு நல்ல தங்கச் சங்கிலியை அனுப்பியிருக்கிறேன் (அதற்கு முன்பே டோனாகிளாரா தன் தாய்க்கு எழுதியிருந்ததாவது;— சங்கிலி நல்ல நிலைமையில் வந்து சேர்ந்தது, குழந்தைக்குப் பேர்சூட்டும்போது நான் அதை அணிந்திருந்தேன். மேன்மை தங்கிய கத்தோலிக்க குரு அரசர் அதைக் கண்டு பாராட்டியருளினார். எனக்கு நீ அதை அனுப்பினாய் என்று கூறியபோது உனது அழகுணர்ச்சியைக் கண்டு உன்னைப் புகழ்ந்தார். அவர்க்கு உடனே இதைப்போலவே ஒன்று அனுப்பிவை. தவறிவிடாதே) அந்தச் சங்கிலியைப் பெறுவதற்காக நான் கஷ்டப்பட்டேன் என்பது அவருக்குத் தெரிய வேண்டாம். சான் மார்டின் என்ற ஊரிலுள்ள கோயிலில் வைசிராய் அவருடைய மனைவி, பிள்ளை, ஆகியவர்களை வரைந்துள்ள படம் இருப்பது உனக்கு நினைவிருக்கிறதா? வைசிராயின் மனைவி தங்கச் சங்கிலி அணிந்திருப்பது உனக்கு நினைவிருக்கிறதா? அதுதான் நல்ல சங்கிலி என்று தீர்மானித்தேன். ஆகவே ஒரு நாள் நள்ளிரவில் மடத்துக்குள் நுழைந்தேன். படத்திரை எனக்கு இசைய மறுத்தது. ஆனால் ஓவியரே வந்து உதவி செய்தார். ஸ்பெயினில் உள்ள மிக அழகான பெண், மேன்மை தங்கிய அரசருக்கு மிக அழகிய தங்கச் சங்கிலியைக் கொடுக்க ஆசைப்படுகிறாள் என்று அவரிடம் கூறினேன். நான் அரண்மனையைப் பார்த்துக்கொண்டே

இருக்கிறேன். ஒரு நாள் மாலைப் பொழுதில் டிஷியன் ஓவியரைப் பார்க்கவேண்டும். வைசிராய் என்னை அனுமதிப்பாரா?

மேன்மை தங்கிய வைசிராய் மீண்டும் வாதநோயால் கஷ்டப்படுகிறார். மீண்டும் என்று ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால் வைசிராயின் ஆட்கள் அவருக்கு வாதநோய் இல்லாத நேரமும் உண்டு என்று கூறுகிறார்கள். இன்று மார்க் என்ற திருத்தொண்டர் தினம்; ஆகையால் வைசிராய்ப் பிரபு சர்வகலாசாலைக்குப் புறப்பட்டார். அங்கு இருபத்திரண்டு வைத்திய மாணவர்கள் பட்டம் பெறுகிறார்கள். வைசிராயை இருக்கையிலிருந்து வண்டிக்கு தூக்கிச் செல்லும்பொழுது அலறினார். “இதற்கு மேல் செல்ல முடியாது” என்று மறுத்தார். திரும்ப அவருடைய படுக்கைக்குத் தூக்கிச் சென்றார்கள். மிகச் சுவையான ஒரு சுருட்டை எடுத்துப் பற்றவைத்துக்கொண்டு பெரிச்சோல் என்ற நாடகக் கணிகைக்கு ஆள் அனுப்பினார். லத்தின் மொழியில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகள் வாசிக்கப்பட்டன. நாங்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தோம். வைசிராய் எங்களைப் பற்றி ஸ்பானிய மொழியில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். கொடிய வரய்கள் அவருக்கு விஷயத்தைத் தெரிவித்தன. (டோனாமேரியாவுக்கு அவருடைய மகள் எழுதிய கடைசிக் கடிதத்தில் பின்வருமாறு எழுதியிருந்தும் டோனாமேரியா மேற்கண்டபடி எழுதலானாள்.) நீ எழுதுகிற விஷயங்களில் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக இரு என்று உனக்கு எத்தனை தடவை தான் சொல்லுவது? வருகிறவழியில் அக்கடிதங்கள் திறக்கப்பட்டவை போலத் தென்படுகின்றன. இத்தகைய குறிப்புகள் வேடிக்கை வார்த்தைகளாகா. என் கணவர் உனது வார்த்தைகளைப் பாராட்டுகிறார் எனினும் ஸ்பெயினிலுள்ள சில பெரிய மனிதர்களின் இடைஞ்சலை

அவ்வார்த்தைகள் உண்டாக்கிவிடக்கூடும். இவ்வளவு தூரம் கவனக்குறைவாக இருக்கிற உன்னை உன்னுடைய கிராமத்திற்கு அனுப்பாமலிருக்கிறார்களே என்பது கண்டு ஆச்சரியப்படுகிறேன்.

மேல் மாடியில் பெருங்கூட்டம் கூடியிருந்தது. மாடியிலிருந்து இரண்டு பெண்கள் விழுந்தார்கள். விழுந்தவர்கள் கடவுள் கிருபையால் டோனாமெர்சத் அம்மைமீது விழுந்தார்கள். அந்த மூவரும் நன்றாகக் காயமடைந்து விட்டார்கள். குணமடைவதற்கு ஒரு வருஷம் ஆகும். அப்பொழுது தலைவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார். ஆட்கள் கீழே விழுந்ததை அறியக்கூடிய கற்பனைத் திறமை அவருக்கு இல்லை. தன் பேச்சைக்கேட்டு மகிழ்ந்து கை தட்டுகிறார்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டு அவர் தலை வணங்கியதைப் பார்க்க வேடிக்கையாக இருந்தது.

பெரிச்சோலையும் கைதட்டல்களையும் பற்றிப் பேசுகையில் மற்றொரு விஷயம் நினைவுக்கு வருகிறது. நானும் பெபிடாவும் நாடகம் பார்க்கப் போகிறோம். பொது மக்கள் இன்னும் பெரிச்சோலைப் பெரிதும் போற்றுகிறார்கள். அவளுடைய வயதை அவர்கள் மன்னித்து விடுகிறார்கள். தன் முக அழகைப் பாதுகாப்பதற்காக அவள் எவ்வளவோ ஜாக்கிரதையாக இருக்கிறாள் என்று சொல்லப்படுகிறது. (இவ்வார்த்தைகள் மறைமுகமாக டோனாகிளாராவைப் புகழுவதற்காகக் கூறப்பட்டவை) பெரிச்சோலுக்கு வயது இருபத்தெட்டு தான். அவளுடைய கன்னங்கள் கறுப்பும் மஞ்சளுமான சலவைக்கல் போன்று வழுவழுப்பாக இருந்தன. இன்னும் பல வருஷங்களுக்கு இப்படியே இருக்கக்கூடும். நாடகம் நடக்கிற நேரத்தில் பூசுகிற முகச்சாந்துகள் தவிர ஒரு நாளைக்கு இரண்டு தடவை குளிர்ந்த நீரை எடுத்து முகத்தில் தெளித்துக் கொள்வாள், கிராமத்துப் பெண்

கள் குதிரைக்குத் தண்ணீர் வைத்திருக்கும் தொட்டியிலிருந்து தன் முகத்தை அலம்புவதைப் போல.

பையோமாமா எனப்படும் அதிசய மனிதன் அவளருகில் எந்நேரமும் இருக்கிறான். அவன் அவளுக்குத் தகப்பனா, காதலனா, அல்லது மகனா என்பது தெரியவில்லை என்று டான்ரூபியோ சொல்லுகிறார். பெரிச்சோல் மிக அற்புதமாக நடிக்கிறார். கிணற்றுத் தவளை என்று வேண்டுமானாலும் என்னைத் திட்டிக்கொள் ; அவளைப் போன்ற நடிக்கையை நீ ஸ்பெயினிலும் காணமுடியாது ; இவ்வாறெல்லாம் அக்கடிதம் கூறிக்கொண்டே சென்றது.

நாடகக் கொட்டகைக்குச் சென்றதைப்பற்றி மேலும் சில விஷயங்களிருக்கின்றன. பெரிச்சோல் நடித்த இன்பியல் நாடகத்திற்குச் செல்வதென்று டோனாமேரியா தீர்மானித்தாள். தன் மகளுக்கு எழுதக்கூடிய அடுத்த கடிதத்திற்கு வேண்டிய விஷயங்கள் ஏதாவது அங்கு அகப்பட்டதா என்பது அவள் எண்ணம். தன்னுடன் பெபிடா என்ற சிறுமியைக் கூட்டிக்கொண்டு சென்றாள். அவளைப்பற்றி மேலும் தெரிந்துகொள்வோம். சாந்தா மேரியாரோஸா டிலாஸ் ரோஸாஸ் என்ற கன்னி மாடப் பள்ளியைச் சேர்ந்த அனாதை இல்லத்திலிருந்து டோனாமேரியா இச்சிறுமியைத் தனக்குத் தவியாக இருக்கும் படி அழைத்துக்கொண்டு வந்திருந்தாள். நாடகக் கொட்டகையில், டோனாமேரியா ஒரே ஒளி மயமாக இருந்த நாடகமேடையைக் கவனமில்லாது உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். இரண்டொரு காட்சிகளுக்கிடையே நாடகக் கதைக்கு சம்பந்தமில்லாமல் அன்றன்றைக்கு நிகழும் சம்பவங்களை யொட்டிய பாடல்களைப் பெரிச்சோல் பாடுவது வழக்கம். தீய எண்ணங் கொண்டவளான பெரிச்சோல், கொட்டகைக்குள் டோனாமேரியா

வந்ததைக் கவனித்திருந்தாள். இப்போது அவளுடைய தோற்றம், பேராசை, குடி மயக்கம் அவளுடைய மகள் ஓடிப்போனது, ஆகியவற்றைப் பற்றி யெல்லாம் பாட்டுக்கள் உடனே இயற்றிப்பாட ஆரம்பித்தாள். சபை முழுவதும் டோனாமேரியாவைப் பார்க்க ஆரம்பித்தது. அவளை ஜனங்கள் வெறுப்போடு பார்த்தார்கள்; முணுமுணுத்தார்கள், கேலிபண்ணிச் சிரிக்க ஆரம்பித்தார்கள். டோனாமேரியாவோ, தான் சற்று நேரத்துக்கு முன் கண்ட காட்சிகளை நினைத்து மயங்கியவளாய் இருந்தாள். கண்கள் விழித்தபடியே யிருந்தன. எனினும் அவள் நாடகக்காரியைப் பார்க்கவில்லை. ஸ்பெயினை நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள். பெரிச்சோலுக்கு அதிகத்துணிச்சல் உண்டாகி விட்டது. அந்தக் கூட்டத்தில் மின் வேகத்தில் டோனாமேரியாமீது வெறுப்பும் ஏளனமும் பெருகின. கடைசியில் பெப்பிடா தன் எஜமானியின் சட்டையைப் பற்றியிழுத்துப் 'போவோம்' என்று மெதுவாகக் கூறினாள். அவர்கள் எழுந்து சென்றார்கள்; அவ்வளவுதான். கூட்டம் எழுந்து நின்று கொக்கரித்தது. ஜனங்கள் வெற்றி ஆரவாரம் செய்தார்கள். பெரிச்சோல் கணிகையோ சூருவளிபோல் சூழன்று ஆடத் தொடங்கினாள். கொட்டகையின் கோடியில் மாணேஜரைக் கண்டாள். தனக்குச் சம்பள உயர்வு கிடைத்துவிட்டது என்றும் அறிந்தாள், ஆனால் டோனாமேரியாவோ இதையெல்லாம் அறிந்தாளில்லை. மாறாக, நாடகத்துக்கு வந்ததன் பலனாக சில நல்ல சொல் தொடர்கள் கிடைத்தன என்று மனமகிழ்ந்தாள். அச்சொல் தொடர்களைத் தன் மகள் வாசித்துப் பார்த்து மகிழ்ந்து சிரிக்கமாட்டாளா? உண்மையாகவே 'என் அம்மா கவர்ச்சி மிக்கவள்' என்று கூறமாட்டாளா?

தன்னுடைய சபைக்கு அறிமுகமானவரும் உயர்ந்த

அந்தஸ்திலுள்ளவருமான ஒருவரை நாடகக் கொட்டகையில் வேண்டுமென்றே வெளிப்படையாகப் பெரிச்சோல் ஏளனம் செய்தாள் என்ற செய்தி வைசிராயின் காதுக்கு எட்டியது. அவர் பெரிச்சோலை வரவழைத்தார் டோனாமேரியாவிடம் சென்று மன்னிப்புக் கேட்குமாறு உத்தர விட்டார். அவ்வாறு அவளிடம் செல்லும்போது கருப்பு ஆடை அணிந்து வெறுங் கால்களுடன் செல்ல வேண்டு மென்றார். பெரிச்சோல் இதை எதிர்த்து வாதாடினாள்; போராடினாள்; செருப்புகள் அணிந்து போகலாம் என அனுமதி கிடைத்தது.

மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டுமென்று வைசிராய் வற்புறுத்தியதற்கு மூன்று காரணங்கள் உண்டு. முதல் காரணம் தன் சபையைச் சேர்ந்த ஒருவரிடம் பெரிச்சோல் அவமரியாதையாக நடந்துகொண்டாள் என்பதாகும். தனது சபையைச் சேர்ந்தவர்களும் உயர்ந்த அந்தஸ்திலுள்ளவர்களும் ஒருவர்க் கொருவர் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும். அவர்களிடம் மற்ற வர்கள் எப்படி மரியாதை செலுத்தவேண்டுமென்ற விதி முறைகளை வைசிராய் ஏற்படுத்தியிருந்தார். சிந்திப்பதற்கு வேறு ஒன்றும் இல்லாதவர்கள் இவைகளை யாவது நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம் அல்லவா? தன்னுடைய பரிவாரத்தையும் அதனிடையே நிலவும் நுணுக்க வேறுபாடுகளையும் செம்மையாகக் கண் காணித்து வந்தார் அவர். அந்த வைசிராய் தனது பரிவாரத்தைச் சேர்ந்த ஒருவருக்குச்செய்த அவமானத்தைத் தனக்குச் செய்ததாகவே கருதினார். இரண்டாவதாக டோனாமேரியாவின் மருமகன் ஸ்பெயினில் மிகுந்த செல்வாக்கு உள்ளவர். அவரால் வைசிராய்க்கு இடைஞ்சல் செய்யமுடியும். நினைத்தால் வேறு ஒருவரை அப்பதவிக்குக் கொண்டுவரவும் முடியும். அவ

ருடைய வெறுப்புக்கு ஆளாகக் கூடாது. அரைப் பைத்தியமான அவருடைய மாமியின் காரணமாகவாவது அவருடைய வெறுப்பைத் தேடிக்கொள்ளக்கூடாது.

கடைசியாக, அந்த நாடகக் காரியை அவமானப் படுத்துவதில் வைசிராய்க்குச் சொந்த முறையில் தனியான மகிழ்ச்சி உண்டு. காளை மாடுகளோடு போரிடுதலைத் தொழிலாகக் கொண்ட ஒருவனையோ அல்லது ஒரு நடிகளையோ சேர்த்துக்கொண்டு தன்னை அவள் ஏமாற்றுகிறாள் என்ற சந்தேகம் அவருக்கு. பரிவாரத்தின் பசப்பு வார்த்தைகள் ஒருபுறம்; வாத நோயினால் துன்புற்று அசையமுடியாத நிலைமை மறுபுறம். இதற்கிடையில் அவளது ஆசைநாயகனை அவரால் கண்டு பிடிக்கமுடியவில்லை. எப்படியாயினும் உலகில் உள்ள முதன்மையான மனிதர்களுள் தானும் ஒருவர் என்பதை அவள் உணரவேண்டுமல்லவா?

டோனாமேரியாவோ தன்னை இழிவு படுத்திப் பாடிய பாடல்களைக் கேட்டாளில்லை என்பது மட்டுமில்லை, நாடகக் காரியின் வருகைக்கும் அவள் தயாராக இல்லை. தன் மகள் ஸ்பெயினுக்குச் செல்லவிட்டுத் தனக்கு ஆறுதல் தரக்கூடிய ஒரு சாதனத்தைக் கைக்கொண்டிருந்தாள். குடிக்கப் பழகிக் கொண்டாள். பெருநாட்டில் சிச்சா என்ற மதுவை எல்லோரும் குடித்தார்கள். விழா நாட்களில் போதையிலிருப்பது அவ்வளவு அவமானகரமான விஷயமில்லை. தன்னந்தனியே புலம்பிக்கொண்டிருப்பதனால் இரவு முழுவதும் உறக்கம் வராமலிருப்பது அவளுக்கு வழக்கமாகிவிட்டது.

ஒருநாள் படுக்கப்போகும்போது நறுமணம் சார்ந்த சிச்சாமதுவை அருந்தினாள். மயக்கம் இனிமை தந்தது. மேலும் மேலும் பருகினாள். குடிமயக்கத்தைப் பெப்பிடா

வுக்குக் காட்டக்கூடாது என்று கருதி, தனக்கு உடல் நலமில்லை என்றும் மேலும் மேலும் பலவீனமாக இருக்கிற தென்றும் கூறினாள். போகப்போக இந்தப் பாசாங்குகளை யெல்லாம் கைவிட்டாள். மாதத்திற்கொருமுறை தான் ஸ்பெயினுக்குத் தபால் சென்றது. கடிதத்தை அனுப்புகிற நாளுக்கு முந்தின வாரத்தில் கட்டுத்திட்டமாக இருப்பாள். கடிதத்திற்கு விஷயம் சேகரிப்பதற்காக ஊர் முழுதும் அலசுவாள். தபால் புறப்படுவதற்கு முந்தின நாளன்று கடிதத்தை உறையிலிட்டு மறுநாட்காலையில் அதைப் பெபிடாவிடம் கொடுத்து ஏஜன்டிடம் கொடுத்தனுப்புமாறு கூறுவாள். பொழுது நன்றாக உதித்தவுடன் சில மதுப்புட்டிகளைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு தன் அறைக்குள் சென்றுவிடுவாள். உணர்வு எனப்படும் சுமை நீங்கியவளாய் அடுத்த சில வாரங்களுக்கு மிதந்துகொண்டிருப்பாள். கடிதம் எழுத வேண்டிய காலம் வரவும் மீண்டும் கட்டுப்பாடுகளை மேற்கொண்டு பயிற்சிகளையும் ஆயத்தங்களையும் செய்வாள்.

கொட்டகையில் சீரழிவு ஏற்பட்ட மறுநாள் இரவு தான் 22வது கடிதத்தை எழுதிவிட்டு மதுவை எடுத்துக் கொண்டு படுக்கைக்குச் சென்றாள். மறுநாள் முழுவதும் பெபிடா கவலையோடு அவளைப் பார்த்துக்கொண்டு இங்கு மங்குமாய்ச் சுற்றிவந்தாள். மத்தியானம்போல பெபிடா அவளிடம் தையலுக்குரிய சாமான்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். டோனாமேரியா கண்களை அகலத்திறந்து மேலே கூரையைப் பார்த்துத் தனக்குத்தானே பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

மாலை நேரமாயிற்று. தெரு வாசலிலிருந்து யாரோ ஒருவன் டோனாமேரியாவைப் பெரிச்சோல் கணிகை பார்க்கவந்திருப்பதாகச் சொல்லியனுப்பினான். கொட்டகை நிகழ்ச்சி பெப்பிடாவுக்கு நினைவு வந்தது. உடனே எஜ

மாணி அவனைப் பார்க்க மறுப்பதாகச் சொல்லியனுப்பி விட்டாள். அந்த மணிதன் பெரிச்சோல், வைசிராயிடமிருந்து கடிதம் கொண்டு வந்திருப்பதாகச் சொன்னாள். அது கேட்ட பெபிடா, டோனாமேரியாவின் படுக்கையண்டைபேர்ய் அவளுடன் பேசலானாள். டோனாமேரியாவின் பளபளத்த கண்கள் அச்சிறுமியின் முகத்தின் பக்கமாகத் திரும்பின. பெபிடா அவளை மெதுவாக அசைத்தாள். பெபிடா என்ன சொல்லுகிறாள் என்பதில் மனத்தைச் செலுத்துவதற்குப் பெரிதும் முயன்றாள். பெபிடாவின் சொற்களுக்குப் பொருள் விளங்காமல் இரண்டு தடவை திரும்பப்படுத்துக்கொண்டாள். (மழை பெய்யும் இரவு நேரத்தில் கலைத்து அனுப்பிய சேனைகளை மீண்டும் ஒன்று சேர்க்கிற சேனைத் தலைவனைப் போல) அவள் தனது நெற்றியில் கைவைத்துக்கொண்டு தனது ஞாபகசக்தி, கவனசக்தி, இன்னும் மற்ற சக்திகளைத் தையும் ஒன்று திரட்டினாள். ஒரு கிண்ணத்தில் ஸ்னோ கொண்டு வரச்சொல்லி அதை நிறைய எடுத்து நெற்றி முகமெல்லாம் தூக்கச்சடவோடு பூசினாள். எழுந்து கட்டிலைப் பிடித்த வண்ணமாய்த் தன் கால் செருப்பு களைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றாள். பிறகு ஏதோ தீர்மானத்துக்கு வந்தவளாய்த் தலை நிமிர்ந்தாள். தனது மென்மையான உரோமச் சட்டையையும் முகத் திரையையும் கொண்டுவரச் சொன்னாள். அவற்றை அணிந்து தடுமாறிக்கொண்டு நாடக மங்கை காத்துக் கொண்டிருக்கும் அழகான வரவேற்பு அறைக்குச் சென்றாள்.

டோனாமேரியாவிடம் அலட்சியமாகவாவது அல்லது திமிராகவாவது நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்துக்கொண்டு பெரிச்சோல் வந்திருந்தாள். ஆனால் முதன் முதலாக அந்தக் கிழவியின் பெருமிதக் கோலத்தைக் கண்டவுடன் வியப்படைந்தாள். ஜவுளிக் கடைக்

காரரின் மகள் பிரபுத்துவப் பெருமைகள் அத்தனையும் விளங்கும்படியாக நடக்கக்கூடியவள். குடிமயக்கத்திலிருக்கும் போதோ, ஹெக்குபாவின் பெருமிதத்தைப் பூண்டிருந்தாள். டோனாமேரியாவின் கண்களை-பாதியாகத் திறந்திருந்த கண்களைக் கண்டவுடன் அவை அதிகாரம் செலுத்திச் செலுத்தி அலுத்துப்போன கண்கள் போலும் என எண்ணிக்கொண்டாள். மிகவும் அஞ்சின வளாய் டோனாமேரியாவைப் பார்த்து “ நீங்கள் கொட்டகைக்கு வந்திருந்து கௌரவப்படுத்திய அன்றிரவு நான் சொன்ன வார்த்தைகளை நீங்கள் தவறாகக் கருதியிருக்க மாட்டீர்கள் என நினைக்கிறேன் ” என்றாள்.

டோனாமேரியா - “ தவறாகவா? தவறாகவா? ”

பெரிச்சோல் - உங்களை அவமரியாதைப் படுத்த வேண்டுமென்று சொன்னதாக நீங்கள் தவறாக நினைத்திருக்கக் கூடும்.

டோனாமேரியா - என்னையா ?

பெரிச்சோல் - இந்த அடிமைமீது தங்கட்குக் கோபமில்லையே? என்னைப் போன்ற ஏழை நடிகைகள் சில சமயம் என்ன செய்ய நினைக்கிறோமோ அதையும் மீறித் தாண்டிப்போய்விட நேரிடும். ஒவ்வொரு விஷயமும் பாருங்கள் ரொம்ப ரொம்பக் கஷ்டமா யிருக்கிறது.

டோனா— நான் ஏன் கோபம் கொள்ளவேண்டும்? நீ மிகமிக நன்றாகநடித்தாய். அதுதான் என் நினைவுக்கு வருகிறது. நீ பெரிய நடிகை. நீ மகிழ்ச்சியாயிரு, மகிழ்ச்சியாயிரு .. பெபிடா எனது சவுக்கத்துணி எங்கே....

டோனாமேரியா இவ்வார்த்தைகளை வெகு விரைவாக உளறினாள். பெரிச்சோலுக்குக் குழப்பம் வந்துவிட்டது; பெரிதும் வெட்க முற்றாள். அவளுடையமுகம் வெட்கத், தினால் சிவந்தது.

பெரிச்சோல் — “காட்சிகளுக்கிடையில் பாடிய பாட்டுக்களினால் மனம் நொந்து விட்டீர்களோ என்று எனக்கு அச்சமாக இருக்கிறது”.

டோனோமேரியா—ஆமாம், ஆமாம்; இப்போது நினைவுக்கு வருகிறது. நான் சீக்கிரம் கொட்டகையை விட்டு வெளியில் வந்து விட்டேன், இல்லையா, பெபிடா. உன்னுடைய திறமையான நடிப்பு நடந்துகொண்டிருக்கும் போதே வெளியேறியதற்காக என்னை மன்னிக்கிற அளவுக்கு நீ நல்லவளாக இருக்கிறாய். நாங்கள் ஏன் வெளியேறினோம் என்பதை மறந்து விட்டேன் பெபிடா. ஏதோ உடல் நலக்குறைவினால்....

கொட்டகையில் இருந்த எல்லோருக்கும் அப்பாடல்கள் பாடப்பட்ட நோக்கம் தெரியும். மிக்க பெருந்தன்மை உள்ளவளாதலால் தான் பாடியவற்றைக் கவனிக்காதது போலப் பாவனை செய்கிறார்கள் என்று பெரிச்சோலுக்குத் தோன்றியது. கண்களில் நீர் பெருகிற்று.

பெரிச்சோல்—என்னுடைய சிறுபிள்ளைத் தனத்தைப் பொருட்படுத்தாமல் மிகப் பெருந்தன்மையாக இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் இவ்வளவு நல்லவர்களென்பதை நான் முன்பு அறியேன். உங்களுடைய கையை முத்தமிடுவதற்கு அனுமதியுங்கள்.

வியப்பிலாழ்ந்தவளாய் டோனோமேரியா தன்கையை நீட்டினாள். இவ்வளவு மரியாதையோடும் கௌரவத்தோடும் அவளிடம் யாரும் நடந்துகொண்டதில்லை. அயலார், வியாபாரிகள், வேலைக்காரர்கள் பெபிடாவும் கூட அவளைக்கண்டு யாவரும் பயந்து நடுங்கி வாழ்ந்தார்கள். அவளுடைய சொந்த மகள் கூட இவ்வளவு நெருங்கியதில்லை. அவளுடைய மனப்போக்கில் இது ஒரு புதிய மாற்றத்தை உண்டாக்கிற்று. மனம்

நெகிழ்ந்தது. சளசளவென்று விடாமல் பேசத் தொடங்கினாள். “ அழகும் கலையுருளும் பெற்றவளே, உன்னால் மனம் நொந்தேனா? அப்படியா? அறிவும் அன்புமில்லாத கிழவியான நான் ஏன் உன்னால் மனம் நோவப் பெறுகிறேன். ‘மேகங்களுக்கப்பால் தேவதூதர்கள் பேசுகின்றதுபோல’ என்று கவிஞர்கள் வருணிப்பது போலல்லவா உன்னுடைய குரல் புதுப்புது அற்புதங்களை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தது. நீ சொன்னது எவ்வளவு உண்மையாக இருந்தது. முதல் நாள் முடிவில் எவ்வளவு திறமையாக உணர்ச்சிகளை நடித்துக்காட்டினாய். கையை அப்படி வைத்து நடித்தாயே, அது எவ்வளவு நன்றாக இருந்தது! கன்னிமேரி கேப்ரிய லிடம் ‘எனக்குக் குழந்தை பிறக்கும் என்பது எவ்வாறு நிகழும்?’ என்று கூறும் போது, கன்னிமேரி கையை வைத்துக்கொண்டிருந்தாரே அதுபோல அல்லவா நீயும் வைத்தாய்? இல்லை, இல்லை. நீ என்றைக்காவது ஒரு நாள் நடிக்கப்போகிற அந்த நடிப்பை நான் உனக்கு எடுத்துச் சொல்லுகிறேன் என்று நீ கோபிக்கக் கூடும். டான்ஜீவன் டிலாராவை நீ மண்ணிக்கிருயல்லவா? அந்தக் கட்டத்தில் இந்தச் சைகை மிகப் பொருந்தும். ஒரு நாள் என் மகள் இந்தச் சைகையைச் செய்தாள். என் மகள் மிக அழகானவள். அப்படியே எல்லோரும் நினைக்கிறார்கள். என்னுடைய மகளை உனக்குத் தெரியுமா?”

“ அவர்கள் என் கொட்டகைக்கு அடிக்கடி வந்து என்னைப் பெருமைப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அவர்களை எனக்கு நன்றாகத்தெரியும்.”

“ என் குழந்தையே! இவ்வாறே நீ ஒரு காலில் மண்டியிட்டு நிற்காதே. பெபிடா, ஜினாரிட்டோவை

அழைத்து உடனே இந்த அம்மாளுக்குப் பணியாரங்கள் கொண்டு வரச்சொல். நாங்கள் ஒரு நாள் சண்டையிட்டுக்கொண்டோம். ஏன் என்பதை மறந்துவிட்டேன். அதிலொன்றும் நூதனமில்லை. தாய்மார்களாகிய நாங்கள் அடிக்கடி.....இங்கே பார்; கொஞ்சம் நெருங்கிவா. என் மகள் என்னிடம் அன்பாயில்லை என்று ஊரார் சொல்லுவதை நம்பாதே. நீ ரொம்பப் பெரிய மாதுசிரேமணி. நீ அழகான தன்மை உள்ளவளாக இருக்கிறாய். இந்த மாதிரி விஷயங்களில் பாமரமக்களைப் போலன்றி நீ உண்மையை தெளிவாகக் காணக்கூடியவள். உன்னுடன் பேசிக்கொண்டிருப்பதே இன்ப மூட்டுகிறது. உனது கூந்தல் எவ்வளவு அழகு! என்ன அழகு! பிரியமும் உணர்ச்சி வேகமும் என் மகளிடம் கிடையாது. அது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் அவளிடம் அறிவும் எழிலும் அதிகம். எங்களுடைய தகராறுகளுக்கு நான் தான் காரணம். வெகுசீக்கிரம் அவள் என்னை மன்னித்து விடுவதும் ஆச்சரியமில்லை. இன்று கூட அந்த மாதிரி சம்பவம் ஏற்பட்டது. நாங்கள் அவருடைய அறைக்குச் சென்றோம். உடனே இருவரும் திரும்பிவந்து மன்னிப்புக்கோர முயன்றோம். எங்களுக்கிடையில் ஒரு கதவுதான் இருந்தது. அதை ஆளுக்கொரு திசையிழுத்தோம். கடைசியில் அவள் இந்த மாதிரி என் முகத்தில் தன் கைகளை வைத்துப் பொத்தினாள் பார்த்தாயா?"

இவ்வாறு கூறிக்கொண்டே டோனாமேரியா நாற்காலியிலிருந்து முன்னால் சாய்ந்தாள். மகிழ்ச்சி மிகுந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தாள்.

“நீ இங்கிருப்பது கண்டு பெரிதும் உவகை அடைகிறேன். சிலர் கூறுவதுபோல என் மகள் அன்பற்ற

வளில்லை என்பதை என் வாய் மொழியாகவே சொல்லக் கேட்கிறாய். என்னைப்பார்! என்னையே பார்! நான்தான் குற்றவாளி. இவ்வளவு அழகான ஒரு பெண்ணுக்கு நான் தாயாக இருக்கிறேனே, இதில் ஏதோ தவறு இருக்க வேண்டும். என்னைச் சமாளிப்பது ரொம்பக் கஷ்டம். நான் ரொம்பத் தொந்தரவு பிடித்தவள். நீயும் அவளும் பெரிய மாது சிரோன்மணிகள். இல்லை. என்னை நிறுத்தாதே; நீங்கள் இருவரும் அருமையானவர்கள். நான் தான் பதட்டம் உடையவள். முட்டாள்... மடத்தனமானவள். நான் உன் பாதங்களை முத்தமிடுகிறேன். என்னைப்போல மோசமாக யாரும் இருக்க முடியாது, முடியாது, முடியாது.”

இவ்வாறு கூறிக்கொண்டு அவள் உண்மையாகவே நாற்காலியிலிருந்து விழுந்து விட்டாள். பெபிடா அவளை மெதுவாகத் தூக்கி அணைத்து அவளுடைய படுக்கைக்குக் கொண்டு சென்றாள். பெரிச்சோல் பெரிதும் அதிர்ச்சி அடைந்தவளாய்த் தன் வீடு சென்றாள். தன் வீட்டில் கன்னத்தில் கையை வைத்துக்கொண்டு கண்ணாடியில் தன் கண்களையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

சின்னஞ்சிறுமியான பெபிடாதான் டோனா மேரியா வின் வேதனை முழுவதையும் பார்த்தாள். பெபிடா ஒரு அனாதைச் சிறுமி. அறிவொளி மிக்க மாதரே மேரியா டெல்பிலார் என்ற கன்னித் துறவியர் அவளை வளர்த்தார்கள். அனாதை இல்லத்திற்குச் சென்று தனக்குத் துணையாக ஒரு சிறுமியைக் கொடுங்கள் என்று கேட்கப் போனாளே, அன்றுதான் டோனா மேரியாவும் மாதரே மேரியா டெல்பிலார் எனும் தலைமைத் துறவி யம்மையும் நேருக்கு நேர் சந்தித்தனர், துறவி

யம்மையார் இந்த வேடிக்கையான கிழவியை உற்றுக் கவனித்தாள். உலகில் அறிவு மிக்கவர்கள் என்று நாம் எண்ணுகிறவர்களும், அறிவில் மிகச் சிறந்தவர்களில்லை. அறியாமை, பிடிவாதம் ஆகிய திரைகளுக்கு அப்பால் இருக்கின்ற மனித இதயத்தைக் கண்டுபிடிக்கக் கூடிய ஆற்றலுள்ள அந்தத் துறவியம்மையும் டோனா மேரியாவுக்குத் துணையாக இருப்பதற்கு ஒரு சிறுமியை அனுப்ப மறுத்து வந்தாள். நிறையக் கேள்விகள் கேட்டாள். ஆழ்ந்து யோசித்தாள். பெபிடாவுக்கு அரண்மனை வாழ்க்கையின் அனுபவத்தைக் கொடுக்க விரும்பினாள். டோனா மேரியாவினுடைய நலன்களை அவளே கவனிக்குமாறு செய்ய இது உதவும் என நினைத்தாள். பெரு நாட்டிலேயே பெரும் பணக்காரியும் குருட்டுத் தனமானவளுமான டோனா மேரியாவை உற்றுப்பார்த்தாள். அவள் மீது கடும் சீற்றம் கொண்டாள். மனித சமுதாயத்திடையே ஏற்ற காலத்தில் சில கருத்துக்கள் தோன்றி நாகரிகத்தை வளர்த்து வந்திருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட ஒரு கருத்து உதிப்பதற்குரிய காலத்துக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கும் முன்பே அப்படிப்பட்ட ஒரு கருத்துக்கு ஆளாகி அது தங்கள் வாழ்வை அரித்துத் தின்னும்படியாக அதற்கு இடம் கொடுத்து வாழ்பவர்கள் பலர் உண்டு. அப்பேர்ப்பட்டவர்களில் கன்னித்துறவியர் தலைவியும் ஒருத்தியாவாள். சமுதாயத்தில் பெண்களுக்குச் சிறிது மதிப்பைக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஆசையினால் காலத்தின் பிடிவாதமான போக்கை எதிர்த்து முழு மூச்சுடன் பாடுபட்டாள். இரவில் நடுயாமத்திற்குப் பிறகு தனது ஆசிரமத்தின் கணக்கு வழக்குகளை யெல்லாம் முடித்த பிறகு பெண்களின் நல்ல காலத்தைப்பற்றிய கனவுகள் கண்டுகொண்டிருப்பாள். பிரயாணம் செய்கிறவர்கள், வேலை பார்க்க

கிறவர்கள், வயதானவர்கள், நோயுற்றோர், சுரங்கங்களிலும் கடைகளிலும் உழைப்போர், மழை காலத்தில் இரவு நேரங்களில் வீடு வாசலின்றித் தவிப்போர் ஆகிய பெண்களைக் கவனிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய விரும்பினார். இவர்களைப் பாதுகாத்து ஆதரிப்பதற்கு பெண்களே சங்கங்களை அமைத்துப் பாடுபடக்கூடிய காலம் வராதா என்று எண்ணி ஏங்குவாள். மறுநாட் காலையிலேயே அவளுக்கு ஒரு விஷயம் தெள்ளத் தெளிவாகப் புலப்படும். பெரு நாட்டிலுள்ள பெண்கள் அனைவரும், தன்னிடமுள்ள கன்னியருள்பட இருவித எண்ணங்கொண்டவர்களாய் வாழ்க்கையைச் செலுத்துகிறார்களென்பதை உணர்ந்தாள். 'ஆடவனை வசப்படுத்தக் கூடிய அளவுக்குத் தன்னிடம் அழகு இருக்க வேண்டும். அப்படி வசப்பட்ட ஆடவன் தன் அழகில் கட்டுப்பட்டவனாய்த் தன்னைக் காப்பாற்றவேண்டும். அப்படிப்பட்ட அழகு தன்னிடமில்லையே' என்று ஒவ்வொரு பெண்ணும் எண்ணுகிறாள். இரண்டாவதாக அப்படி யொருவன் கிடைத்து விட்டானால் அதற்காக எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டாலும் தகும் என்பது மற்றொரு எண்ணம். துறவி அம்மையார் லிமா தவிர வேறு கூற்றுப்புறங்களை கண்டறிந்தவர் இல்லை. இருப்பினும் மனித சமுதாயத்தின் இழிநிலை எங்கும் ஒன்று போலத்தான் இருக்கும் என்று கருதினார். இவ்வளவு காலம் கழிந்த பிறகு நாம் அவளுடைய முயற்சிகளை எண்ணிப் பார்க்கும்போது, அவளைப் போன்ற இருபதுபேர் உழைத்தாலும் அவர்களால் அக்காலத்தில் ஒன்றும் செய்திருக்க முடியாது என்பது விளங்குகிறது. இருந்தாலும் அவள் தனது சேவையை மும்முரமாகச் செய்து வந்தாள். வானத்திலிருக்கிற நிலாவைத் தொடுகிற அளவுக்கு ஒரு மலையை உயர்த்தவேண்டும் என்று நினைத்து ஒரு குருவி

ஆயிரம் வருடங்களுக்கு ஒரு தடவை ஒரு கோதுமையைக் கொண்டுபோய் அந்த மலையின் உச்சியில் வைக்கும் என்று ஒரு கதை சொல்லுவார்களே, அந்தக் குருவியைப் போன்றவள்தான் அத்தலைவி. இப்படிப்பட்டவர்கள் ஒவ்வொரு காலத்திலும் தோன்றுகிறார்கள். கோதுமையைக் கொண்டுபோய் மலையுச்சியில் போடத்தான் செய்வேன் என்று இவர்கள் முரண்டு பிடிக்கிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்துப் பிறர் கேலி செய்வதைக் கண்டு குதூகலம் அடைகிறார்கள். “அவர்கள் எவ்வளவு வேடிக்கையாக ஆடையணிந்து அலங்காரம் செய்து கொள்கிறார்கள்”, என்று நாம் வியந்தே பேசுகிறோம்.

சிவப்பு நிறமான அவளுடைய எளிய முகத்தில் பெரும் அளவிற்கு அன்பு காணப்பட்டது. அன்பினும் இலட்சிய நோக்கு அதிகமாகத் தென்பட்டது. இலட்சிய நோக்கினும் நிர்வாகத் திறமை அதிகமாகத் தென்பட்டது. அவளுடைய வேலைகள், ஆஸ்பத்திரிகள், அனாதை இல்லம், கன்னிமாடம், ஆபத்தில் சிக்கியவர்களை மீட்பதற்காகத் திடீரென்று செல்வது ஆகிய இத்தனைக்கும் பணமே தேவை. வெறும் நன்மை என்பதற்காக அதன் மீது யாரும் பாராட்டுதலைப் பொழிவது கிடையாது. அவள் தனது பொதுநல ஸ்தாபனங்களை நிர்வகிப்பதற்காக இலட்சிய நோக்கையும், அன்பையும் தியாகம் செய்ய வேண்டியிருப்பதைக் கண்டாள். கோவிலின் மேல்அதி காரிகளிடமிருந்து உதவிப்பணம் வாங்குவதற்குப் பெரும் போராட்டம் நடத்தவேண்டியிருந்தது. லிமா நகரத்தின் பெரிய பாதிரியார் (அவரைப்பற்றிப் பின்னால் பெருந்தன்மையான தொடர்புகளில் அறிந்துகொள்வோம்) அவளை மிகவும் வெறுத்தார். அவள் அடிக்கடி பண உதவிக்கு வராமல் இருந்தால் அவருக்கு யமன் வாயி லிருந்து தப்பினதுபோல் இருக்கும்.

வரவர முதுமையின் அறிகுறிகள் தன் முகத்தில் காணப்படுவதை உணர்ந்தாள். அதனோடு ஒரு எச்சரிக்கையையும் கண்டாள். ஒரு பயங்கரமான எண்ணம் தோன்றி அவளுடைய உடலை நடுக்கியது. அது அவளது சொந்த நலன் பற்றியது அல்ல. அது அவளுடைய சேவையைப்பற்றியது ஆகும். தான் பார்த்து வந்த வேலைகளின் மதிப்பைத் தன்னைப்போல உணர்ந்து போற்றுவதற்கு யார் இருக்கிறார்கள்? தனக்குப்பின் தன்னுடைய இடத்தில் வைப்பதற்கேற்ற ஒருத்தியைத் தேர்ந்தெடுத்து, அதற்குரிய பயிற்சியை அளிப்பதற்காக யாரேனும் ஒரு ஆன்மா கிடைக்காதா என்று கண்டு பிடிக்க எண்ணங்கொண்டாள். ஒரு நாள் காலை யில் எழுந்திருந்து தன்னுடைய ஆஸ்பத்திரி, கன்னிமாடம், அழைக்க இல்லம், எல்லாவற்றிலும் சுற்றித் தேடிப் பார்த்தாள். வெறுமை தோய்ந்த முகங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்துக்கொண்டே அப்பாற் சென்றாள். ஆங்காங்கே சிறிது நின்று பார்த்தாள். ஆள் கிடைத்துவிட்டது என்ற உறுதியினால் அல்ல. யாரையேனும் பார்த்து விட்டு இவள் உதவமாட்டாளா என்ற எண்ணத்தினால் தான். முற்றத்தில் சிறுமிகள் கூட்டமாகக் கூடி துணிதைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருத்தி தலைமை தாங்கி மற்றவர்களை ஏவிக்கொண்டும் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்துக்கொண்டும் இருந்தாள். முன்னாளில் லிமா நகரத்தில் வாழ்ந்த திருத்தொண்டர் செயிண்ட் ரோஸ் அவர்கள் செய்ததாகச் சொல்லப்படும் நம்புதற்கியலாத அற்புதச் செயல்களைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள். இவ்விதமாகப் பெபிடாவைக் கண்டவுடன் அவளுடைய தேடுதல் காரியம் முடிவு பெற்றது. பெரிய பதவிக்கு ஒருவரைப் பயிற்றுவிப்பது என்பது எப்பொழுதுமே கடினமான காரியம். கன்னிமாடத்தின்

உணர்ச்சிச் சுழல்களுக்கும் பொருமைச் சுழிகளுக்கும் இடையே இக்காரியத்தை நிறைவேற்றுவது என்றால் அதை மிகுந்த கற்பனைத் திறத்தோடு செய்யாமல் செய்ய வேண்டும். கன்னிமாடக் காரியங்களுள் வெறுக்கத்தக்கன என்னென்ன உண்டோ அவை யாவும் பெபிடாவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. நிர்வாகத்தின் எல்லாப் பக்கங்களையும் அவள் நன்கு அறியலானாள். தலைமைத் துறவியம்மையின் காய்கறிகள், முட்டைகள் முதலானவற்றைப் பாதுகாக்கிற வேலையாகத்தான் என்றாலும் அவ்வம்மையார் சென்ற இடமெல்லாம் பெபிடாவும் சென்றாள். சில சமயங்களில் தலைமைம்மையார் திடீரென்று இவள் முன் தோன்றி நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருப்பாள் ; சமய வாழ்க்கையின் அனுபவத்தைப்பற்றி மட்டுமன்றி, பெண்களை எப்படிச் சமாளிப்பது, தொத்து நோயாளிகளை எவ்விடத்தில் வைப்பது, எவ்வாறு பணத்திற்குப் பிச்சையெடுப்பது என்பதுபற்றியெல்லாம் பேசுவாள். பெரிய நிலைமைக்குரிய பயிற்சியில் ஒரு கட்டமாகத்தான் டோனாமேரியாவுக்குத் துணையாக இருந்துகிறுக்குத்தனமான காரியங்களைச் செய்யவேண்டியிருந்தது. முதல் இரண்டு வருஷ காலமாக மத்தியான நேரங்களில் வந்துகொண்டிருந்தாள். கடைசியில் அரண்மனையிலே வந்து குடியிருக்க ஆரம்பித்தாள். மகிழ்ச்சியை எதிர்பார்க்கும்படி பெபிடா இதுவரை பயிற்றுவிக்கப்படவில்லை. பதினான்கு வயதுப் பெண்ணாகிய அவளுக்கு அந்த அரண்மனையிலுள்ள இடைஞ்சல்கள் (பயங்கரங்களைக் கேட்கவாவேண்டும்) மிகப் பெரிதாகத் தென்படவில்லை. தலைமைத் துறவியம்மை தானே நேரில் அங்கு வந்திருந்து அங்குள்ள தொல்லைகளையும் துயரங்களையும் கவனிக்கிறாளோ என்ற ஐயம் அவளுக்கு இல்லை. மிகச்சிரமமான ஒரு காரியம் வலிமையைத் தரு

வதற்குப் பதிலாகத் துன்பத்தைத் தருமானால் அப்போது அவள் ஒருகணம் தன்னைக் கவனிக்கமாட்டாளா என்று எண்ணுவாள்.

பெபிடாவின் சிலவகைத் துன்பங்கள் உடலுக்கு ஊறு விளைவிப்பவை. உதாரணமாக டோனாமேரியாவின் வேலைக்காரர்கள் அவள் நோயுற்றிருப்பதைத் தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டார்கள். அரண்மனையிலுள்ள படுக்கையறைகளைத் தம் சொந்தக்காரர்களுக்குத் திறந்துவிடுவார்கள். மனம்போலத் திருடுவார்கள். பெபிடா தன்னந்தனியாக நின்று அவர்களை எதிர்த்தாள். அதனால் ஏற்படக்கூடிய தொந்தரவுகளுக்கும் ஏளனங்களுக்கும் இலக்கானாள். உடல் துன்பம் இருந்ததுபோன்று அவளுக்கு மனவேதனைகளும் ஏற்பட்டன. பெபிடா டோனாமேரியாவோடு ஊருக்குள் ஏதாவது காரியமாகக் கூடப்போவாள்; போகும்போதே கோவிலுக்குப் போக வேண்டுமென்று டோனாமேரியாவுக்குத் தோன்றும். அவ்வாறே கோவிலுக்குள் நுழைவாள். கடவுளின் அருளில் நம்பிக்கை கொள்வதற்குப் பதிலாக மந்திர தந்திரங்களில் ஈடுபடலானாள். 'இங்கே சூரிய வெளிச்சத்தில் சற்று இரு; இதோ நொடியில் வந்துவிடுகிறேன்' என்று சொல்லிக் கோவிலுக்குள் நுழைவாள், அங்கே சந்நிதிமுன் இருந்து சிந்தனைச் சுழல்களில் சிக்கியவளாய் பெபிடாவை அறவே மறந்து வேறொரு வாசல் வழியாக கோயிலை விட்டு வெளியேறிவிடுவாள். கீழ்ப்படிதல் என்ற நோய் அவளைப் பற்றிக்கொண்டிருந்ததோ என்று எண்ணுகிற அளவிற்குப் பெபிடா பழக்கப்பட்டிருந்தாள். நெடு நேரமாகக் காத்திருந்தும் டோனாமேரியா வராததைக்கண்டு பெபிடா கோவிலுக்குள் நுழைவாள்; அங்கே தனது எஜமானி இல்லாதிருப்பதை உறுதியாக அறிந்திருந்தும் வெளியிலே தெருக்

கோடிக்குப் போய் மாலை நேரம் வரை காத்துக்கொண்டிருப்பாள். ஒரு இளம் பெண் தெருவில் நின்று காத்துக்கொண்டிருப்பதால் ஏற்படக்கூடிய மனக்கஷ்டங்களை யெல்லாம் பொறுத்துக்கொள்வாள். அனாதை இல்லத்தில் அளிக்கப்பட்ட ஆடைகளையே இன்னும் அணிந்திருந்தாள். (டோனாமேரியா ஒரு கணம் சிந்தித்திருந்தால் அவளுடைய ஆடைகளை மாற்றியிருக்கக்கூடும்) தெருவில் நிற்கொண்டிருக்கும்போது போகிற வருகிற ஆடவர்கள் தன்னை உற்றுப் பார்த்துத் தமக்குள் மெதுவாகப் பேசிக் கொள்கிறார்கள் என்று நினைப்பாள். அப்படி நினைப்பதும் பிசகாக இருக்காது. அவளுடைய உள்ளமும் அரண்மனை வாழ்க்கையினால் வேதனைப்பட்டது கொஞ்சநஞ்சமல்ல. பெபிடா இருக்கிறாள் என்ற உணர்வு டோனாமேரியாவுக்குத் திடீரென்று ஏற்பட்டுவிடும். உடனே அவளிடம் பிரியமாகவும் நகைச்சுவையாகவும் பேச ஆரம்பித்து விடுவாள். தன்னுடைய கடிதங்களின் நயங்களை எடுத்து விளம்புவாள். மறுநாள் தனக்குள்ளே மீண்டும் புகுந்து விடுவாள். பெபிடாவிடம் கடுமையாக நடந்துகொள்ளமாட்டாள் என்றாலும், வெளி உலக உணர்வு இல்லாதவள் போல எதையும் காணாமலும் கேளாமலும் இருப்பாள். நம்பிக்கையும் அன்பும் செலுத்துவதற்கு ஆளில்லாமல் பெபிடாவின் உள்ளம் தவிக்கும். பெபிடா, தானுண்டு தன் கடமையுண்டு என்று அமைதியாக இருப்பாள். தன்னை அங்கு அனுப்பிய தலைமைத் துறவியம்மைக்கு மாருத விசுவாசம் பூண்டு இருப்பாள்.

கடைசியாக டோனாமேரியாவின் வாழ்க்கையிலும் பெபிடாவின் வாழ்க்கையிலும் பெரிய மாறுதலை விளைவிக்கக்கூடிய ஒரு நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டது. டோனாமேரியா

வின் மகள் தன் தாய்க்கு எழுதிய கடிதத்தில் கூறிய தாவது; “இங்குள்ள பருவநிலை சலிப்பைத் தருகிறது. பூந்தோட்டங்களும் பழத்தோட்டங்களும் மலர்ந்திருப்பது மேலும் சலிப்பைத் தருகிறது. இப்பொழுதெல்லாம் மணமில்லாத பூக்களைத்தான் என்னால் பொறுத்துக்கொள்ள முடிகிறது. ஆகவே நீயும் வழக்கம்போல இல்லாமல் சுருக்கமாக எழுது. நான் இந்தக் கடிதத்தை முடிப்பதற்கு முன் என் கணவர் வந்துவிட்டால் என்னைப்பற்றி ஏதாவது உனக்கு எழுதியனுப்புவார். அது உனக்குப் பிரியமாக இருக்கும். நான் இந்த வருடம் இலையுதிர் காலத்தில் கிரிக்குள் ஊருக்குச் செல்லவில்லை. அக்டோபரில் பிரசவமாகு மென்று நினைக்கிறேன்.”

என்ன? குழந்தையா? டோனாமேரியா அப்படியே சுவரில் சாய்ந்துவிட்டாள். இந்தச் செய்தி தன் தாய்க்கு எவ்வளவோ பொறுப்பையும் வேலைகளையும் கொடுத்துக்களைப்பைத் தரும் என்பதை அவள் முன் கூட்டியே அறிவாள். ஆகவே அந்தச் செய்தியை அலட்சியமாகத் தெரிவித்திருந்தாள். அவளது தந்திரம் பலிக்கவில்லை. அதன் விளைவாக அடுத்த கடிதம் தோன்றியது.

முடிவாகக் கவலைப்படுவதற்கு டோனாமேரியாவுக்கு விஷயம் கிடைத்தது. அவளுடைய மகள் தாயாகப் போகிறாள். நாம் தாயாகப் போகிறோமே என்ற எண்ணம் டோனா கிளாராவின் மனத்தில் சோர்வை மட்டும் உண்டாக்கியது. ஆனால் டோனாமேரியாவின் மனத்திலோ அது புதுப்புது உணர்ச்சியலைகளை எழுப்பிற்று. இப்பொழுது அவள் மருந்துகள் பற்றிய விஷயங்களில் வல்லவளாகிவிட்டாள். ஏராளமான மருந்துப் பக்குவங்களை தெரிந்துகொண்டுவிட்டாள். அந்த ஊரில்

வயதும் அனுபவமும் உள்ள கிழவிகளத்தனை பேரிடமும் கேட்டுத் தெரிந்தகொண்ட விஷயங்களை மகளுக்கு வரைந்து தள்ளினாள். வெறுக்கத்தக்க மூடநம்பிக்கைகளத்தனையும் நம்பினாள். குழந்தையின் நல்வாழ்வு கருதி என்னென்ன காரியங்களைச் செய்யக்கூடாதெனக் கேள்விப்பட்டாளோ அவற்றைக் கடுமையாகக் கடைப்பிடித்தாள். வீட்டினுள் யாரும் முடிச்சுப்போடக்கூடாது. வேலைக்காரிகள் கூந்தலை முடிக்கக்கூடாது. மகள் கஷ்டமின்றி பிள்ளை பெறவேண்டுமென்பதற்காக என்னென்னவோ அடையாளங்களை யெல்லாம் தன் உடலில் யாருக்கும் தெரியாமல் அணிந்துகொண்டாள். மாடிக்குச் செல்லும் படிக்கட்டில் இரட்டைப்படையான படிகளில் யாரும் கால் வைக்கக்கூடாது என்று அவைகளின்மீது சுண்ணாம்பு பூசி அடையாளமிட்டாள். தப்பித்தவறி அவைகளில் கால் வைத்தவர்கள் பாடு அவ்வளவுதான். அடிபட்டுக் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக வெளியேற்றப் படுவார்கள். இயற்கை, கொடியவள்; அவள் தன் குழந்தைகள் மீது பயங்கரமான கேலிக்கூத்துகளைச் செய்கிறாள். அப்படிப்பட்ட கொடியவளின் பிடிப்பில் டோனாகிளாரா அகப்பட்டிருக்கிறாள். இயற்கையைச் சாந்தப்படுத்துகிற முறைகளைப் பரம்பரையாகக் கிராமத்துப் பெண்கள் கையாண்டு வருகிறார்கள். அந்த முறைகள் யாவும் பலனுள்ளவை என்று ஏராளமானவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். குறைந்த பட்சம் அவை கெடுதல் செய்யாமல் இருக்கும். ஒரு வேளை நன்மை செய்தாலும் செய்யக்கூடும். பாமர முறைகளை யன்றி கிறிஸ்தவ மத முறைகளையும் நன்கு கற்று அறிந்தாள். அதிகாலையில் தட்டுத்தடுமாறிக் கோவிலுக்குச் சென்று பிரார்த்தனை செய்வாள். அங்குள்ள பலிபீடத்தின் சுற்றுவேலிகளை ஆவேசத்தோடு இறுகப்பற்றிக்

கொண்டு தெய்வச்சிலைகள் ஏதாவது சைகைகள் காட்டாதா? நல்ல அறிகுறிகளைக் காட்டாதா? நகை முகம் காட்டாதா என்று பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள். எல்லாம் சுகமாக முடியுமா? தாயே, எல்லாம் சுகமாக முடியுமா?

சில சமயங்களில் இவ்வாறு ஒரு நாள் முழுதும் வெறித்தனமாகப் பிரார்த்தனைகளில் ஈடுபட்ட பிறகு அவளிடம் வெறுப்பு அலை மோதும். இயற்கைக்கே காது செவிடு. கடவுளோ பராமுகமாய் இருக்கிறார். மனிதனுடைய எந்த ஆற்றலும் விதியை மாற்ற முடியாது. இவ்வாறு நினைத்துக்கொண்டு மயக்கமும் அவநம்பிக்கையும் நிறைந்தவளாய் ஒரு சுவரில் சாய்ந்த படியே ஒரு தெருக்கோடியில் நின்று விடுவாள். யாதொரு ஒழுங்கு முறையில்லாத இந்த உலகத்திலிருந்து ஒழிந்துபோய்விட வேண்டுமென்ற ஆசை தோன்றும். ஒரு வேளை எல்லாம் நன்மையாக முடியும் என்ற எண்ணம் அவளுடைய உயிரின் ஆழத்திலிருந்து குமிழ்விடும். உடனே வீட்டை நோக்கி விரைந்துவந்து தன் மகளின் படுக்கையறைகளில் மெழுகு வத்திகளை ஏற்றிவைப்பாள்.

பெரு நாட்டிலுள்ளோர் யாவரும் மனநிறைவு அளிக்கக்கூடியது என்று ஆவலோடு எதிர்பார்க்கக்கூடிய சடங்கு டோனாமேரியாவுக்கும் கிட்டியது. சாந்தாமேரியா டி கிளக்சம்பக்குவா என்றபுனிதக்கோவிலுக்குப்புண்ணிய யாத்திரை மேற்கொண்டாள். தெய்வபக்தியினால் பலன் விளையும் என்பது உண்மையானால் அது கண்டிப்பாக இந்தக்கோவிலுக்குச் செல்வதனால் ஏற்படும். மூன்று மதங்களினால் அந்த ஸ்தலம் புனிதமடைந்திருக்கிறது. இன்கானிய நாகரிகம் அங்கு வருவதற்கு முன்பே அங்கு

வாழ்ந்த பூர்வீக மக்கள் அந்த இடத்திலுள்ள கற்பாறை களைத் தழுவிடும் தங்களைத் தாங்களே சாட்டைகளினால் அடித்துக்கொண்டும் தெய்வ அருளையும் நல்லெண்ணத் தையும் அடைய முயன்றிருக்கிறார்கள். அந்த இடத்திற்கு டோனாமேரியாவை நாற்காலியில் வைத்துத் தூக்கிச்சென்றார்கள். சேன்லூயி பாலத்தின் மீதும் குன்றுகளின் மீதும் தூக்கிச்சென்றார்கள். அந்தக் கோவில் இருக்கின்ற ஊர் அமைதியானது. அங்குள்ள காற்று பரிசுத்தமானது. அங்கே குளிர்ந்த நீர் ஊற்றுக்கள் பல உண்டு. அங்குள்ள பெண்கள் அகன்ற இருப்புக்கச்சை அணிவார்கள். எல்லோரும் மெதுவாகச் செல்வார்கள். மெதுவாகச் சிரிப்பார்கள். கோவில் மணிகள் அங்கு ஏராளம். அவை ஒன்றோடொன்று மகிழ்ச்சியாகச் சண்டை போட்டுக்கொள்ளும். கிளக்கம் பக்குவா நகரத்தில் ஏதாவது பெரிய ஏமாற்றமான காரியம் நடந்துவிட்டால் அந்தத் துயரத்தை அங்குள்ள ஆண்டிஸ் மலைகள் கலைத்துவிடும். அங்குள்ள அமைதியும் மகிழ்ச்சியும் தரக்கூடிய வானிலையும் கவலையைப் போக்கிவிடும். உயரமான சிகரங்களின் மடியில் தவழுகிற அந்த நகரத்தின் வெண்மையான சுவர்களை டோனாமேரியா கண்டாளோ இல்லையோ அவளுடைய கைகள் சபமாலையை உருட்டுவதை நிறுத்திவிட்டன. பயத்தோடு முணு முணுத்துக் கொண்டிருந்த பிரார்த்தனைகளும் அரைகுறையாக நின்றுவிட்டன.

டோனாமேரியா தன் விடுதியில் இறங்கக்கூட இல்லை. தங்குவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யும்படியாகப் பெபிடாவுக்குச் சொல்லிவிட்டு நேரே கோவிலுக்குச் சென்றுவிட்டாள். கைகளை மெதுவாகத் தட்டிக்கொண்டு நெடுநேரமாக மண்டியிட்டுக் கடவுளை வணங்கினாள். 'வருவது வரட்டும். என்ன வந்தாலும்

சரியென்ற மனப்போக்கு தன்னுள் தலையெடுப்பதைக் கண்டாள். அவளுடைய மகனும் சரி, அவளை ஆளுகிற தெய்வங்களும் சரி, அவரவர்களுடைய காரியத்தை அவரவர்களே பார்த்துக்கொள்ளட்டும் என்று விட்டுவிடுவார்கள் போலத் தோன்றியது. தடித்த ஆடைகளை அணிந்து கொண்டு கோவிலில் மெழுகுவத்திகளையும் மெடல்களையும் விற்றுக்கொண்டு காலையிலிருந்து மாலை வரை பணம் காசுகளைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்த பெண்களும் அவளுக்குத் தொந்தரவாக இருக்கவில்லை. கோவிலிலிருந்த குருக்கள் ஒருவன் பரிவோடு வந்து ஏதாவது ஒரு சாக்குச் சொல்லி பணம் பறிக்க முயன்று கொண்டிருந்தான். டோனாமேரியா மீது கோபம் கொண்டு அவளிருக்குமிடத்திலுள்ள செங்கல்லை மாற்ற வேண்டுமென்று கூறி அவளைத் தள்ளி உட்காரச் செய்தான். அவனாலும் கூட அவளுடைய மனம் நிம்மதி இழக்கவில்லை. உடனே வெளியே சென்று வெயிலில் ஒரு ஊற்றின் படிகளில் உட்கார்ந்தாள். நோயாளிகள் அந்தப் பூந்தோட்டத்தில் சிறுசிறு கூட்டமாக உலவிச் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். மூன்று பருந்துகள் ஆகாயத்தில் பாய்ந்து பறந்துகொண்டிருந்தன. அந்த ஊற்றுக் கருகில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறு பிள்ளைகள் சிறிதுநேரம் அவளை உற்றுப் பார்த்துப் பயந்து கொண்டு அப்பால் சென்றுவிட்டனர். ஆனால் ஒரு லாமா (நீண்ட கழுத்தும் ஆழமற்ற இனியகண்களும், தன்னால் சுமக்க முடியாத அளவுக்குக் கனமான உரோமப் போர்வையும் கொண்டவள். முடிவில்லாத படிக்கட்டுகளின் வழியாக இறங்கி வருகிற பெண்) அவளிடம் வந்து தன்னுடைய மிருதுவான பிளவுபட்ட மூக்கை நீட்டிற்று. லாமாவுக்கு மனிதருடைய காரியங்களில் அதிக அக்கறை உண்டு. தானும் மனித

இனத்தைச் சேர்ந்தவள் என்று பாசாங்கு செய்வதில் அதற்கு ஆசை. மனிதர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது தானும் தன் தலையை உயர்த்தி மூக்கை நீட்டி அவர்களுடைய பேச்சில் கலந்து உதவி செய்ய வருவது போல் தோன்றும். இச்சகோதரிகள் டோனா மேரியாவைச் சூழ்ந்துகொண்டு 'நீ ஏன் கைத்தட்டிக்கொண்டிருக்கிறாய். உன்னுடைய முகத்திரை கஜம் என்ன விலை' என்று கேட்பது போல நின்றன.

ஸ்பெயினிலிருந்து தனக்குக் கடிதங்கள் வந்தால் அதை உடனே தனக்குக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படி ஏற்பாடு செய்திருந்தாள். லிமாவிருந்து மெதுவாகத் தான் பயணம் செய்து வந்தாள். இப்பொழுது அங்கு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும்போது ஒரு பையன் அரக்கு முத்திரையிடப்பட்ட ஒரு கடிதத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். மெதுவாக அதை வாங்கி உடைத்தாள். அமைதியாக உணர்ச்சி வசப்படாமல் தன் மருமகன் எழுதிய கடிதத்தைப் படித்தாள். பிறகு தன் மகள் எழுதிய கடிதத்தைப் படித்தாள். அக்கடிதம் புண்படுத்தும் சொற்கள் நிறைந்திருந்தன. அழகாகப் புண்படுத்துகிற கலையில் பயிற்சி கொள்வதற்காகவே அக்கடிதம் எழுதப்பட்டது போன்று அது தென்பட்டது. அக்கடிதத்தில் கண்டுள்ள சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் அவளுடைய கண்கள் வழி உள்ளத்தில் புகுந்தன. அவற்றின் பொருளை உணர்ந்து அவளை மன்னித்து, இதயத்தின் ஆழத்திலே அச் சொற்களைப் புதைத்தாள். கடைசியில் எழுந்தாள். தன்னைச் சுற்றிப் பரிவோடு நின்ற லாமாக்களைக் கலைந்து போகச் சொல்லிவிட்டு கவலைதோய்ந்த முகத்தோடு கோவிலுக்குத் திரும்பினாள்.

பிற்பகலில் டோனாமேரியா கோவிலிலும் மைதானத்திலும் இருந்தபொழுது பெபிடா விடுதியில் தங்குவ

தற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டிருந்தாள். பெபிடா வேலைக்காரர்களைக் கூப்பிட்டு பெட்டிகள் அடுப்புகள், திரைகள், டோனாகிளாராவின் படங்கள் ஆகியவற்றை எங்கு வைக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கிவந்து சமையற்காரனிடம் டோனாமேரியாவுக்கு வேண்டிய கஞ்சியை எவ்வாறு வைப்பது என்று சொல்லிக்கொடுத்தாள். பிறகு தன் அறைக்கு வந்து தன் எஜமானிக் காக்க காத்துக்கொண்டிருந்தாள். தலைமைத் துறவியம்மைக்குக் கடிதம் எழுதுவது என்று முடிவு செய்தாள். பேனாவைப் பிடித்த வண்ணமாக நெடுநேரம் சும்மா இருந்தாள். நெடுந்தூரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளின் உதடுகள் நடுங்கின. மாதரே மேரியா டெல்பிலார் என்னும் தன்னுடைய தலைமைத் துறவியம்மையின் முகத்தைப் பார்த்தாள். அந்த முகம் மிகச் சிவப்பாகவும், சுத்தமாகவும் தோன்றியது. அம்மையின் கண்கள் கருப்பானவை. அனாதை இல்லத்தில் இரவில் குழந்தைகள் சாப்பிடுமுன் கண்களைத் தாழ்த்திக் கை கூப்பியிருக்கும்போது தலைமைத் துறவியம்மை பேசுகின்ற குரலைக் கேட்டாள். ஆஸ்பத்திரியில் நோயாளிகளின் படுக்கையருகில் கையில் மெழுகுவத்தியுடன் நிற்குகொண்டு எந்த விஷயத்தை நினைத்து ஐபம் பண்ணவேண்டும் என்று சொல்லுகின்ற குரலைக் கேட்டாள். பெபிடாவுக்குப் போதுமான வயது வரவில்லை என்பதையும் பொருட்படுத்தாது துறவியம்மை, அவளிடம் வந்து தன் கடமைகளைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருப்பாள். தன்னோடு ஒத்த நிலையிலுள்ள மாதோடு பேசுவது போலப் பேசுவாள். அறிவுடைய பெண்ணான பெபிடாவுக்கு இப்பேச்சு ஆச்சரியமாகவும் தொந்தரவாகவும் இருக்கும். இவ்வாறு நடத்து

வதன் மூலம் மாதரே டெல்பிலார் அம்மையார் தவறு செய்துவிட்டாள். பெபிடாவின் வயதுக்கு மேற்பட்ட காரியங்களையும் நிலைமைகளையும் எடுத்துச் சொல்லி அவளுடைய மனப்பார்வையை விரிவு படுத்த முயன்றாள்; நன்றாகத் தீர யோசிக்காமலே பெபிடா மீது தன் இயல்பின் முழுச் சுடரையும் திருப்பினாள். பெபிடா தனது ஆற்றுமை கண்டு பெரிதும் வருந்தினாள். அதை வெளியில் காட்டாது ஒளித்தாள். அழுதாள். தலைமைத் துறவியம்மை அச்சிறுமியை நீண்ட நாட்களாகத் தனிமையிலிருக்கும்படியான பயிற்சியில் தள்ளிவிட்டாள். அப்பயிற்சிக் கூடத்தில் அகப்பட்டு, பெபிடா பெரிதும் தவித்தாள். தன்னைத் தலைமைத் துறவியம்மை கைவிடவில்லை என்ற எண்ணத்துடன் போராடினாள். கவலையற்ற தன்மையை உண்டாக்குகிற அந்தப் புது மலைகளுக்கிடையிலுள்ள உயரமான விடுதியில் இருக்கும்பொழுது அன்பு மிகுந்த அந்த அம்மையாரின் அருகிலிருக்க வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டாயிற்று. அவளுடைய வாழ்வில் அவள் உண்மை யென்று கருதுவது அந்த அம்மையாரைத் தானல்லவா ?

பெபிடா ஒரு கடிதம் எழுதினாள். கடிதம் முழுதும் ஒரே மை. வாக்கியங்களில் தொடர்பு கிடையாது. அடுப்புக்கு வேண்டிய கரிவந்துவிட்டதா, கஞ்சி ருசியாயிருக்கிறதா என்று பார்ப்பதற்காக மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கி வந்தாள்.

டோனா மேரியா உள்ளே வந்து மேசையருகில் உட்கார்ந்தாள். “என்னால் இதற்கு மேல் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. நடப்பது நடந்தேதீரும்.” என்று மெதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டாள். தன் கழுத்தில் கட்டியிருந்த

தாயத்துகள் முதலிய மூட நம்பிக்கைப் பொருள்களை அவிழ்த்தெடுத்துத் தகதகவென்று எரிந்துகொண்டிருக்கும் அடுப்பில் எறிந்தாள். மிகவும் அதிகமான பிரார்த்தனையினால் கடவுளுடைய விரோதத்தைச் சம்பாதித்துக் கொண்டோமென்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. கடவுளிடம் நேரடியாக முறையிடுவதைக் கைவிட்டு மறைமுகமாக வேண்டுகலை செய்துகொண்டாள். “கடைசியாகக் கவனிக்கும்போது நம்முடைய கையில் ஒன்றுமில்லை, செய்யக்கூடியது என்ன இருக்கிறது. என்ன நடக்க இருக்கிறதோ அது நடந்தே தீரும்.” டோனாமேரியா கன்னத்தில் கையை வைத்துக்கொண்டு நெடுநேரம் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். தன்னுடைய மனத்தைக் காலிசெய்தாள். அவளுடைய பார்வை பெபிடாவின் கடிதத்தின்மீது விழுந்தது. ஏதோ இயந்திரம்போல அதைத் திறந்து படிக்க ஆரம்பித்தாள். பாதிக்கடிதம் வரை படித்த பிறகுதான் அவளுக்குச் சொற்களின் பொருள் தெரியவந்தது. “நீங்கள் மாதிரி என்மேல் பிரியம் வைத்திருக்கிறீர்கள் என்றால், என்னோடு தங்குவதற்கு இஷ்டப்பட்டீர்களானால் இத்துன்பங்கள் யாவும் மறைந்துவிடும். நான் இதைச் சொல்லக்கூடாது; இருந்தாலும் சொல்லிவிடுகிறேன். இங்குள்ள வேலைக்காரப் பெண்கள் என்னை அறைகளில் போட்டுப் பூட்டிவைத்துவிட்டுச்சாமான்களைத் திருடுகிறார்கள். வீட்டு எஜமானி, நான்தான் திருடுகிறேன் என்று நினைக்கக்கூடும். அப்படி நினைக்கமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன். நீங்கள் நலமாக இருக்கிறீர்கள் என நினைக்கிறேன். ஆஸ்பத்திரியிலும் மற்ற இடங்களிலும் எவ்விதத் தொந்தரவும் இருக்காதென்றும் எண்ணுகிறேன். உங்களை நான் நேருக்குநேர் பார்க்காவிட்டாலும் எந்த நேரமும் உங்கள் நினைவாகவே இருக்கிறேன்.

நீங்கள் எனக்குச் சொன்னவற்றைச் சதா நினைவில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நீங்கள் எதை விரும்புகிறீர்களோ அதைச் செய்யவே விரும்புகிறேன். சில நாட்களுக்கு மட்டும் என்னை மீண்டும் கன்னிமாடத்துக்கு வரச்சொல்லுவீர்களானால், உங்களுக்கு அது விருப்பமில்லாதிருக்குமானால் வேண்டாம். நான் இங்கு மிகத் தனிமையாக இருக்கிறேன்; யாருடனும் பேசுவதில்லை. எதுபற்றியும் பேசுவதில்லை. சில சமயங்களில் நீங்கள் என்னை மறந்துவிட்டீர்களோ என எண்ணுவேன். எனக்காக ஒரு நிமிஷ நேரத்தை ஒதுக்கி வைத்து ஒரு சின்னக் கடிதமாவது எழுதுவீர்களானால் அதை நான் பத்திரமாக வைத்திருப்பேன். ஆனால் உங்களுக்கு எவ்வளவு வேலையிருக்கும் என்பது எனக்குத் தெரியும்...”

டோனோமேரியா அதற்கு மேல் படிக்கவில்லை. அக்கடிதத்தை மடித்து அப்பால் வைத்தாள். சிறிது நேரம் அவளுக்குப் பொருமையாக இருந்தது. தலைமைத் துறவியம்மையைப் போலத் தானும் இன்னொரு மனித உயிரை அடக்கியாள ஆசைகொண்டாள். இத்தகைய எளிமையான அன்பில் வாழவேண்டு மென்று நினைத்தாள். அகம்பாவமும் வீண் பெருமையும் கலந்ததாகிய தன்னுடைய அன்பை எளிமையும் இனிமையும் பொருந்தியதாக மாற்ற விரும்பினாள். தன்னுடைய மனத்தில் ஏற்பட்ட கலக்கத்தைப் போக்குவதற்காக ஒரு பக்திமயமான புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதிலுள்ள சொற்களின்மீது தன் கருத்தை நிறுத்த முயன்றாள். ஒரு கணம் சென்ற பிறகு அக்கடிதத்தை மீண்டும் படித்தால் நல்லது என்றும் நினைத்தாள். அதில் காணப்படும் எளிமையின் இரகசியம் என்ன என்பதைக் கண்டுபிடிக்க ஆவல் கொண்டாள்.

ஒரு வேலைக்காரி பின் தொடர பெபிடா உணவைக்

கையில் எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள். தேவ தூதனைக் காண்பதுபோலத் தன் புத்தகத்தின் மேலே டோனா மேரியா பெபிடாவைப் பார்த்தாள். பெபிடா மெதுவாக நடந்தாள். உணவைப் பரிமாறும்படி வேலைக்காரிக் குச் சொன்னாள்.

“ அம்மா, உங்களது உணவு தயாராகிவிட்டது ” என்றாள்

லிமா நகரில் இருக்கும்போது பெபிடா பெரும்பாலும் எஜமானியுடன் இருந்து சாப்பிடுவாள்.

குழந்தாய், நீ என்னுடன் சாப்பிடப்போகிறாய் அல்லவா ? என்றுள் டோனாமேரியா.

“ நீங்கள் களைப்படைந்திருப்பீர்கள் என நினைத்துக் கீழ்வீட்டிலேயே சாப்பிட்டுவிட்டேன் ” என்றாள் பெபிடா.

“ இவள் நம்முடன் சாப்பிட விரும்பவில்லை. என்னை அவளுக்குத் தெரியும். -என்னை அவள் ஒதுக்குகிறாள் ” என்று டோனாமேரியா நினைக்கலானாள்.

தான் தவறு செய்ததாக நினைத்துக்கொண்ட பெபிடா “ நீங்கள் சாப்பிடும்பொழுது நான் ஏதாவது வாசிக்கட்டுமா ” என்று கேட்டாள்.

“ வேண்டாம் நீ படுக்கப்போகலாம். ”

“ வந்தனம், தாயே ”

டோனாமேரியா எழுந்து சாப்பிடச் சென்றாள். நான் காலியை ஒரு கையால் பற்றிக்கொண்டு தயக்கத்தோடு சொன்னாள்: “எனதருமைக் குழந்தாய்! காலையில் நான் லிமாவுக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பப்போகிறேன், நீயும் அனுப்பவேண்டுமானால் என் கடிதத்துடன் அனுப்பலாம் ” என்றாள்.

“ இல்லை, நான் கடிதம் அனுப்பவில்லை; கீழே போய் அடுப்புக்கரி வந்திருக்கிறதா என்று பார்க்கவேண்டும் ” என்று தயக்கமாகக் கூறினாள்.

“ஆனால் என் அன்பே நீ ஒரு கடிதம் வைத்திருக்கிறாயே, மாதரே மேரியா டெல் பிலார் அவர்களுக்கு? அனுப்புகிறாயா?”

பெபிடா அடுப்பைக் கவனிப்பதுபோலப் பாவனை செய்துகொண்டிருந்தாள். டோனாமேரியா மனக்கலக்கத்துடன் தன்னைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டவளாய் “நான் அதை அனுப்புவதாயில்லை; அனுப்புகிற யோசனையை மாற்றிக்கொண்டுவிட்டேன்” என்றாள்.

“பெபிடா, உன்னுடைய கடிதத்தை மிகவும் விரும்புவார்கள். அக்கடிதம் அவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி தரும் என்பதை நான் அறிவேன்”.

பெபிடாவின் முகம் சுண்டிவிட்டது. “விடுதிக் காரர் இன்றைக்குப் புதுக் கரி வரும் என்று கூறினார். நான் போய் அதைக் கொண்டுவரச் சொல்கிறேன்” என்று உரக்கக் கூறினவளாய் அந்தக் கிழவியைப் பார்த்தாள். டோனாமேரியா தன்னை அதிசயத்தோடு உற்றுப் பார்ப்பதைக் கவனித்தாள். இதெல்லாம் பேசுவதற்குரிய விஷயங்களில்லை என்று நினைத்தாள். இருந்தாலும் அந்தக் கிழவி அந்த விஷயத்தை மிகப் பெரிதாகக் கருதுவதாகத் தோன்றியதால் பெபிடா கடிதத்தைப் பற்றி மேலும் கூறலானாள். ‘வேண்டாம், அது மோசமான கடிதம்; நல்ல கடிதம் அல்ல.’

டோனாமேரியா பெருமூச்சு விட்டாள். “ஏன், என் அருமை பெபிடாவே, அது மிக அழகான கடிதம் ஆயிற்றே, என்னை நம்பு, எனக்குத் தெரியும், அது எப்படி மோசமான கடிதம் ஆகும்?” என்றாள்.

பெபிடா முகத்தைச் சுளித்தாள். கடிதத்தைப்பற்றிய பேச்சை முடிப்பதற்கு என்ன சொல்லலாம் என்று யோசித்தாள். “அது துணிவில்லாத கடிதம்” என்றாள்.

அதற்குமேல் அவளால் பேச முடியவில்லை. அக்கடிதத்தை எடுத்துக்கொண்டு தன் அறைக்குப் போனாள். அங்கு கொண்டுபோய் அதைக் கிழிப்பது காதில் விழுந்தது. தன் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு இருளை உற்று நோக்கினாள். இந்த விதமாகப் பேசிவிட்டோமே என்று அவளுக்கு நிம்மதியில்லாமலிருந்தது. டோனாமேரியாவும் வியப்படைந்தவளாய் சாப்பிட உட்கார்ந்தாள்.

இதுகாறும் அவள் துணிவுடன் வாழ்ந்ததில்லை. துணிவுடன் அன்பு செலுத்தியதில்லை. இப்பொழுது அவளுடைய இதயத்தைக் கண்கள் ஊடுருவிப் பார்த்தன. அவளுடைய மந்திரத் தாயத்துகள், காப்புகள் ஜெபமாலைகள், குடிப் பழக்கம், தன் மகள் ஆகியவெல்லாம் அவள் மனக்கண்முன் வந்தன. தன் மகளுடன் தான் கொண்டுள்ள நெடுநாட் தொடர்பின் தன்மைகளை எண்ணிப் பார்த்தாள். ஒருவரையொருவர் தாறுமாறாகத் திட்டிக்கொண்டதும், இகழ்ந்து பேசியதாக நினைத்துக்கொண்டதும், சமய சந்தர்ப்பம் தெரியாமல் நம்பிக்கை வைத்ததும், புறக்கணித்ததும், தள்ளிவைத்து நடத்தியதும் ஆகிய காரியங்களே அத்தொடர்பில் இருந்ததை எண்ணிப் பார்த்தாள். (அன்றைக்கு அவளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருந்திருக்க வேண்டும். மேஜையைத் தான் அடித்ததாக நினைத்தாள்;) 'ஆனால் அது என்னுடைய குற்றமல்ல. சந்தர்ப்பம்தான் காரணம். அவ்வாறு வளர்க்கப்பட்டுவிட்டேன். நாளைமுதல் நான் புது வாழ்வு வாழுவேன். இனிமேல் பார். என் மகளே, இனிமேல் பார்!' சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டுக் கடிதம் எழுதத் தொடங்கினாள். அதைத் தனது முதற்கடிதம் எனக் கூறிக்கொண்டாள். தட்டுத்தடுமாறித் துணிவுடன் அவள் எழுதிய முதற் கடிதம் அதுவாகும்.

“ மிகப்பிரியமான வார்த்தைகளையெல்லாம் முந்திய கடிதங்களில் எழுதியிருந்தாயே;என்மீது நீ எவ்வளவுதூரம் அன்பு செலுத்துகிறாய் ” என்ற வண்ணம் இரங்கத்தக்க முறையில் தன் மகளிடம் கேட்டு எழுதினோமே என்று டோனாமேரியா வெட்கமடைந்தாள். முந்திய கடிதத்தில் என்ன எழுதினோம் என்று திட்டமாக நினைவுக்கு வரவில்லையென்றாலும், இப்பொழுது அவள் புதிதாகத் தங்குதடையின்றி எழுதினாள். யாரும் இக்கடிதம் தடுமாற்றம் உள்ளதாகக் கூறவில்லை. கலைக்களஞ்சியத்தார், அன்பைப்பற்றி இறவாத சொற்கள் எழுதப்பட்டிருப்பதால் இதை முதற் ‘கொரிந்தியம்’ என்று வழங்குகிறார்கள். “என் மகளே வாழ்நாளில் நாம் சந்திக்கிற ஆயிரக் கணக்கான மனிதர்களில்.....” என்றவாறு அக்கடிதம் செல்கிறது. அக்கடிதத்தை முடிப்பதற்குள் விடிகிற நேரமாயிற்று. வெளிக்கதவைத் திறந்தாள். ஆண்டீஸ் மலைகளுக்கு மேலாக நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் மின்னிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். இரவு முழுதும் அவை இன்னிசை பாடிக்கொண்டிருந்தன. எனினும் அதைக் கேட்டு ரசிப்பதற்கு ஆள் கிடையாது.

எரிகிற மெழுகுவத்தியை எடுத்துக் கொண்டு அடுத்த அறைக்குச் சென்றாள். அங்கு உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் பெபிடாவைப் பார்த்தாள். அவள் முகத்தில் படிந்திருந்த ஈரமான உரோமத்தை மெல்ல ஒதுக்கினாள். “இப்பொழுது எனக்கு வாழ்வு அளி, நான் மீண்டும் வாழ்வைப் புதிதாகத் தொடங்குவேனாக” என்று மெதுவாகக் கூறிக்கொண்டாள்.

இரண்டு நாட்கள் கழித்துத் திரும்ப அவர்கள் லிமாவுக்குப் பயணமானார்கள். இடைவழியில் சேன் லூயி பாலத்தைக் கடக்கையில் அவர்களுக்கு நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்பட்ட விபத்து நிகழ்ந்தது.

மூன்றாம் பகுதி

எஸ்தபென்

ஒருநாள் காலை யில் சாந்தா மேரியா ரோஸா டிலாஸ் ரோஸாஸ் கன்னிமாடத்தின் வாசற் கதவருகில் அநாதைக் குழந்தைகளைப் போட்டுவிட்டுச் செல்வதற் கென்று வைக்கப்பட்டிருந்த கூடையில் இரட்டைப் பிள்ளைகள் கிடந்தன. அக் குழந்தைகளுக்குப் பால் கொடுத்து வளர்ப்பவளுக்குச் சொல்லி அனுப்பினார் கள். அவள் வருவதற்கு முன்பு அக்குழந்தைகளுக்குப் பேர் வைத்தாகிவிட்டது. நம்மில் பெரும்பாலோருக்கு இட்ட பெயர்கள் எப்படி பயனற்றிருக்கின்றனவோ அப்படியேதான் அவைகட்கு வைத்த பெயர்களும் பயனற்றவை யாயின. அக்குழந்தைகளிரண்டும் ஒரே மாதிரி இருந்தன. இவன் யார்? அவன் யார்? என்று எவரும் சரியானபடி அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. அவர்களைப் பெற்றவர்கள் யார் என்ப தைக் கண்டுபிடிக்கவும் வழியில்லை. குழந்தைகள் வளர்ந்தன. பெரிய பையன்கள் ஆகிவிட்டார்கள். அவர்களுடைய நிமிர்ந்த நடையையும் கலகல்ப்பின்றி அமைதியாகவும் இருந்ததைக் கண்டு அவர்கள் காஸ் டிலியன் வமிசத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கலா மென்று ஜனங்கள் நம்பினார்கள். கன்னிமாடத்துத் தலைமைத் துறவியம்மைதான் அந்தப் பையன்களுடைய கார்டியன் என்று கூறக்கூடிய நிலைமை யிருந்தது. தலைமைத் துறவியம்மைக்கு ஆடவர்கள் என்றால் பிடிக்க

காது என்றாலும் மான்யுவெல், எஸ்தபென் ஆகிய இரட்டையர் மீது அம்மையாருக்கு அலாதியான பிரியம் இருந்தது. மாலை நேரத்தில் அவர்களைத் தனது அறைக்குக் கூப்பிட்டனுப்புவார்கள். சமையலறையிலிருந்து பணியாரம் கொண்டு வரச் சொல்லி அவர்களுக்குக் கொடுப்பாள். பழங்கதைகளை அவர்களுக்குக் கூறுவாள். அவர்கள் பால் அவள் கொண்ட அன்பு மேலும் மேலும் வளர்ந்தது. சிற்சில சமயங்களில் அவர்களுடைய கரிய கண்களை உற்று நோக்கிக் கொண்டே யிருப்பாள். அவர்களுக்கு வயதுவந்த பிறகு என்னென்ன குணாதிசயங்கள் காணக்கூடும் என்று யூகிக்க முற்படுவாள். அப்பையன்களுக்கு வயதாயிற்று. வாலிபப் பருவத்தை எட்டினார்கள். கன்னிமாடத்திலுள்ள சகோதரிகளுக்கு அதாவது தேவ சேவைக்குத் தங்களது வாழ்நாட்களை ஒப்படைத்தவர்களுக்கு, அப்பையன்கள் அங்கிருப்பது அவர்களுடைய மன ஒருமைப்பாட்டைக் குலைத்துவிடுமென்று எண்ணம் ஏற்பட்டது. அந்தப் பையன்கள் கன்னிமாடத்தை விட்டு வெளியேறி அந்த ஊரிலுள்ள கோயில்களில் வேலை செய்து பிழைத்து வரலானார்கள். கோயில் பூந்தோட்டங்களில் வேலைகளை ஒழுங்காக வெட்டிவிட்டார்கள். சிலுவைகளைத் துடைத்து விளக்கினார்கள். கோயில்கள் மடங்கள் ஆகியவற்றின் சுவர்களையும் முகடுகளையும் சுத்தம் செய்தார்கள். நோயாளிகளைப் பார்ப்பதற்குப் பாதிரியார் சென்றால் அவர் பின்னால் எஸ்தபென் அல்லது மான்யுவல் சாம்பிரீணி தூபத்தை ஏந்திச் செல்வான். லிமா வாசிகள் அனைவருக்கும் இரட்டையர்களை நன்கு தெரியும். நாள் ஆக ஆக, இரட்டையர்க்குக் கோயில் வேலைகளும் பிடிக்கவில்லை. அந்தக் காலத்தில் அமெரிக்காவில் புத்தகங்களை அச்சடிக்கும்

அச்சகங்கள் கிடையா. ஆகவே நூல்களைக் கையினால் எழுதித்தரும் எழுத்தாளர்களுக்குத் தேவை யிருந்தது. இரட்டையர்கள், எழுதும் வேலையில் ஈடுபட்டார்கள். நல்ல வருமானமும் கிடைத்தது. நடிகர்களுக்கு நாடகங்களை எழுதிக் கொடுத்தார்கள். பாமர மக்களுக்குப் பாட்டுக்கள் எழுதிக் கொடுத்தார்கள். வியாபாரிகளுக்கு விளம்பரங்களை எழுதிக் கொடுத்தார்கள். கோயிலில் பாடுகிற பாடகர்களுக்கு தோத்திரப் பாடல்களை எழுதிக் கொடுத்த வண்ணமாய் இருந்தார்கள்.

அவர்களுக்குக் குடும்பம் இல்லாததாலும், இரட்டையர்களாக இருந்ததனாலும் பெண்களால் வளர்க்கப்பட்டதனாலும், அவர்கள் எப்பொழுதும் மௌனமாயிருந்தார்கள். இருவரும் ஒரே மாதிரியான தோற்றம் உடையவர்களாக இருந்ததனால் அவர்களிடம் ஒருவிதமான கூச்சமும் வெட்கமும் இருந்தது. அவர்களுடைய ஒருமைப்பாட்டைக் கண்டு ஏதாவது பேசிக் கேலி பண்ணுகிற உலகத்தில் அவர்கள் வாழவேண்டியிருந்தது. உலகினரது ஏளனத்தை எப்போதும் பொறுத்துக்கொண்டார்கள். பேசக் கற்றுக்கொண்ட நாளிலிருந்து அவர்கள் தங்களுக்கென்று ஒரு இரகசியமான மொழியை ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். அவர்களுடைய மொழி ஸ்பானிய மொழியை எந்த வகையிலும் சார்ந்திருக்கவில்லை. அவர்கள் மட்டும் இருக்கும் பொழுதுதான் அந்த இரகசிய மொழியில் பேசிக்கொள்வார்கள். அல்லது மிக நெருக்கடியான காலத்தில் காதோடு காதாக அம்மொழியில் பேசிக்கொள்வார்கள். லிமா நகரத்து ஆர்ச்சிஷ்ப் மொழியாராய்ச்சிக்காரரைப் போன்றிருந்தார். பேச்சு மொழிகளில் ஆராய்ச்சி செய்துவந்தார். லத்தீன் மொழியிலிருந்து ஸ்பானிஷ் மொழியிலும் ஸ்பானிஷ் மொழியிலிருந்து பூர்வீக

மொழியிலும் உயிரெழுத்து மெய்யெழுத்து எவ்வாறு மாறுதல் அடைந்தன என்பதைப் பற்றி அருமையாகக் கண்டுபிடித்தார். முதுமைக் காலத்தில் பொழுது போக்குவதற்காக வேண்டி தனது ஆராய்ச்சிகளை ஏராளமான நோட்டுகளில் குறித்து வைத்திருந்தார். அந்த இரட்டையர் புதிதான ஒரு மொழி பேசுகிறார்கள் என்பதைக் கேட்டவுடனே பேனாவைத் தீட்டி வைத்துக்கொண்டு அவர்களுக்குச் சொல்லி அனுப்பினார். அந்தப் பையன்கள் விலை உயர்ந்த ரத்தினக் கம்பளத்தின் மேல் பாதிரியார் முன் வந்து பணிந்து நின்றார்கள். 'ரொட்டி' 'பூ' 'நான் பார்க்கிறேன்' 'நான் பார்த்தேன்' ஆகியவற்றை அவ்விரட்டையர் எவ்வாறு சொல்கிறார்கள் என்பதை அறியப் பாடுபட்டார். அந்த இடத்தில் பையன்களுக்கு மிகுந்த அச்சமாகவும் வேதனையாகவும் இருந்தது. பாதிரியார் ஏதாவது கேட்பார். பையன்கள் அதிர்ச்சியடைந்து பேச்சு இல்லாமல் நடுங்கி விடுவார்கள். கொஞ்ச நேரம் கழித்து எதையாவது உளறுவார்கள். தன்னுடைய அந்தஸ்தைக் கண்டும் செல்வச் செழிப்பைக் கண்டும் அப்பையன்கள் அச்சமும் திகிலும் அடைகிறார்கள் என்று பாதிரியார் நினைத்தார். அவருக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அவர்களுடைய மெளனத்திற்கு ஏதாவது ஆழ்ந்த காரணம் இருக்கக்கூடும் என்று நினைத்து மனவருத்தத்துடன் அவர்களைப் போகச்சொன்னார்.

அவர்களிடம் காணப்பட்ட ஒற்றுமைக்கு அறிகுறியாகவே அவர்களுடைய இரகசிய மொழியும் அமைந்திருந்தது. கிளக் சம்பக்குவா கோயிலில் டோனாமேரியாவுக்கு ஆத்மீத மாறுதல் ஏற்பட்டது. "நம்மால் ஆவ தென்ன; எல்லாம் விதிவசம்" என்ற மனநிலை அவளுக்கு ஏற்பட்டது என்று சொன்னோமானால் அவ்வாறு கூறிய

தன் மூலம் நாம் அவளுடைய ஆன்மீக வளர்ச்சியை முழுதும் விளக்கிக் கூறியவர்களாகமாட்டோம். மற்றவர்கள் பார்த்து அதிசயப்படுகிற அளவுக்கும் தாங்கள் வெட்கப்படுகிற அளவுக்கும் அவர்கள் ஒரே மாதிரியாக இருந்தார்கள். ஒருவர்க் கொருவர் இணக்கத்தோடு நடந்துகொண்டார்கள். இதற்கெல்லாம் அன்புதான் காரணமென்று ஒரு வார்த்தையில் விளக்கிவிட முடியாது. அவர்களிடையே காணப்பட்ட இணைப்பு மிக அதிசயமானது. அவர்கள் சில வார்த்தைகளே பேசிக்கொள்வார்கள். அதுவும், உணவு, உடை, தொழில் இவைகளைப் பற்றியதாகவே இருக்கும். மற்றபடி ஒருவனையொருவன் நன்றாக நேருக்குநேர் நின்று பார்க்கமாட்டான். ஒருவனையொருவன் பார்ப்பதற்கு மனம் வராது. ஒரு காரியமாக ஊருக்குள் செல்வதென்றால் இருவரும் ஒரே தெரு வழியாகச் செல்லமாட்டார்கள். முன் கூட்டியே திட்டமிட்டு வேறு வழியில் செல்லுவார்கள் என்பதில்லை. தன்னிச்சையாகவே அவ்வாறு செல்லுவார்கள். அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் தேவையாக இருந்தார்கள். ஒருவனில்லாமல் மற்றவன் வாழ முடியாது. இந்தத் தேவை பயங்கரமான அளவில் நின்றது. புழுக்கமான ஆகாயத்திலிருந்து மின்னல் தோன்றுவதைப்போல அவர்களுடைய தேவையிலிருந்து அற்புதங்கள் நிகழ்ந்தன. தன் சகோதரன் அருகில் இல்லாதிருக்கும்போதே அவன் என்ன செய்கிறான் என்பது மற்றவனுடைய மனத்தில் தெளிவாகத் தெரியும். வாழ்க்கையில் அவர்களிடையே நிகழ்கூடிய சாதாரண சம்பவம் இது. வீட்டிலிருக்கிறவனுக்கு அவனுடைய சகோதரன் அனேக தெருக்களுக்கப்பாலிருந்து வீடுநோக்கி வருவதுதெரியும்.

எழுத்துத் தொழிலும் அவர்களுக்குச் சலிப்பை அளித்தது. துறைமுகத்துக்குச் சென்று கப்பலிலிருந்து

சரக்குகளை ஏற்றுவது இறக்குவதாகிய தொழிலைச் செய்தார்கள். சிவப்பு இந்தியர்களுடன் சேர்ந்துழைப்பது பற்றி அவர்கள் வெட்கப்படவில்லை. பிறகு ஒவ்வொரு மாகாணமாக மாடுகளை ஓட்டிச் சென்றார்கள். பழங்களைப் பறிக்கும் தொழிலைப் பார்த்தார்கள். படகோட்டினார்கள். இந்தக் கடினமான வேலைகளை மேற்கொண்டதனால் அவர்களுடைய முகங்கள் சிறிது கருத்தன. நாடோடிகளைப் போலானார்கள். தலை உரோமத்தைக் கத்திரிக்காததால் கற்றை கற்றையாகச் சடை பிடித்துத் தொங்கிற்று. அவ்வாறு முகத்தில் தொங்கிய கற்றைகளுக்கிடையே அவர்களுடைய கண்கள் சோகமும் ஆச்சரியமும் கலந்தனவாய் வெளிப்படும். இரட்டையர் தம் முள் நெருக்கமாக இருந்தார்களே ஒழிய மற்றபடி அவர்களுக்கு உலக மக்கள் யாவரும் வெகு தொலைவில் தள்ளி ஒதுங்கியுள்ளவர்களாகவும், விளங்கமுடியாதவர்களாகவும் இருந்தார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட ஒற்றுமையும் மங்குகின்ற காலம் வந்தது; அதுவும் பெண்களின் மோகத்தால் ஏற்படலாயிற்று.

மீண்டும் அவர்கள் லிமா நகரத்திற்கு வந்து நாடகங்கள் எழுதித் தருகின்ற வேலையில் ஈடுபட்டார்கள். ஒருநாள் நாடகக் கொட்டகையின் மாளேஜர், கூட்டம் குறைந்திருப்பதைக் கண்டு எஸ்தபென்னையும் மான்யு வல்லையும் சும்மா நாடகம் பார்க்கும்படி அனுமதித்தார். அங்கே கண்ட காட்சிகள் அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. மௌனம்தான் தாழ்வடைந்து கெட்டுப் பேச்சாகிறது என்பதும், பேச்சு, தாழ்வடைந்து கெட்டுப் பாடலாகிறது என்பதும் அவர்களுடைய கருத்து. நாடகத்தில் கேட்ட பாடல்கள் வீணானவையாகவும் பயனற்றவையாகவும் தோன்றின. மேன்மை, புகழ், காதற்கனல், பறவைகளைப்பற்றிய உருவகம், புராணகால வீரர், இலங்கை

இரத்தினங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றிய பாடல்களில் குறிப்பிடப்பட்டனவற்றைக் கேட்கக்கேட்க சலிப்பே ஏற்பட்டது. இலக்கியம் யாதென்றும் விளங்கவில்லை எனினும் மேடையில் காணப்பட்ட ஒளிமிக்க மெழுகுவத்திகளையும் விலையுயர்ந்த ஆடையலங்காரங்களையும் பார்த்துக்கொண்டு பொறுமையாயிருந்தார்கள். நாடகத்தில் காட்சிகளுக்கிடையில் பெரிச்சோல் வந்து ஆடினாள். அப்போது சுருக்கமான ஆடைகளை அணிந்திருந்தாள். எஸ்தபென்னுக்கு ஏதோ எழுத்து வேலையிருந்ததால் அந்தச்சாக்கிலே சீக்கிரம் வீட்டுக்குப் போய்விட்டான். மான்யுவெல் அங்கேயே இருந்து நாடகத்தைப் பார்த்தான். பெரிச்சோலின் சிவப்பு நிறமான காலுறையும் (ஸ்டாக்கின்ஸ்) காலணிகளும் அவனுடைய மனத்தில் பதிந்துவிட்டன.

நாடகக் கொட்டகைக்குப் பின்புறம் அமைந்துள்ள படிக்கட்டுகள் வழியாக அவர்கள் தங்கள் கையெழுத்துப் பிரதிகளை எடுத்துக்கொண்டு எத்தனையோ தடவை ஏறியிறங்கியிருக்கிறார்கள். அங்கே ஒரு கண்ணாடியின் முன்னால் அமர்ந்துகொண்டு தனது ஸ்டாக்கின்ஸைப் பழுது பார்த்துக்கொண்டும், நாடக டைரக்டர் வாசித்துக்காட்டும் வரிகளை மனப்பாடம் செய்வதற்காக அவற்றைக் கவனமாகக் கேட்டுக்கொண்டுமிருந்த சிடுமுஞ்சியான ஒரு பெண்ணை இதற்கு முன்பே அவர்கள் பார்த்திருக்கிறார்கள். அப்போது அவள் அழுக்கான ஆடைகளை அணிந்திருந்தாள். முன்பு ஒரு சமயம் அவள் அவர்களைக் கண்ணுற்று வியப்படைந்திருக்கிறாள். உடனே அவர்களை இழுத்து ஒருவர் பக்கத்தில் ஒருவரை உட்கார்த்திவைத்து கவனமாகவும் வேடிக்கையாகவும் இரக்கமில்லாமலும் அவர்களுடைய முகத்தை அங்குலம் அங்குலமாகக் கவனித்திருக்கிறாள். கடைசியில் எஸ்தபெனின்

தோளில் கையை வைத்து “ இவன் தான் இனையவன் ” என்று கத்தினான். இது பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சி. இதை அந்த இரட்டையர் மறந்தே விட்டார்கள்.

இப்பொழுது மான்யுவெலுக்குத் தன் வேலைகள் யாவும் நாடகக் கொட்டகைக்கு அருகிலிருப்பதாகவே தோன்றிற்று. இரவு நெடுநேரத்திற்குப் பிறகு அவனுடைய அறையின் சன்னலின் பக்கமாகச் சுற்றிக்கொண்டிருப்பான். (அவன் இப்பொழுதுதான், முதல் தடவையாக ஒரு பெண்ணிடம் மனதைப் பறிகொடுத்தான் என்பதில்லை) ஆனால் அவனுடைய உறுதியும் கற்பனாசக்தியும் வலிமையிழந்தது இப்பொழுதுதான். அவன் எளிய தன்மைகளான நன்மையை இழந்து விட்டான். காதலையும் இன்பத்தையும் அவனால் பிரிந்து நிற்கக்கூடவில்லை. சாப்பிடுவது எவ்வளவு எளிமையான காரியம். இன்பம் அவ்வளவு எளிதான காரியமாகத் தோன்றவில்லை. இன்பம் சிக்கல்கள் பொருந்தியுள்ளதாகிவிட்டது. ஏதோ பைத்தியம் போலாகிவிட்டான். தன்னை யிழந்தான். தன்னுடைய காதலியைப் பற்றிய கனவுகள் தவிர மற்ற எல்லாவற்றையும் மறந்தான். அவனுடைய உள்வாழ்வு பெரிச்சோலைச் சுற்றி வட்டமிட்டு எரிந்துகொண்டிருந்தது. இதை அவள் அறிந்தாளானால் ஆச்சரியப்பட்டிருப்பாள். அருவருத்திருப்பாள். மான்யுவல் காதல் கொண்டானே, அது ஏதாவது இலக்கியத்தைக் காப்பியடித்து வந்ததல்ல. காதலைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிராவிட்டால் அனேகர் காதல் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள் என்பதாக பிரான்சு தேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் ஐம்பதாண்டுகளுக்கு முன்னால் கடுமையாகக் கூறினாரே அது மான்யுவெலைப்பற்றிக் கூறியவையல்ல. மான்யுவெல் படித்தது கொஞ்சமல்ல.

நாடகம் பார்க்க அவன் ஒரே ஒருதடவைதான் போயிருக்கிறான் (அங்கே காதலைப் பக்தி யென்றல்லவா பாராட்டுகிறார்கள்!) பெரு நாட்டில் பாடப்படுகின்ற தெருப் பாடல்கள் இலட்சியப் பெண்களைப் போற்றிப் பாடுவது கிடையாது. “அவள் அழகி, பணக்காரி, அளவுக்கு மிஞ்சிய சாமர்த்தியப் பேச்சுக்காரி, வைசிராயின் அந்தரங்க மங்கை” என்று அவன் தனக்குள்ளே திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டான். அதே காரணங்களால் அவள் தனக்குக் கிட்டமாட்டாள் என்பதையும் அவன் அறிவான்; என்றாலும் அவன் அடைந்த மெல்லிய கலவரத்தையும் பரபரப்பையும் அக்காரணங்களால் தணிக்க முடியவில்லை. ஆகவே இருட்டில் மரங்களில் சாய்ந்தவாறே நின்றான். விரல்களைக் கடித்துக்கொண்டு தன் இதயத் துடிப்புக்களைக் கேட்டுக் கொண்டு நின்றான்.

எஸ்தபென்னுக்கோ அவனுடைய வேலைகளும் பிழைப்பும் போதுமானதாக இருந்தன. அவன் மனம் புதிய ஆசைகள் எதற்கும் ஆட்பட்டுவிடவில்லை. அவனுடைய மனம் மான்யுவெல்லின் மனத்தைப்போல் அவ்வளவு விரிவானதில்லை என்பதாகக் கருதிவிடக் கூடாது. அவன் மனம் மிகமிக எளிமையானது. இப்பொழுது அவனுக்கு ஒன்று புலனாயிற்று. ஒருவர்க் கொருவர் நிறைந்த அன்பு செலுத்தக்கூடியவர்கள் இருவர் இருந்தாலும் அவர்களுடைய அன்பின் அளவிலும் தனித்தனி வித்தியாசம் இருக்கத்தான் செய்யும் என்பதைக் கண்டான். அவர்களில் ஒருவர் மற்றவரைக் காட்டிலும் குறைந்த அன்புடையவராக இருப்பார் என்ற எண்ணம் பளிச்சென்று அவன் மனத்தில் தோன்றிற்று. அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து அவனால் மீள முடியவில்லை. இவ்வுலகில் ஒரே மாதிரியாக நல்ல

தன்மைகள் படைத்த இருவரை நாம் காணக்கூடும் கலையருள் பெற்ற இருவரைக் காணக்கூடும். அவ்வாறே அழகு வாய்ந்த இருவரையும் நாம் காணக்கூடும். ஆனால் ஒரே மாதிரியாக அன்பு செலுத்துகிற இருவரைக் காணல் அரிது. ஆகவே எஸ்தபென் மெழுகு வத்தியை ஏற்றி வைத்துக்கொண்டு விரல்களைக் கடித்த வண்ணம் தன் அறையில் உட்கார்ந்திருந்தான். மான்யுவெல் ஏன் மாறிவிட்டான் என்பது அவனுக்கு விளங்கவில்லை. வாழ்வு சிறிதும் அர்த்தமில்லாமல் போய்விட்டது.

ஒருநாள் மான்யுவெல் தெருவழியே சென்றுகொண்டிருக்கும்போது ஒரு சிறு பையன் அவனைச் சந்தித்து பெரிச்சோல் உடனே அவனைப் பார்க்க விரும்புவதாகக் கூறினான். மான்யுவல் திரும்பி நாடகக் கொட்டகையிலுள்ள அறைக்குச் சென்றான். நிமிர்ந்து பதைபதைப்பின்றி எதையும் கவனிக்காதவனாய்க் காத்திருந்தான். பெரிச்சோல் மான்யுவெலுக்கு ஒரு வேலை வைத்திருந்தான்.

“நீ மற்றவர்களுக்காகக் கடிதம் எழுதுகிறாயல்லவா? எனக்காக நீ ஒரு கடிதம் எழுதவேண்டும். உள்ளே வா” என்றான். அவன் இரண்டடி யெடுத்து முன் வைத்தான்.

நீங்கள் இருவரும் என்னை வந்து பார்ப்பதே இல்லையே? உங்களிடம் கொஞ்சமும் மரியாதை இல்லையே? நீ யார்? மான்யுவெல்லா? எஸ்தபென்னு?

“மான்யுவெல்”

“பரவாயில்லை. நீங்கள் இருவருமே நட்புறவு இல்லாதவர்கள். நீங்கள் என்னைப் பார்க்க வருவதில்லை. மடத்தனமான வரிகளை நான் படித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்தேன்.”

கார்ந்திருக்கிறேன், தெருவிலே சுற்றித் திரியும் வியாபாரிகள் தவிர வேறு யாரும் என்னை வந்து பார்ப்பதற்கில்லை. நான் ஒரு நாடகக்காரி என்பதுதான் காரணம்; இல்லையா?”

அவளுடைய வார்த்தைகள் ஏதும் தந்திரமானவை யல்ல. எனினும் மான்யுவெலுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. தனது நீண்ட கற்றையானதலை உரோமத்திற்கிடையே அவளை உற்றுப் பார்த்தான். தான் ஒன்றும் பேசாமல் அவளையே பேசும்படி விட்டுவிட்டான்.

“எனக்காக ஒரு கடிதம் எழுதுவதற்கு உன்னை அமர்த்திக் கொள்ளப்போகிறேன். அது ஒரு இரகசியமான கடிதம். ஆனால் நீயோ என்னை விரும்பவில்லை போலத் தெரிகிறது. உன்னை எழுதச் சொல்வதும், அக் கடிதத்தைச் சாராயக் கடையிலிருந்துகொண்டு உரக்கப் படிப்பதும் ஒன்றுதான். அப்படிப் பார்க்கிறாயே அதற்கு என்ன அர்த்தம்? மான்யுவெல்! நீ எனது நண்பனா?”

“ஆமாம் அம்மையே”

“நீ போ, எஸ்தபென்னை வரச் சொல்லு. ‘ஆமாம் அம்மையே’ என்று சொல்லுவதைக்கூட ஒரு நண்பன் போலச் சொல்லமாட்டேன் என்கிறாயே!”

நீண்ட அமைதிக்கப்புறம் அவள் தலை நிமிர்ந்து “இன்னுமா இங்கிருக்கிறாய்? நடப்பற்றவனே” என்றாள்.

“நீங்கள் என்னை நம்பலாம். உங்களுக்காக நான் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யத் தயார். நீங்கள் என்னை நம்பலாம்”

“நான் உன்னை ஒன்றோடு இரண்டோ கடிதங்கள் எழுதச் சொல்கிறேன் என்று வைத்துக்கொள்.

அக் கடிதங்களில் உள்ளவற்றை யாரிடமும் சொல்ல மாட்டேன் என்று உறுதியளிக்கிறாயா? நீ எழுதிய தாகக்கூடச் சொல்லாதிருப்பாயா?”

“சரி, அம்மையே”

“யார் மேல் ஆணையிடுகிறாய்? கன்னிமேரி மீது ஆணையிடுகிறாயா?”

“சரி, அம்மையே!”

“லிமா நகரத்துத் திருத்தொண்டர் ரோஸ் பேரிலும் ஆணையிடுகிறாயா?”

“சரி அம்மையே”

“பேரைப்பாரு, பேரை! மான்யுவெல்! மாட்டுக்கு இருக்கிற புத்திதான் உனக்கும் இருக்கிற தென்று யாரும் நினைப்பார்கள். மான்யுவெல், உன்மேல் எனக்குக் கோபம் வருகிறது. நீ மடையனில்லை. உன்னைப்பார்த்தால் அப்படித் தெரியவில்லை. மீண்டும் ‘ஆம் அம்மையே’ என்று மாத்திரம் தயவு செய்து சொல்லாதே. மடத்தனமாக இராதே. இல்லை, நான் எஸ்தபெனுக்குச் சொல்லியனுப்புகிறேன். பேசாமல் இருக்கிறாயே உனக்கு என்ன பண்ணுகிறது?”

இப்பொழுது மான்யுவெல் தனக்குத் தெரிந்த ஸ்பானிய மொழியைத் தடவிப்பிடித்து வெளியேயிழுத்து தேவையில்லாமல் ஊக்கத்தை வரவழைத்துச் சொல்கிறான்: “கன்னிமேரியின் பேரிலும், லிமாநகரத்துத் திருத்தொண்டர் ரோஸ் பேரிலும் ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன், கடித சம்பந்தமான எல்லாவற்றையும் இரகசியமாக வைத்திருப்பேன்.”

“எஸ்தபென்னிடம் இருந்தும் கூடவா?” என்றுள் பெரிச்சோல்.

“எஸ்தபென்னிடம் இருந்தும் கூடத்தான்.”

“சரி, அது நல்லது.” எழுதுவதற்குரிய பொருள்கள் வைக்கப்பட்டிருந்த மேஜையினருகில் அவனை உட்காரச் சொன்னாள். முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டும், உதட்டைப் பிதுக்கிக்கொண்டும் அந்த அறையில் நடந்து கொண்டே வாசகத்தைச் சொன்னாள். கைகளை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டாள். போர்வையை நன்றாக இழுத்து மூடிக்கொண்டாள்.

அவள் சொல்கிறாள் : “மேன்மை தங்கிய பிரபுவே, தங்களுடைய கைகளை பெரிச்சோல் முத்தமிட்டுக் கொள்கிறேன். ‘வேண்டாம். வேறொரு கடிதத்தை எடு. புதிதாகத் தொடங்கு.’ மைக்கேலா வில்லகாஸ் கலைஞர், தங்களுடைய கைகளை முத்தமிட்டு வணக்கத்துடன் கூறுவதாவது, தங்களைச் சூழ்ந்திருப்பதற்கு அனுமதித்திருக்கிறீர்களே, அந்த பொருமைக்காரர்களும் பொய்யர்களுமாகிய உங்களுடைய நண்பர்களின் கொடுமைகளுக்காளாகிவிட்ட நான், இனிமேலும் தங்களுடைய சந்தேகங்களையும் பொருமையையும் சகிக்கமாட்டேன். நான் எப்பொழுதுமே தங்களுடைய நட்பைப் பெரிதாக மதித்து வந்திருக்கிறேன். உங்களுடைய நட்புக்கு விரோதமாக நான் எதுவும் செய்தது கிடையாது. நீங்களோ என்னைப்பற்றிய அவதூறுகளை எளிதில் நம்புகிறீர்கள். அதற்கு என்ன செய்வதென்று எனக்கு விளங்கவில்லை. பெரிச்சோல் என அழைக்கப்படும் வில்லகாஸ் கலைஞராகிய நான் உங்களுடைய பரிசுப் பொருள்களைத் திருப்பி அனுப்புகிறேன். உங்களுடைய நம்பிக்கையை இழந்த பிறகு அவைகளை என்னால் அனுபவிக்க இயலவில்லை.”

காமில்லா பெரிச்சோல் சிறிது நேரம் அந்த அறைக்குள் நடந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். சிந்தனையில் மூழ்கியிருந்தாள்; திடீரென்று மான்யுவெல்லைத் திரும்பிக்

கூடப் பார்க்காமல் உத்தரவிடுகிறாள்: “வேறொரு காகி தத்தை எடு. உனக்கென்ன பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா? “வேறொரு தடியனை என்னிடம் அனுப்புவதற்கு நினைக்காதே. அது பயங்கரமான சண்டையை உண்டாக்கிவிட்டது. கடவுள் உன்னைக் காப்பாராக. வெள்ளிக்கிழமை இராத்திரி. அதே இடம், அதே நேரம், எனக்கு கொஞ்ச நேரம் ஆகலாம். அந்த நரி விழித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது—அவ்வளவுதான்.”

மான்யுவெல் எழுந்தான்.

“நீ ஒன்றும் தப்பாக எழுதவில்லை என்று ஆணையிடுகிறாயா?”

“ஆம், ஆணையிடுகிறேன்”

“இதோ இருக்கிறது உன் பணம்.”

மான்யுவெல் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டான்.

“என்னுடைய பையோமாமன் தான் எனக்கு வழக்கமாகக் கடிதங்கள் எழுதுவான். அவனுக்கு இது தெரியக் கூடாது என்றுதான் உன்னை எழுதச்சொன்னேன். உன்னை இனிமேலும் கடிதம் எழுதக் கூப்பிடுவேன்; போய்வா.”

மான்யுவெல் படிக்கட்டு வழியாக இறங்கிவந்தான். நெடுநேரமாக மரங்களிடையே நின்றான். அசையாமல் நின்றான். அவனால் ஒன்றும் நினைக்கவும் ஓடவில்லை.

தன்னுடைய சகோதரன் பெரிச்சோலையே சதா நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்பதை எஸ்தபென் அறிந்தான். மான்யுவெல் இன்னும் அவளைப் பார்க்கவில்லை என்றே நினைத்தான். அடுத்த இரண்டு மாத காலமாக ஒரு பையன் அடிக்கடிவந்து “நீங்கள்யார்? மான்யுவெல்லா? எஸ்தபென்னா? என்று கேட்பான்;

‘எஸ்தபென்’ என்று பதிலளிக்கவும் நாடகக் கொட்டகையிலிருந்து மான்யுவெல்லைத்தான் அழைக்கிறார்கள் என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விடுவான். ஏதோ எழுத்துவேலைக்காக இருக்கும் என்று எஸ்தபென் நினைத்துக்கொண்டான். ஆகையால் அவர்கள் வீட்டுக்கு ஓரிரவு வந்த ஒரு ஆளை அவன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

ஒரு நாள் நள்ளிரவு எஸ்தபென் போர்வையினால் நன்றாக மூடிக்கொண்டு படுத்துவிட்டான். மான்யுவெல் மெழுகுவத்திக்கருகில் உட்கார்ந்துகொண்டு ஏதோ செய்துகொண்டிருந்தான். மெதுவாகத் ததவைத் தட்டுகிற சத்தம் கேட்டது. மான்யுவெல் ததவைத் திறந்தான். நன்றாக முகத்தை மூடிக்கொண்டு பதறியவண்ணம் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு ஒரு பெண் நுழைந்தாள். உடனே முகமூடியை அகற்றி விட்டு அவசரமாகச் சொன்னாள்: ‘சீக்கிரம் மையையும் காகிதத்தையும் எடு. நீதானே, மான்யுவெல், இல்லையா, எனக்காக உடனே கடிதம் எழுது.’

கட்டிலின் ஓரத்திலிருந்து தன்னைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த கண்களை அவள் பார்த்தாள். “நீ என்னை மன்னிக்க வேண்டும். நேரமாகி விட்டதென்பதை நான் அறிவேன். இருந்தாலும் நான் அவசியம் வரவேண்டியதாயிற்று” என்று கூறிவிட்டு மான்யுவெலைப் பார்த்து அவன் காதில் சொன்னாள்: “இதை எழுது; பெரிச்சோலாகிய எனக்குக்குறிப்பிட்ட இடத்தில் காத்துக் கொண்டிருப்பது பழக்கமில்லை. ‘எழுதிவிட்டாயா’ நீயோ மாட்டுச் சண்டை போடுகிறவன். உன்னைக் காட்டிலும் கெட்டிக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள் இந்த ஊரிலேயே. நான் பாதிக் காஸ்டிலியன் இனத்தைச் சேர்ந்தவன். என்னைக் காட்டிலும் சிறந்த நடிகைகள் கிடையாது. நான் உனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கும்படி செய்ய

உன்னால் இயலாது; வெற்றி எனக்குத்தான். மாட்டுடன் சண்டை போடுகிறவனைப் போல அவ்வளவு சீக்கிரம் ஒரு நடிக்கை மூப்பு அடைவதில்லை”

குனிந்தவளாய்த் தனது சகோதரனின் காதிலே எதையோ இரகசியமாகப் பெரிச்சோல் கூறுவதைக்கண்ட எஸ்தபென்னுக்கு, அவர்களிடையே ஏதோ நடப்புறவு ஏற்பட்டு விட்டதென்பதற்கு இதுவே கண்கண்ட ஆதாரமெனத் தீர்மானித்து விட்டான். தனக்கு உலகில் இனிமேல் இடமில்லை என்று நினைத்தான். தான் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து குறுகித் தேவையற்றுப் போவதாகத் தோன்றிற்று. காதலின் ஊமை நாடகத்தைக் கண்டான். மீண்டும் ஒரு முறை சுவர்க்கத்தில் தான் நுழைய முடியாதவாறு அதன் கதவுகள் சாத்தப்பட்டுவிட்டன என்று நினைத்தான். சுவரை நோக்கி முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான்.

கடிதத்தை எழுதி முடித்தவுடன் பெரிச்சோல் அதை எடுத்துக்கொண்டான். கூலிப் பணத்தை மேஜை மீது வைத்தாள்; தனது ஆடைகளும் நகைகளும் கல கல வென ஒலிக்க, கடைசியாகச் சொன்ன வார்த்தைகளை முணு முணுத்துக்கொண்டு அந்த அறையைவிட்டு வெளியேறினாள். வாசல் வரைக்குச் சென்ற மான்யுவெவ் தன் இருக்கைக்கு வந்து உட்கார்ந்தான். முழங்கையை முழங்காலில் ஊன்றி உள்ளங்கைகளைக் காதுகளுக்கு மேலே உயர்த்தினான். அவளை மனத்துள் தொழுதான். வேறு எண்ணங்கள் மனத்திலே தோன்றுவதைத் தடை செய்வதற்காக மந்திரங்களைச் சொல்வதைப் போல “நான் அவளைக் கும்பிடுகிறேன்” என்று திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டான்.

தன் மனத்தில் தோன்றிய மற்ற எண்ணங்களை வெளியேற்றினான். வாய் மாத்திரம் ஒரு பாட்டை முணு

முணுத்துக் கொண்டேயிருந்தது. வேறு எண்ணங்களின்றி யிருந்ததனால் அவனுடைய மனம் எஸ்தபென் இருப்பதை உணர்ந்தது. நிழல்களிலிருந்து வெளிவரும் ஒரு குரல் ஏதோ சொல்லுவது போலத் தோன்றிற்று. அக்குரல் “மான்யுவெல்! இங்கிருக்காதே; போ; அவளுடன் போ. சந்தோஷமாக யிருக்கலாம். இந்த உலகில் நாம் எல்லோரும் வாழ இடமிருக்கிறது.” என்று கூறியது. இச்சம்பவம் முதலில் மனத் தோற்றமாக இருந்து பிறகு உண்மை போலவே தென்பட்டது. எஸ்தபென் தன்னை விட்டுப் பிரிந்து நெடுந்தூரத்துக்கப்பால் போவது போலவும் தோன்றிற்று. இந்த மனக் காட்சிகளால் பயந்து விட்டான். தன் சகோதரன் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து போகிறானே என்ற அச்சம் பெரிதாகும் போது மற்றப் பிடிப்புக்களும் உறவுகளும் வெறும் மாயை போலவும் காய்ச்சல் மிகுவதினால் ஏற்படும் கனவு போலவும் காணப்பட்டது. தலைமைத் துறவியம்மையும் பெரிச்சோலும் கூட வெறும் மாயத் தோற்றங்களாயினர்.

மான்யுவெல்லால் எஸ்தபென்னுடைய துயரத்தைத் துயரமென்று உணர முடிகிறது. “என்னை ஏற்றுக்கொள் அல்லது பெரிச்சோலை ஏற்றுக் கொள்” என்று எஸ்தபென் வருந்திக் கூறுவது போன்று அவனுக்குத் தோன்றியது. அவனுடைய துயரைத் தீர்ப்பதற்கு எவ்விதத் தியாகத்தையும் செய்வதென்று தீர்மானித்து அவ்வாறே செய்தான். தன்னால் எதை அடைய முடியாதோ அதையும், எதைத் தன்னிடம் கொண்டிருப்பதால் சங்கடம் அல்லது துன்பம் ஏற்படுமோ அதையும் தவிர, மற்ற யாவற்றையும் தியாகம் செய்தான். மான்யுவெல் மீது குற்றம் சாட்டுவதற்கு ஒன்றும் கிடையாது என்பது நிச்சயம். மான்யுவெல் மீது எஸ்தபென்னுக்குப் பொருமையா? அதுவுமில்லை. இதற்கு முன்பு அவர்கள்

செய்த எந்த காரியத்தினாலும் ஒருவர்மீதொருவர் கொண்ட அன்புவிசுவாசம் குறைந்தது கிடையாது. இப்பொழுது ஏற்பட்ட மனவேற்றுமைக்குக் காரணம் இதுதான். ஒருவனுடைய இதயம் சிறிது விசாலமாக இருந்தது. அங்கே கற்பனையில் பிறந்த ஒரு மோகம் இடம் பெற்றது. மற்றொரு இதயத்தில் அதற்கு இடமில்லை. இதுதான் விஷயம். மான்யுவெல்லால் இதை உணரமுடியவில்லை. தகுந்த காரணமில்லாமல் எஸ்தபென் தன்னைக் குற்றம் சாட்டுவதாக நினைத்தான். எஸ்தபென் வேதனைப்படுவதையும் அறிந்தான். தன் சகோதரன் தன்னுடன் கொண்ட மனப்பிணிப்பிலிருந்து விடுபட்டுத் தன்னைப் பிரிந்து நெடுந்தூரம் போய்க் கொண்டிருப்பது போல் தென்பட்டது. அவன் நெஞ்சு படபடத்தது. என்ன செய்தாகிலும் சகோதரனை விட்டு விடாமல் பிடித்தனைத்துக் கொள்வதற்கு வழிகாண முயன்றான். உடனே ஒரே வீச்சில் மனத் தயக்கமின்றி தன் இதய பீடத்திலிருந்து பெரிச்சோலை அப்புறப்படுத்தினான்.

மெழுகுவத்தியை அணைத்துவிட்டுப் படுக்கையில் சாய்ந்தான். அவனது உடல் நடுங்கிற்று. அலட்சியமாகச் சொல்லுவது போல அவன் சத்தமிட்டு “சரி, இதுதான் நான் அவளுக்கு எழுதிய கடைசிக் கடிதம். வேறு எங்காவது போய் வேறொரு பரத்தையனை அவள் பார்த்துக் கொள்ளட்டும். இனிமேல் அவள் வந்தாலும் சரி அல்லது யாராவது ஆளை அனுப்பினாலும் சரி நான் அவளுக்காகக் கடிதம் எழுதமாட்டேன் என்று சொல்லிவிடு. நான் இப்பொழுது எழுதியதுதான் கடைசிக் கடிதம்” என்று கூறிக்கொண்டு மாலைப் பிரார்த்தனைப் பாடலை உரக்கச் சொன்னான். சொல்லி முடிக்கின்ற தறுவாயில் எஸ்தபென் எழுந்திருந்து மெழுகுவத்தியை ஏற்றுவதைக் கண்டான். மான்யெவல்

அவனை நோக்கி “என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டான். “நான் வெளியே உலாவப்போகிறேன்” என்று கவலையோடு எஸ்தபென் சொன்னான். இடுப்புக் கச்சையை இறுக்கிக் கட்டினான். ஒருகணம் பொறுத்து வெகுண்டவன்போல “நீ இப்பொழுது சொன்னதெல்லாம் சொல்லத் தேவையில்லையே; நீ அவளுக்காகக் கடிதங்களை எழுதினால் என்ன? எழுதாவிட்டால் என்ன? அதைப் பற்றி எனக்குக் கவலை கிடையாது. எனக்காக நீ ஏன் மாறவேண்டும்? உன்னுடைய செயல்களுக்கும் எனக்கும் எவ்வித சங்காத்தமும் கிடையாது” என்றான்.

“முட்டாள்! படுக்கப் போ, அட கடவுளே, எஸ்தபென், நீ என்ன முட்டாளாக இருக்கிறாய், நான் சொன்ன சொற்கள் உன்னைக் கருதித்தான் என்று ஏன் நினைத்துக்கொள்கிறாய்? அவளுடைய சங்காத்தம் போதுமென்றிருக்கிறது. என் சொல்லிலே உனக்கு நம்பிக்கையில்லையா? அவளுக்காக அந்தக் கீழ்த்தரமான கடிதங்களை எழுதிச் சம்பாதிக்க ஆசைப்படுகிறேன் என்று நீ நினைக்கிறாயா?”

“அதெல்லாம் சரி, நீ அவள்மீது ஆசையாயிருக்கிறாய், எனக்காக உன் மனத்தை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டியதில்லை.”

“அவள் மீது ஆசையாயிருக்கிறேனா? உனக்கென்ன பைத்தியமா, எஸ்தபென்? நான் எப்படி அவளை அடைய முடியும்? என்னாலே முடிகிற காரியமா அது? அப்படி முடிகிற காரியமாக இருந்தால் இந்தக் கடிதங்களை என்னை எழுதச் சொல்வாளா? கடிதங்களை எழுதிய பிறகு ஒவ்வொரு தடவையும் இப்படிக் கூலி கொடுப்பாளா? உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டது எஸ்தபென். அவ்வளவுதான்.”

நீண்ட நேர அமைதி. எஸ்தபென் படுக்கப் போக வில்லை. அறையின் நடுவிலிருந்த விளக்கினருகில் போய் உட்கார்ந்தான். மேஜையின் ஓரத்தில் மெதுவாகத் தட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான்.

“முட்டாள், படுக்கப்போ” என்று மான்யுவெல் உரக்கக் கத்தினான். படுக்கையிலிருந்தபடி முழங்கையை ஊன்றித் தலையைத் தூக்கினான். இதுவரை அவர்கள் தங்களது இரகசிய மொழியில் பேசிக்கொண்டார்கள். மான்யுவெலின் மன வேதனை அவனுடைய கோபத்திற்கு அதிக வெம்மையைக் கொடுத்தது. “எனக்கொன்றும் வந்துவிடவில்லை. சரியாகத்தானிருக்கிறேன்” என்றான்.

“நான் படுக்க முடியாது; வெளியே உலாவப் போகிறேன்” என்று கூறிக்கொண்டு எஸ்தபென் தன் சட்டையை எடுத்தான்.

“நீ இப்பொழுது போக முடியாது. மணி இரண்டாகிவிட்டது. வெளியே மழை பெய்துகொண்டிருக்கிறது. வெளியே சென்று மணிக்கணக்காக உன்னால் உலவ முடியாது. இதோ பார், எஸ்தபென், அப்படிப்பட்ட காரியங்கள் எதுவும் இனிமேல் செய்யமாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்கிறேன். நான் அவள் மீது ஆசை கொள்ளவில்லை; என்னமோ கொஞ்ச நான் அப்படி யிருந்தேன்.”

இதற்குள்ளாக எஸ்தபென் திறந்திருந்த வாசலில் வந்து இருட்டில் நின்றான். நம்முடைய வாழ்நாளில் மிகப் பெரிய சபதத்தைச் சொல்லும்போது எப்படி முன்பின் வழக்கத்திலில்லாத குரலில் சொல்லுவோமோ அப்படிப்பட்ட குரலில் “நான் உனக்கு இடையூறுக இருக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு வெளியே போவதற்குத் திரும்பினான்.

மான்யுவெல் படுக்கையை விட்டுக் குதித்தான். அவனுடைய மண்டைக்குள் பெரிய இரைச்சலும் சத்தமுமாகக் கேட்பது போலிருந்தது. அதில் ஒரு குரல்: “எஸ்தபென் உன்னை விட்டுப் போகிறான். இனி அவன் திரும்பி வரப் போவதில்லை. நீ என்றென்றும் தனியாக இருக்க வேண்டியதுதான்” என்று உரக்கக் கூவிற்று. “கடவுள் பேரால், கடவுள் பேரால் கேட்டுக் கொள்கிறேன், எஸ்தபென், திரும்பி வந்துவிடு” என்றான்.

எஸ்தபென் திரும்பி வந்து படுத்துக்கொண்டான். அதைப் பற்றிப் பலவாரங்களாக அவர்கள் பேசக் கிடையாது. மறுநாட் காலையிலேயே மான்யுவெல் தனது முடிவைத் தெரிவிக்கிற சந்தர்ப்பத்தைப் பெற்றான். பெரிச்சோலினிடமிருந்து ஒரு தூதன் வந்தான்.

தான் இனிமேல் அவளுடைய கடிதங்களை எழுத முடியாதென்று கடுமையாகக் கூறி அனுப்பிவிட்டான்.

ஒரு நாள் மாலையில் ஒரு கூர்மையான உலோகத்தகடு மான்யுவெல்லின் முழங்கால் சதையைக் கிழித்து விட்டது. இந்தச் சகோதரர்கள் நோய் வந்து இதுவரை ஒரு நாளாவது படுக்கையில் கிடந்தது கிடையாது. மான்யுவெல்லின் கால் வீங்கி விட்டது. வலி அலை போலப் பொங்குவதும் வடிவதுமாக இருந்தது. எஸ்தபென் அவனருகில் உட்கார்ந்து அவனை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தான். அதிகமான நோவு எப்படி யிருக்கக்கூடும் என்பதை ஊகித்தறிந்துகொள்ள முயன்றான். முன் ஒருநாள் நள்ளிரவில் தெருவழியே செல்லும்பொழுது ஒரு விளம்பரப் பலகை யொன்றைப் பார்த்ததாக மான்யுவெலுக்கு நினைவு வந்தது. முடிவெட்டுகிற ஒருவர் ரண சிகிச்சையும் செய்வார் என்று

அதில் குறிக்கப்பட்டிருந்தது அவனுக்கு நினைவு வந்தது. எஸ்தபென் அவரைக் கூட்டிக்கொண்டுவர ஓடோடிச் சென்றான். வீட்டை அடைந்து கதவைத் தட்டினான். உடனே ஒரு மாது சன்னல் வழியே தலையை நீட்டித் தன் கணவர் மறுநாட் காலையில் தான் வருவார் என்று கூறினான். காலையில் டாக்டர் வந்து பார்த்துவிட்டால் எல்லாம் சரியாய்ப் போய்விடும் என்று அவ் இரட்டையர்கள் சொல்லிக்கொண்டார்கள். அவர் வந்து ஏதாவது செய்வார். இரண்டொரு நாட்களில் புண் ஆறிவிடும்; அதன் பிறகு மான்யுவெல் முன்போல சுற்றித்திரியலாம். ஒரு நாளில் குணமானாலும் ஆகும்; ஒரு நாள் கூட அதிகம்.

பரிகாரி வந்தார். பலவிதமான கஷாயங்களும் களிம்புகளும் எழுதிக் கொடுத்தார். ரணங்கொண்ட காலில் ஈரத்துணியை ஒவ்வொரு மணி நேரமும் வைக்க வேண்டுமென்று எஸ்தபென்னிடம் அப் பரிகாரி சொன்னார். அவர் சென்ற பிறகு வலி யிறங்குகிறதா என்று இரண்டு சகோதரர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மருத்துவக் கலை செய்யப்போகிற அற்புத நிகழ்ச்சியை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் மாறிப் மாறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். வலி மேலும் மேலும் அதிகமாயிற்று. ஒவ்வொரு மணிநேரமும் எஸ்தபென் ஈரத் துணியைக் கொண்டுவந்து புண்ணின் மேல் வைத்துக் கட்டினான். அதைக் கட்டுகிற நேரத்தில்தான் வலி பொறுக்க முடியாத அளவுக்கு அதிகமாகிறது என்பதைக் கண்டார்கள். எவ்வளவோ கட்டுப்படுத்திப் பார்த்தாலும் அவனால் வலியைப் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. மான்யுவெல் வலிதாளமாட்டாமல் அலறினான்; கத்தினான்; படுக்கையில் முட்டி மோதினான். இரவு வந்தது.

எஸ்தபென் கலங்காமல் பக்கத்திலிருந்து கவனித்தான். பணிவிடை செய்தான். மணி ஒன்பது, பத்து, பதினொன்றாயிற்று. கோவில் கோபுரங்களிலிருந்து கடிக்காரங்கள் இனிய நாதத்தில் மணியைத் தெரிவித்தன. ஈரத்துணியைக் காலுக்கு வைத்துக் கட்டுகிற நேரம் வரும். ஈரத்துணியைக் கட்ட வேண்டாமென்று கெஞ்சி மன்றாடுவான். அதைக் கட்டும்போது தனக்கு யாதொரு உணர்ச்சியும் ஏற்படவில்லையே என்று பொய் சொல்லி ஏமாற்றப்பார்ப்பான். ஆனால் எஸ்தபெனின் இதயம் வேதனையினால் வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. அவனுடைய உதடுகளோ வேதனையை வெளிக் காட்டாது இரும்பு போல இறுக மூடிக்கொண்டிருந்தன. மான்யுவெலின் புண்ணின் மீது ஈரத்துணியை இறுகக் கட்டி விடுவான். மான்யுவெல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உணர்விழந்து புலம்பலுற்றான். உணர்வுடனிருக்கும் போது சொல்லமாட்டாத விஷயங்களை யெல்லாம் இப்பொழுது ஒன்றுக்கு பத்தாகப் புலம்பலுற்றான்.

இரவு இரண்டு மணி யிருக்கும். முற்றிலும் அறிவிழந்து பெருஞ்சின மூண்டவனாய்ப் படுக்கையிலிருந்து தாவித் தரையில் மண்டையை மோதிக்கொண்டான். எஸ்தபென்னை நோக்கி, “கடவுள் உன்னைக் கொடிய நரகத்தில் தள்ளட்டும். ஆயிரம் பிசாசுகள் கூடி எந்த நேரமும் உன்னை வதை செய்யட்டும். கடவுள் உனது ஆன்மாவைச் சபிப்பாராக; நான் சொல்வது உன் காதில் விழுகிறதா?” என்றான். எஸ்தபென் அஞ்சி நடுங்கி அறையின் சுவரில் சாய்ந்தான். அவனுடைய வாயும் கண்களும் அகலத்திறந்தன. “ஆம், எஸ்தபென் மிருகத்தனமான உனது ஆன்மாவைக் கடவுள் என்றென்றும் காப்பாராக. நான் சொல்வது உன் காதில் விழுகிறதா? எனக்கும் எனக்கு உரிமையான பொருளுக்

கும் இடையில் வந்து குறுக்கிட்டாயே, நீ நாசமாய்ப் போக; அவள் என்னுடையவள்; நான் சொல்வது உனக்குக் கேட்கிறதா? உனக்கு என்ன உரிமை..” என்று கூவினவனாய்ப் பெரிச்சோலை வருணிக்கத் தொடங்கினான்.

இந்தப் புலம்பல்கள் மணிக்கொருதடவை நிகழ்ந்தன. தன் சகோதரன் புத்தி யிழந்து புலம்புகிறான் என்பதை அறிவதற்கு எஸ்தபெனுக்கு சற்று நேரம் பிடித்தது. சில நிமிஷநேரம் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய பக்தி விசுவாசம் அவனுக்கு ஆறுதலளித்தது. பிறகு பழையபடி அறைக்குள் வந்து தலை குனிந்து தனது கடமைகளைச் செய்வான்.

விடிந்தவுடன் மான்யுவெலுக்குப் புத்தி தெளிவடையும்; எந்த நோய்தான் காலை நேரத்தில் தணிந்துவிட்டது போல் காணப்படாதிருக்கிறது? நோய் தணிந்த அப்படிப்பட்ட நேரத்திலே மான்யுவெல் அமைதியாகச் சொன்னதாவது :-

“கடவுளின் மகனே, எஸ்தபென், இப்பொழுது குணமாகத் தெரிகிறது. ஈரத்துணிகள் நல்லவைதான். நாளைக்கு எனக்கு முற்றிலும் குணமாகிவிடும். நான் எழுந்து என் வேலைகளைப் பார்க்கமுடியும். நீ சில நாட்களாக உறங்கவில்லையே; இனிமேல் நான் உனக்கு எந்தவிதமான தொல்லையும் தரமாட்டேன்.”

“முட்டாளே எனக்கு ஒரு தொல்லையும் இல்லையே.”

“ஈரத்துணியை நீ கொண்டு வந்தபோது நான் தடுப்பதை யெல்லாம் நீ அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்தக் கூடாது.”

நீண்ட நேரமாக அமைதி. கடைசியில் எஸ்தபென் மெதுவாக, “பெரிச்சோலுக்குச் சொல்லியனுப்பினால்

நன்றாயிருக்கு மென்று நினைக்கிறேன். இல்லையா? சும்மா சில நிமிஷ நேரம் வந்து போனாலும் போதும்... அதாவது..."

“அவனையா? நீ இன்னுமா அவனைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்? எக்காரணத்தைக் கொண்டும் அவள் இங்கு வரக்கூடாது, கூடாது.”

எஸ்தபென்னுக்கு மனது நிம்மதியாக இல்லை. தனது உயிரின் அடிவேரிலிருந்து சில சொற்களை எடுத்துச் சொன்னான். “மான்யுவெல், உனக்கும் பெரிச்சோலுக்கும் இடையே நான் குறுக்கிட்டதாக நீ இன்னும் நினைக்கிறாயல்லவா? நீ அவளை விரும்புவதால் எனக்கு எவ்வித மோசமும் நேரப்போவதில்லை. சத்தியமாகச் சொல்கிறேன். நீ அவளுடன் ஓடிப்போயிருந்தால்கூட அதுவே எனக்கு மகிழ்ச்சி அளித்திருக்கும்.”

“நீ எதற்காக அந்தப் பேச்சை எடுக்கிறாய்? கடவுள் பேரில் ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன். நான் அதைப் பற்றி நினைக்கவே இல்லை. அவளால் எனக்கு ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. எஸ்தபென் நீ எப்பொழுது அவளை மறக்கப்போகிறாய்? நல்ல வேளை. நிலைமை யொன்றும் மாறாமல் அப்படியே யிருக்கிற தென்று மகிழ்கிறேன். நிலைமையை மாற்றிப் பழையபடி ஏதாவது உண்டாக்கவேண்டு மென்று நீ சொல்லும் போது எனக்குக் கோபம் உண்டாகிறது.”

“மான்யுவெல், நான் பழையபடி அதைப் பற்றிப் பேசப்போவதில்லை. ஈரத்துணி மேல் உனக்குக் கோபம் வருகிறதே, அப்போது நீ என்னை அதிகமாகக் கோபித்துக்கொள்கிறாய். அப்போது நீ அவனைப் பற்றிச் சொல்கிறாய் ...”

“இங்கே பார், அந்தச் சமயத்தில் நான் சொல்லு

கிற சொற்களுக்கு என் மீது பொறுப்பு வைக்காதே. புண்ணின் வேதனையைத் தாங்கமாட்டாமல் அப்படிச் சொல்லி யிருக்கிறேன்.”

“அப்படி யென்றால் நான் உண்மையாகவே நரகத்துக்குப் போகவேண்டுமென்று நீ சபிக்கவில்லையா? உனக்கும் பெரிச்சோலுக்கும் இடையில் நான் குறுக்கிடுவது போல் தோன்றுவது உண்மையில்லையா?”

“உன்னைச் சபித்தேனா? ஏன் இப்படி யெல்லாம் சொல்கிறாய்? எஸ்தபென், உனக்குப் புத்திக் கோளாறு ஏற்பட்டிருக்கிறது. நீயாகக் கற்பனை செய்துகொள்கிறாய். உறக்கமில்லாமலிருந்திருக்கிறாய் அல்லவா! எஸ்தபென், நான் உனக்குப் பெரும் தொந்தரவாக இருந்திருக்கிறேன். என்னால் உனக்கு உடல் நலம் கெட்டுவிட்டது. இனிமேல் நான் உனக்கு அதிகத் தொந்தரவுகள் தரமாட்டேன். எனது சொத்து, சுகம் எல்லாம் நீதானே? அப்படியிருக்கும்போது நான் ஏன் உன்னைச் சபிக்கிறேன்? இதை உணர்ந்துகொள். அந்த ஈரத் துணிகளைக் காலில் வைக்கும்போது நான் என் வசமிழந்து விடுகிறேன். நான் இப்படி யெல்லாம் திட்டினதை அப்படியே மறந்துவிடு. திரும்பவும் நினைக்காதே. இதோ மறுபடியும் துணியை வைக்கிற நேரம் வந்துவிட்டது. வை. நான் ஒரு வார்த்தையும் சொல்லமாட்டேன்.”

“இல்லை, மான்யுவெல், இந்தத் தடவை துணியை இலேசாக நனைக்கிறேன். உனக்கு வலிக்காது. மிக இலேசாக நனைக்கிறேன்.”

“எனக்குக் குணமாக வேண்டும். எஸ்தபென், எனக்குச் சீக்கிரம் குணமாக வேண்டும். ஈரத்துணிகளை வை. இரு, ஒரு நிமிஷம் பொறு. சிலுவையை

என்னிடம் கொடு ; இயேசுநாதரின் இரத்தத்தின் மேலாணை! அவரது திருமேனி மேல் ஆணை! நான் ஏதாவது சினந்து சொன்னால் அவை நான் வேண்டுமென்றே சொல்கிற வார்த்தைகளில்லை. புண்வலி தாங்க மாட்டாமல் சொல்லுகிற அறிவற்ற வார்த்தைகள் அவை. கடவுளே, என்னைச் சீக்கிரம் குணப்படுத்தும், ஆமென். சரி, இந்தா, சிலுவையை வைத்துவிடு. இதோ தயாராகிவிட்டேன்.”

“இதோ பார், மான்யுவெல், இது ஒன்றும் துன்புறுத்தாது. ஒரே ஒரு தடவை மெதுவாக வைக்கிறேன். இது உனக்குக் குணமுண்டாக்கும். ஒன்றும் குதியாட்டம் போடாதே.”

“எப்படியும் எனக்குக் குணமாகி விடவேண்டும். டாக்டர் இதைப் போடவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறாரல்லவா? நான் ஒரு வார்த்தைகூட எதிர்த்துச் சொல்லமாட்டேன், எஸ்தபென்.”

மீண்டும் பழைய கதைதான்.

இரண்டாம் நாள் இரவு அடுத்த அறையிலிருந்த ஒரு பரத்தை இவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்டுக் கோபமடைந்தவளாய் சுவரை உடை உடையென்று உடைத்தாள். மற்றொரு பக்கத்து அறையிலிருந்து ஒரு பாதிரி வெளியே வந்து கதவை உடைத்தார். அந்த வீட்டில் குடியிருப்போர் எல்லோரும் திரண்டு இவர்களது அறைக்கு முன்னால் கூடிவிட்டார்கள். அந்த விடுதியின் சொந்தக்காரர் எல்லோரையும் அமர்த்தி மறுநாட் காலை யில் அந்த இரட்டையரைத் தெருவிலே விரட்டியடித்து விடுவதாக வாக்களித்தார். எஸ்தபென் கையில் மெழுகுவத்தி விளக்குடன் அவர்களுக்கு நடுவில் இருந்து அவர்கள் திட்டுகிறமட்டும் திட்டட்டும்

என்று நிற்பான். அவர்கள் திட்டி முடிந்தபின் தன் சகோதரன் வலி தாங்க முடியாமல் அலறும்போது அவனது வாயைத் தன் கைகளால் பொத்தி அமர்த்து வான். இந்தச் செய்கை மான்யுவெலுக்கு அதிகக் கோபத்தை உண்டாக்கும். இரவு முழுவதும் உளறிக் கொண்டு திட்டுவான்.

மூன்றாம் நாளிரவு எஸ்தபென் பாதிரியாருக்குச் சொல்லி அனுப்பினான். பாதிரியார் வந்து அவனது பாவங்களை மன்னித்து இறுதி ஆசிகளைக் கூறினார். மான்யுவெல் மாண்டான்.

அதன் பிறகு எஸ்தபென் அந்தக் கட்டடத்துக்கு அருகில் வர மறுத்தான். எங்காவது தள்ளிப் போவான். பிறகு திரும்பி வருவான். அந்த விடுதியைச் சுற்றிக் கொண்டிருப்பான். தன் சகோதரன் இறந்து கிடக்கிற இடத்துக்கு அருகாமையிலுள்ள இரண்டு தெருக்களின் வழியே போகிறவர்களையும் வருகிறவர்களையும் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். அவனிருந்த விடுதியின் சொந்தக்காரர், எவ்வளவோ கூப்பிட்டுப் பார்த்தும் அவன் அந்த அறைக்கு வர மறுத்துவிட்டதால், இவர்களைத் தலைமைத் துறவியம்மைதான் வளர்த்தவர்கள் என்பதை அறிந்து அவளுக்குச் சொல்லியனுப்பினார். அந்த அம்மையார் வந்து செய்யவேண்டிய காரியங்களை முறையாகச் செய்தாள். தெருக்கோடிக்குப் போய் அங்கே நின்று கொண்டிருந்த எஸ்தபென்னிடம் பேசினாள். அவள் தன்னிடம் அணுகுவதைக் கண்டாள். ஆசையும் அவநம்பிக்கையும் கலந்த மனத்தோடு அவளை பார்த்தான். தன் அருகில் வந்து நிற்பதைக் கண்டு முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக்கொண்டு நெடுந்தூரத்தில் பார்வையைச் செலுத்தினான்.

“ நீ எனக்கு உதவி செய்யவேண்டு மென்று விரும்புகிறேன். கூடவந்து உன் சகோதரனைப் பார்க்க மாட்டாயா? கூடவந்து எனக்கு உதவி செய்ய மாட்டாயா ?”

“ முடியாது.”

“ நீ எனக்கு உதவி செய்யமாட்டாயா !” நெடு நேரமாகப் பேச்சு ஒன்றுமில்லை. இவ்வாறு உதவியற்ற நிலையில் நின்றுகொண்டிருக்கும் பொழுது பல ஆண்டு கட்டு முன்பு நடந்த ஒரு சம்பவம் அவன் மனத்தில் பளிச்சென்று தோன்றியது. அந்த இரட்டையருக்கு வயது பதினைந்திருக்கலாம். இயேசுநாதர் சிலுவையில் அறையப்பட்ட கதையை அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அந்தப் பையன்களுடைய கவலை படிந்த கண்கள் அவளுடைய உதடுகளை உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தன. அப்பொழுது திடீரென்று “ எஸ்தபெனும் நானும் அங்கு இருந்திருந்தால் அதை நாங்கள் தடுத்திருப்போம்,” என்று மான்யுவெல் கூறினான். இச்சம்பவம் அவள் மனத்தில் தோன்றி மறைந்தது.

“ சரி, நீ இப்பொழுது உதவி செய்யாவிட்டாலும் நீ யார் என்றாவது சொல்லமாட்டாயா ?”

“ மான்யுவெல் ” என்றான் எஸ்தபென்.

“ சிறிது நேரத்திற்காவது என்னுடன் வந்து உட்காரமாட்டாயா, மான்யுவெல்? ”

நீண்ட அமைதிக்குப் பிறகு ‘முடியாது’ என்றான். “ மான்யுவெல், எனது அருமை மான்யுவெல், நீ சிறு பிள்ளையாக இருந்தபோது எனக்காக நீ எவ்வளவு வேலைகளைச் செய்திருக்கிறாய், நினைவிருக்கிறதா? ஊருக்குள்ளே சென்று சிறு காரியங்களைப் பார்த்துவிட்டு

வருவதற்கு நீ எப்பொழுதுமே தயாராக இருப்பாயே; நான் நோயுற்றிருக்கும் போது சமையற்காரியிடம் சொல்லி நீயே என் உணவைக் கொண்டு வந்தாயல்லவா?” (துறவியம்மை தவிர வேறொருத்தியாக இருந்தால் “நான் உனக்காக எவ்வளவு பாடுபட்டேன்” என்று சொல்லியிருப்பாள்)

“ஆம், மான்யுவெல், நானுந்தான் ஒரு தடவை இழுவையடைந்திருக்கிறேன் ... அவர்களைக் கடவுள் அழைத்துக்கொண்டார்...” என்றாள் தலைமைத் துறவியம்மை. இவ்வார்த்தைகளால் பலன் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை. ஒன்றும் தோன்றாதவனாய் எஸ்தபென் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று சென்றாள். சுமார் அறுபது அடி எடுத்து வைத்தவுடன் சிறிது நின்று அடுத்த தெருவைப் பார்த்தாள். தன்னைத் திரும்ப அழைக்கிற எஜமானனுக்கு மன வருத்தம் கொடுக்க விரும்பாத நாய் போல அங்கே நின்றாள்.

அவ்வளவுதான், அதற்கு மேல் அவளை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. கருப்புக் குல்லாய்களையும் கருப்புச் சட்டைகளையும் அணிந்தவர்களின் பயங்கரமான ஊர்வலம் சென்றது. பகல் பொழுதிலேயே மெழுகு வத்தி விளக்குகளுடனும் பயங்கரமான பிரார்த்தனைப் பாடல்களுடனும் அவ் ஊர்வலம் செல்லுகையில் எஸ்தபென் அடுத்த தெரு வழியாகத் தொடர்ந்து ஒரு காட்டுமிராண்டி போல அதை உற்றுப் பார்த்தாள்.

லிமா நகரம் முழுவதும் இரட்டையருள் ஒருவன் பிரிந்ததைப் பற்றியே சிந்தித்தது. தங்கள் வீடுகளுக்குள் வேலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பெண்கள் அதைப்பற்றி அனுதாபத்தோடு பேசிக்கொண்டார்கள். சாராயக் கடையில் இருந்த மனிதர்களும் இதைப்

பற்றி சற்றுப் பேசிவிட்டுத் தலையசைத்து மௌனமாகப் புகை பிடித்தார். உள்நாட்டிலிருந்து வந்த பிரயாணிகள், நிலக்கரி போன்ற கண்களை உடைய எஸ்தபென்னை நீர்வற்றிய ஆற்றுப் படுகைகளிலோ அல்லது பாழடைந்த நகரங்களிலோ கண்டதாகச் சொன்னார்கள். “ஒரு குன்றின் உச்சியில் பனியில் நனைந்தபடியே எஸ்தபென் நின்று கொண்டிருந்தான்” என்று லாமா மிருகங்களை மேய்க்கிறவன் சொன்னான். கடலில் நெடுந்தூரத்தில் அவன் நீந்திக்கொண்டிருப்பதை சில மீனவர்கள் கண்டார்கள். சில சமயங்களில் ஆடு மேய்க்கிறவனாகவும் வண்டியோட்டுபவனாகவும் அவன் தென்பட்டான். பின்னர் சில மாதங்களாக அவனைக் காண முடியாது. ஒவ்வொரு மாகாணமாகச் சென்று கொண்டிருப்பான். முடிவில் லிமாவுக்கு வருவான். ஒரு நாள் அவன் பெரிச்சோலின் அறையின் அருகே வந்து நின்றான். அவளிடம் ஏதோ பேச முயன்றான். அவளை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு மறைந்து விட்டான். ஒரு நாள் ஒரு சகோதரி, தலைமைத் துறவியம்மையின் அலுவலகத்துள் ஓடிவந்தாள். எஸ்தபென் (அவனை இப்பொழுது எல்லோரும் மான்யுவெல் என்றே அழைத்தார்கள்) கன்னிமாடத்தின் வாசலண்டை சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறான் என்று கூறினாள். தலைமைத் துறவியம்மை தெருவுக்கு ஓடிவந்தாள். அரைப் பயித்தியமாகிவிட்ட அந்தப் பையனை நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்து மறுபடியும் தங்களிடையில் வாழச் செய்வதற்கு என்ன வகை செய்யலாம் என்று சில மாதங்களாகவே அவள் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள். முடிந்த அளவு ஆழ்ந்த கவலையையும் அமைதியையும் முகத்தில் தேக்கிக் கொண்டவளாய் வாசலருகே வந்து நின்று, ‘எனது நண்பனே’ என்று சொல்லி அழைத்தாள். முன்போலவே

ஆசையும் அவநம்பிக்கையும் கலந்த நெஞ்சத்தோடு அவனை உற்றுப் பார்த்து நடுங்கி நின்றான். திரும்பவும் 'எனது நண்பா' என்று கூறி ஒரு அடி எடுத்துவைத்தான். எஸ்தபென் திடீரென்று மறைந்து விட்டான். தலைமைத் துறவியம்மையார் விரைந்து தனது அறைக்குள் சென்று மண்டியிட்டுக் கோபத்தோடு பிரார்த்தனை புரிந்தாள். "எனக்கு அறிவைப் புகட்டும் என்று கும்பிடுகிறேன். தேவரீர் எனக்கு அறிவைப் புகட்டக் காணோம். என் அளவேனும் எனக்கு நீர் அருள்புரியவில்லை. நான் சாதாரண வேலைக்காரி. வீடு வாசலை கூட்டித் துப்புரவு செய்கிற வேலைக்காரி போல இருக்கிறேன். அவ்வளவு தான்..." இவ்வளவு துடுக்காக இறைவனிடம் நடந்து கொண்டோமே என்று மனம் வருந்தித் தனக்குத்தானே கடும் தண்டனைகள் கொடுத்துக் கொண்டாள். இவ்வாறு இருக்கையில் ஒரு நாள் அல்வராதோ மாலுமியின் நினைவு வந்தது. மூன்று வாரங்கள் கழித்து அவர் வந்தார். அவருடன் பத்து நிமிஷங்கள் பேசினாள். மறுநாள் அவர் கஸ்கோ நகருக்குப் பயணமானார். அங்குள்ள பல்கலைக் கழகத்தில் எஸ்தபென் எழுத்து வேலையில் ஈடுபட்டிருந்ததாகப் பேச்சு வந்தது.

அந்த நாளில் பெரு நாட்டில் அல்வராதோ மாலுமி என்ற ஒரு பிரயாணி இருந்தார். பெருந்தன்மையானவர். அதிசயமானவருங்கூட. பனி, மழை, காற்று, வெயில் எல்லாவற்றிலும் அடிபட்டு நிறம் கருத்துப்போனவர். எங்கே நின்றாலும், கப்பல் மேல் தளத்தில் நிற்பவர் போலக் கால்களை அகற்றிவைத்து உறுதியாக நிற்பார். அவருடைய கண்கள் பக்கத்திலுள்ள பொருள்களைப் பார்க்கும் பழக்கமில்லாதவை. மேகங்களுக்கு இடையில் தோன்றும் விண்மீன்களைப் பார்த்துப் பழகியவை.

மழை பெய்து கொண்டிருக்கும் போதே கப்பலிலிருந்து நெடுந்தொலைவிலுள்ள தரையைக் கண்டுபிடித்துப் பழகியவை. அவர் அதிகமாகப் பேசமாட்டார். அதற்குக் காரணம், அவருடைய கடல் பயணங்கள் தான் என்பது நமக்குத் தெரியும். ஆனால் டோனாமேரியா அம்மையாரோ அதற்கு வேறு ஒரு காரணம் கூறுகிறார். அவள் தன் மகளுக்கு ஒரு கடிதத்தில் எழுதுவதாவது : “ அல்வ ராரோ மாலுமி உனக்கு இந்தக் கடிதத்தை நேரில் வந்து கொடுப்பார். என் செல்வமே, இவரை ஸ்பெயினிலுள்ள நில நூல் அறிஞர்களிடம் அறிமுகம் செய்து வை. அவர்களுக்கு இவரோடு பழகுவது சங்கடமாக இருக்கும். இருந்தாலும் பரவாயில்லை. இவரைப்போல உண்மையானவரைப் பார்க்க முடியாது. இவரைப் போல பிரயாணம் செய்த ஆனையும் பார்க்கமுடியாது. நேற்றிரவு இவர் தன்னுடைய பிரயாணங்களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொன்னார். செடிகள் மிகுந்த கடலிலும், மீன்கள் மிகுந்த கடலிலும், பணிக்கட்டிகள் மிகுந்த கடலிலும் இவர் தன் கப்பல்களைச் செலுத்தி இருக்கிறார். சைனாவுக்குச் சென்றிருக்கிறார். துணிந்து பல புதிய நாடுகளுக்கு பிரயாணம் செய்கிறவர் மாத்திரம் அல்லர். இவர் புதிய இடங்களைக் கண்டு பிடிப்பதில் பெருமையடித்துக் கொள்கிறவராகவும் இல்லை. வெறும் வியாபாரி மட்டும் இல்லை. ஏன் இப்படி வாழ்கிறீர் என்று எக்கச்சக்கமாக அவரைக் கேட்டுவிட்டேன். எனக்கு பதில் சொல்லாமல் தப்பித்தார். நம்முடைய வண்ணாத்தியிடமிருந்து இதற்குக் காரணத்தைக் கண்டுபிடித்தேன். என் குழந்தையே, அவருக்கு ஒரு மகள் இருந்தாள். அவளுக்கு ஏதோ கொஞ்சம் சமையலும், தையலும் தெரியும். அந்த நாட்களில் அவர் மெக்ஸிகோவிற்கும் பெருவுக்கும் தான் கப்பல் செலுத்திக்கொண்டிருந்தார்.

பல நூறு தடவைகள் அவள் அவருக்கு விடை கொடுத்திருப்பாள், அல்லது வரவேற்றிருப்பாள். அவருக்குத் தெரிந்த ஆயிரக்கணக்கான பெண்களைக் காட்டிலும் அவள் அறிவிலோ அழகிலோ சிறந்திருந்தாளா என்பதை அறிய நமக்கு எவ்வித வழியுமில்லை. எப்படி இருந்தாலும் அவள் அவருடைய மகள். ஒரு பெண்பிள்ளை தன் வீட்டில் இருக்க முடியாமல் போயிற்று என்ற காரணத்தினால் இந்த மனிதர் குருடனைப் போல சுற்றித்திரிகிறார் என்றால் அது பார்ப்பதற்கு இழிவாகத் தோன்றுகிறது. உன்னை இதை உணர்ந்து வருந்துகிறேன், வாடுகிறேன். நேற்றிரவு அவர் என்னுடன் உட்கார்ந்து நெடுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். கன்னத்தில் கையை வைத்துக்கொண்டு குளிர் காய்கின்ற தீயைப் பார்த்த வண்ணமாய் “அவள் எங்கேயோ கடல் மீது பிரயாணம் செய்கிறாள் போலிருக்கிறது. அவளை நான் இனிப் பார்க்க முடியாது” என்று சொன்னார். அவள் ஒரு வேளை இங்கிலாந்திலிருக்கலாம். நான் சொல்வதைப் பார்த்து நீ சிரிக்கக்கூடும். ஆனால் தன்னுடைய முதுமைக் காலத்தைப் போக்குவதற்காகவே அவர் உலகத்தைச் சுற்றி வருகிறார் என்று நினைக்கிறேன்.”

இரட்டையர்கள் அல்வராதோ மாலுமிமீது பெரிதும் மதிப்பு வைத்திருந்தார்கள். அவரிடம் சிறிது காலம் வேலை பார்த்திருந்திருக்கிறார்கள். தவறு செய்துவிட்டுத் தன்னை மன்னித்துக் கொள்வதும், பேச்சுத் திறமையும், தற்புகழ்ச்சியும் நிறைந்த இந்த உலகத்தில் இம்மூவருடைய அமைதியும் உருப்படியான அறிவை உண்டாக்கின. எஸ்தபென் ஒரு இருட்டான அடுக்களையில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது இந்தப் பெரிய பிரயாணி உள்ளே நுழைந்தார். அவரைக் கண்டு

மகிழ்ந்தானென்னினும் மேலும் இருட்டான இடத்திற்கு நகர்ந்தான். அவன் சாப்பிடும் வரை அவனைப் பார்த்ததாகவோ, அடையாளம் கண்டுகொண்டதாகவோ அவர் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. அவன் சாப்பிட்டு முடித்தான். தன்னிடம் அவர் பேச்சுக் கொடுத்துவிடக்கூடா தென்பதற்காக அவர் வெளியேறட்டும் என்று காத்துக்கொண்டிருந்தான். இறுதியில் மாலுமி அவனை அணுகிப் பேசலானார். “ நீ எஸ்தபென்னு? மான்யுவெலா? கப்பலிலிருந்து சாமான்களை இறக்குவதற்கு நீ ஒரு சமயம் உதவி செய்தாயல்லவா? நான்தான் அல்வராதோ மாலுமி.”

“ ஆம் ” என்றான் எஸ்தபென்.

“ சுகமாயிருக்கிறாயா ? ”

எஸ்தபென் ஏதோ முணுமுணுத்தான்.

“ என்னுடன் பிரயாணம் செய்ய உடல் வலுவள்ளவர்கள் யாராவது வருவார்களா எனப் பார்க்கிறேன்.” சிறிது அமைதி. “ இங்கிலாந்திற்கு, ரஷ்யாவிடம் ..... கடுமையான வேலை, நல்ல சம்பளம்..... பெரு நாட்டிலிருந்து நெடுந்தொலை. என்ன சொல்கிறாய்?

எஸ்தபென் காதில் இச்சொற்கள் விழவில்லை. அவன் மேஜையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். முடிவில் செவிடனிடம் பேசினாற்போல தனது குரலை உயர்த்தி “ நீ என்னுடன் அடுத்த பயணத்திற்கு வருகிறாயா? ” என்று கேட்டார்.

“ சரி. வருகிறேன் ” என்றான் எஸ்தபென்.

“ அது நல்லது. உன் சகோதரனும் வரவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ”

“ முடியாது.”

“ ஏன்? என்ன விஷயம்? அவன் வர விரும்ப மாட்டானா? ”

எஸ்தபென் ஏதோ முணு முணுத்தான். எங்கேயோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். உடனே எழுந்து “நான் இப்பொழுது வெளியே போகவேண்டும். ஒரு விஷயமாய் ஒரு ஆளைப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.”

“நான் உன் உடன் பிறந்தவனைப் பார்க்கிறேன். அவன் எங்கிருக்கிறான்?”

“இறந்து விட்டான்.”

“ஓ, அப்படியா எனக்குத் தெரியாதே ஐய்யோ பாவம்.”

“ஆம், நான் போக வேண்டியிருக்கிறது.”

“ம்ம், நீ யார்? உன் பெயர்?”

“எஸ்தபென்.”

“மான்யுவெல் எப்பொழுது இறந்தான்?”

“சில வாரங்களாயிற்று. முழங்காலில் என்னமோ இடித்துப் புண்ணாகி... சில வாரங்களாயிற்று.”

இருவரும் தரையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“எஸ்தபென், உனக்கென்ன வயது?”

“இருபத்திரண்டு.”

“சரி, நீ என்னுடன் வருவது உறுதிதானே?”

“ஆம்.”

“உனக்குக் குளிரில் அலைந்து பழக்கமாகி இராதே.”

“எனக்குக் குளிர் பழக்கமாகி இருக்கிறது. நான் போக வேண்டும். நான் இப்பொழுது ஊருக்குள் சென்று ஒரு மனிதரை ஒரு விஷயமாகப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.”

“சரி, எஸ்தபென், இரவு சாப்பாட்டிற்கு இங்கு வா. நாம் பயணத்தைப்பற்றிப் பேசுவோம். திரும்பிவந்துவிடு; என்னுடன் மது அருந்தலாம். என்ன, வருவாயா?”

“வருகிறேன்.”

“ சரி. போய்வா. ”

இரவு இருவரும் சேர்ந்து உண்டார்கள். மறுநாள் காலையில் லிமாவிற்குப் புறப்படுவது என்று தீர்மானித்தார்கள். மாலுமி அவனுக்கு நிறைய மதுவைக் கொடுத்தான். முதலில் கொஞ்சமாக ஊற்றிப் பேச்சில்லாமல் குடித்தார்கள். பிறகு மாலுமி கப்பல்களையும் பிரயாணப் பாதைகளையும் பற்றிப் பேசினான். எஸ்தபென்னிடம் கப்பல் கருவிகளைப் பற்றியும், வழிகாட்டும் நட்சத்திரங்களைப் பற்றியும் கேட்டான். பிறகு எஸ்தபென் பேசத் தொடங்கினான். மற்ற விஷயங்களைப் பற்றி உரக்கப் பேசலானான்.

“கப்பலில் எனக்கு எந்த நேரமும் நீங்கள் வேலை கொடுத்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும். நான் எந்த வேலை கொடுத்தாலும் செய்கிறேன். உயரத்திலேறி கயிறுகளைக் கட்டுவேன். இரவு முழுவதும் காவல் காப்பேன். நான் இரவில் நன்றாக உறங்குவதில்லை என்று உங்களுக்குத்தான் தெரியுமே. மாலுமி, கப்பலிலிருக்கும் போது என்னைத் தெரியாதவர் போல நீங்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டும். என்மேல் வெறுப்புள்ளவர் போல் பாவனை காட்டுங்கள். அப்படி இருந்தால் தான் எனக்கு எப்போதும் வேலை கொடுக்க முடியும். இனிமேல் என்னால் மேஜையருகில் உட்கார்ந்து எழுதிக்கொண்டிருக்க இயலாது. மற்ற ஆட்களிடம் என்னைப்பற்றிச் சொல்லக்கூடாது. அதாவது...”

‘ தீப்பிடித்த வீட்டிற்குள் சென்று எதையோ வெளியில் இழுத்துப் போட்டாயாமே, எஸ்தபென்?’

“ ஆம். ஆனால் என்மீது தீப்பற்றிக் கொள்ளவில்லை, நம்மை நாமே கொல்வதற்கு அனுமதிக்க விடமாட்டேன் என்கிறார்கள், நமக்கு அக்காரியம் செய்ய அனுமதி கிடையாது. அதை எல்லோரும் அறிவோம். ஆனால்

தீப்பிடித்து எரிகிற வீட்டில் (யாரையாவது காப்பாற்றுவ தற்காகக்) குதித்தால் அது தற்கொலையாகாது. மாட்டு டன் சண்டை போடும் தொழிலுடையவன் ஒருவன் அத னோடு சண்டைபோடும்பொழுது அது அவனைக் கொன் றால் அது தற்கொலையாகாது. நீ வேண்டுமென்றே மாட்டின் முன்னால் சாகவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் போய் நிற்கக்கூடாது. காரியம் நிறைவேறும் என்று தெரிந்தாலும் மிருகங்கள் தம்மைத் தாமே கொல்வ தில்லை என்பதைக் கவனித்திருக்கிறீர்களா? நிச்சயமா கச் சாக முடியும் என்று தெரிந்திருந்தும் கூட அவை ஆற்றிலோ வேறு எதிலுமோ அவை விழுவதில்லை என் பது தெரியுமோ? பெரும் தீயில் குதிரைகள் விழுவதா கச் சொல்கிறார்களே அது உண்மைதானா?"

“அது சரியென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.”

“நானும் அது சரியென்று நினைக்கவில்லை. நாங் கள் முந்தி ஒரு நாய் வளர்த்தோம். சரி. இப்போது அதைப்பற்றி யெல்லாம் நினைக்கக்கூடாது. மாலுமி, உங்களுக்குத் தலைமைத் துறவியம்மையைத் தெரியுமா?”

“ஆம்,”

“போவதற்கு முன் அவர்களுக்கு ஒரு காணிக்கை அளிக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். மாலுமி, புறப்படுவதற்கு முன் என்னுடைய சம்பளத்தை என்னி டம் கொடுத்துவிடவேண்டும். அந்த அம்மையாருக்கு ஏதாவது ஒரு காணிக்கைப் பொருள் நான் வாங்கியாக வேண்டும். அந்தக் காணிக்கை நான் மாத்திரம் அளிப்ப தல்ல. அந்த அம்மை அவர்கள்..... அவர்கள்.....” இந்தச் சமயத்தில் அவன் தனது சகோதரனின் பெய ரையும் சொல்ல முயன்றான். ஆனால் முடியவில்லை. குர லைத் தாழ்த்தி “அவர்களுக்கு ஒருவிதமான... அவர் களுக்கு ஒரு பெரிய இழவு ஏற்பட்டுவிட்டது ஒரு சமயம்.

அப்படித்தான் அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள் யாரை இழந்தார்கள் என்பது தெரியவில்லை. அவர்களுக்கு நான் ஒரு காணிக்கை செலுத்த வேண்டும். நம்மைப்போன்று, பெண்களால் இழப்புகளைச் சகித்துக் கொள்ள முடிவதில்லை.”

காலையில் ஏதாவது ஒரு பொருளைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்று மாலுமி வாக்களித்தார். எஸ்தபென் அது பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தான். எஸ்தபென்னுக்கு உறக்கம் வந்து மேசையடியில் விழுவதை மாலுமி பார்த்தான். அவரும் விடுதிக்கு முன்னாலுள்ள வெளியிடத்திற்குச் சென்றார். ஆண்டீஸ் மலையுச்சிகளையும் வானவெளியில் எக்காலமும் கூடியிருக்கிற நட்சத்திரங்களையும் பார்த்தார். இதற்கு முன்னமேயே அவர் பல தடவை பார்த்திருந்த ஒரு ஆவி இப்பொழுது நடுவானில் தோன்றிற்று. தனது இனிமையான கணீர் என்ற குரலில் “போய் நெடுநாள் இருந்துவிடாதீர்கள். நீங்கள் திரும்புவதற்குள் நான் பெரிய பெண்ணாக வளர்ந்திருப்பேன்” என்றது. அது இவ்வாறு இதற்கு முன் ஆயிரம் தடவை கூறியிருந்திருக்கிறது. அவர் மீண்டும் விடுதிக்குள் சென்று எஸ்தபென்னைத் தூக்கி தன் அறையில் படுக்கவைத்து அவளை நெடுநேரம் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார். மறுநாட் காலையில் படிக்கட்டுகளினருகே காத்துக் கொண்டிருந்தார். எஸ்தபென் வந்தான்.

“நீ தயாராக இருந்தால் நாம் புறப்படவேண்டியது தான்” என்றார்.

அவனுடைய கண்களில் ஒரு அதிசயமான ஒளி பிரகாசித்தது. “இல்லை, நான் வரவில்லை. வருவதாக நான் சொல்லியிருந்தேன். இருந்தாலும் நான் இப்பொழுது வரவில்லை” என்று சொன்னான்.

“என்ன, எஸ்தபென், வருவதாக என்னிடம் வாக்களித்தாயே.”

“அது முடியாது, நான் உங்களுடன் வர முடியாது” என்று சொல்லிவிட்டு மேல்மாடிக்குத் திரும்பினான்.

“எஸ்தபென், இங்குவா, சிறிது நேரம்.”

“நான் உங்களுடன் வர முடியாது. நான் பெருவை விட்டுப் போகமாட்டேன்.”

“உன்னிடத்தில் நான் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.”

எஸ்தபென் படிக்கட்டுகளில் இறங்கிக் கீழேவந்தான்.

“தலைமைத் துறவியம்மைக்கு காணிக்கை தரவேண்டாமா?” என்று மாலுமி தணிந்த குரலில் கேட்டான். எஸ்தபென் அமைதியாக இருந்தான். மலைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். “அந்தக் காணிக்கையை அவளிடம் கொடுக்காமல் கொண்டுபோய் விடுவதா? அவளுக்குக் காணிக்கை கொடுத்தால் அது எவ்வளவோ ஆறுதலளிக்கும் அல்லவா?”

“சரி” என்று முணுமுணுத்தான் எஸ்தபென். அவர் சொல்வது சரி என்பதுபோல அவன் மனத்திற்குப்பட்டது.

“மேலும் பெருவைக் காட்டிலும் கடல்கள்தான் உனக்கு நல்லது. லிமாவிற்கும் கஸ்காவிற்கும் இடையிலுள்ள பாதை உனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதைப் பற்றிப் புதிதாக நீ என்ன தெரிந்துகொள்ளப்போகிறாய். ஒன்றுமில்லை. நீ தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது கடல்தான். மேலும் கடலிலிருக்கும்போது ஒவ்வொரு நிமிடமும் உனக்கு வேலை இருந்துகொண்டேயிருக்கும். அப்படி வேலை இருக்கும்படியாக நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன். போய் உன் சாமான்களையெல்லாம் எடுத்துக் கொள். நாம் புறப்படுவோம்.”

எஸ்தபென் ஒரு முடிவுக்கு வர முயன்றான். இதுவரையிலும் முக்கியமான முடிவுகட்கு வருவது மான்யுவெலினுடைய காரியமாக இருந்தது. மான்யுவெலுக்கும் கூட இவ்வளவு பெரிய முடிவுக்கு வரவேண்டிய வலுக்கட்டாயம் ஏற்பட்டதில்லை. எஸ்தபென் மெதுவாகப் படிகளில் ஏறிச் சென்றான். மாலுமி அவனுக்காகக் காத்திருந்தான். நெடுநேரம் காத்திருந்த பிறகு அவனும் மாடிப் படிகளில் பாதிவரை சென்று உற்றுக் கவனித்துக் கேட்டான். முதலில் ஒரே அமைதியாக இருந்தது. அதன் பிறகு என்னவோ சத்தங்களாக உள்ளிருந்து கேட்டது. அது என்ன என்று மாலுமி உணர்ந்துகொண்டான். அறையின் மேலே உத்தரத்தை ஒட்டியிருந்த சுண்ணாம்புக் காரையைப் பெயர்த்து எடுத்துவிட்டு ஒரு கயிற்றை உத்தரத்தின்மேல் போட்டுக்கொண்டிருந்தான் எஸ்தபென். அதைக் கண்ணுற்ற மாலுமி படிகளில் நின்றபடியே நடுங்கினான். “ஒருவேளை நான் அவனைத் தனியே விட்டுவிடுவதுதான் நல்லது. ஒருவேளை இதுதான் அவனுக்கு நல்லதாக இருக்கலாம்” என்று சொல்லிக் கொண்டான். அடுத்த கணத்தில் ஒரு சப்தம் கேட்கவும் உள்ளே பாய்ந்து சென்று எஸ்தபெனைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டான். “வெளியே போங்கள். என்னை விட்டுவிடுங்கள். வெளியே போங்கள்” என்று கூறிக்குப்புற விழுந்தான் எஸ்தபென். “நான் தனியாக இருக்கிறேன், தனியாக இருக்கிறேன், தனியாக இருக்கிறேன்.” என்று அலறினான். அவனுக்கருகில் மாலுமி நின்றுகொண்டிருந்தார். அவருடைய பெரிய கபடமற்ற முகம் வேதனையால் சுருங்கி வெளுத்துவிட்டது. தான் முந்தி வாழ்ந்த நாட்களில் திரும்ப வாழ்வதுபோல் இருந்தது அவருக்கு. கடல் சம்பந்தமான விஷயங்களைத்

தவிர மற்ற விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசினாரென்றால் அது அபத்தமாகத்தான் இருக்கும்.

எல்லோரும் சொல்லுகிற சாதாரணமான விஷயத்தைச் சொல்வதற்கும் அபாரமான துணிவு வேண்டியதாயிருக்கிறது. தரையில் கிடக்கிற உருவம் தன் வார்த்தைகளைக் காதில் போட்டுக்கொள்கிறதா, இல்லையா என்பது பற்றி அவருக்கு நிச்சயமில்லை. இருந்தாலும், “நம்மால் என்ன முடியுமோ அதை நாம் செய்கிறோம். நம்மாலே முடிந்தமட்டும் காலத்தைத் தள்ளிக்கொண்டு போகிறோம். இதெல்லாம் என்ன ரொம்ப நாளைக்கா? காலம் போய்க்கொண்டேயிருக்கிறது. காலம் போகிற விதத்தைப் பார்த்தால் நீ ஆச்சரியப்படுவாய்.” என்றார்.

அவர்கள் லிமாவுக்குப் புறப்பட்டார்கள். சேன்லூயி பாலத்தை அடையும்போது மாலுமி கீழேயிறங்கி சாமான்கள் ஒழுங்காகப் போகின்றனவா என்பதை கவனிக்கச் சென்றார். எஸ்தபென் பாலத்தின் மீது சென்றான். அது அறுந்து விழும்போது அவனும் விழுந்தான்.

நான்காம் பகுதி

பையோ மாமனும் டான்ஜெய்மியும்

டோனாமேரியா தன் மகளுக்கு எழுதிய 29வது "கடிதத்தில் வயதானவரும் விநோதமான பேர்வழியு
மான பையோ மாமனைப்பற்றித் தன் மனத்தில் எழுந்த
எண்ணங்களை வரையலானாள். "மாடி முற்றத்தில் நான்
உனக்காக சிலிப்பர் ஜோடுகள் தைத்துக்கொண்டிருந்
தேன். அவ் வேலையில் என் முழுக் கவனமும் செல்லாத
தால் எனக்குப் பின்னால் இருந்த சுவரில் ஏறும்புகள்
என்ன செய்கின்றன என்று கவனித்துக்கொண்டி
ருந்தேன். சுவரில் ஒரு பொந்தை உண்டாக்கி என்
வீட்டை அவை அழித்துக்கொண்டிருந்தன. ஒரு
வேலைக்கார ஏறும்பு இரண்டு பலகைகளுக்கிடையி
லிருந்து, மூன்று நிமிஷங்களுக்கொரு முறை ஒரு சிறு
மரத்துண்டை வெளியே கொண்டுவந்து போடும்.
என்னைப் பார்த்துக் கையை அசைத்துவிட்டு ரகசியப்
பாதை வழியாக மறைந்துவிடும். அதைச் சேர்ந்த
மற்ற ஏறும்புகளும் பாதை வழியே இங்குமங்குமாகச்
சென்றுகொண்டிருந்தன. ஒன்றையொன்று சந்திக்கை
யில் ஒன்று மற்றொன்றின் தலையைத் தடவிக் கொடுத்
துக்கொண்டன. முக்கியமான செய்திகளைக் கொண்டு
செல்லும் ஏறும்புகள், மற்ற ஏறும்புகள் தம்
மைத் தொடாதவாறு பார்த்துக்கொண்டன. இவை
களை நான் கண்ணூறும்போது எனக்குப் பையோ மாம
னின் நினைப்பே சட்டென்று தோன்றியது. அவன்

தெரு வழியே செல்லுகையில் எதிரே யாராவது ஒரு மதகுருவோ அல்லது ஒரு பிரபுவின் வேலையாளோ சென்றால் அவர்களைச் சைகை காட்டி நிறுத்தி அவர்களுடன் காதோடு காதாக இரகசியம் பேசுகிற ஆள் அவனைத் தவிர வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? இன்று காலையில் கூட ஏதோ இரகசியமான தகவல் சம்பந்தமாக அவன் வேகமாகச் சென்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். பெண்பிள்ளைகளிலே நான்தான் பெரும் சோம்பேறி. மடத்தனமானவள். ஆகவே உணவுத் துண்டு கொண்டுவரச் சொல்லி ஏறும்புச் சாரையின் குறுக்கே வைத்தேன். அதே போல பிசாரோ ஓட்டலுக்கு ஆள் அனுப்பி, பொழுது சாய்வதற்கு முன்னால் பையோ மாமன் வந்தானால் அவனை என் வீட்டிற்கு வருமாறும் சொல்லி அனுப்புவேன். அவனுக்கு மரகதக் கல் பதித்த குத்துக் கரண்டியொன்று அளிப்பேன். இப்போது எல்லோரும் பாடிக்கொண்டிருக்கிறார்களே, அந்தத் தெம்மாங்குப் பாடலின் பிரதியை எனக்குக் கொண்டு வந்து கொடுப்பான். என் குழந்தாய், இங்கு கிடைக்கிற நல்லன வெல்லாம் உனக்கு அனுப்புகிறேன். அவை தாமும், மற்றவர்கள் பெறுவதற்கு முந்தியே நீ பெறுமாறு உனக்கு அனுப்பிவைக்கிறேன்.”

அடுத்த கடிதத்தில் அவள் எழுதியதாவது: “எனக்கு அருமையானவளே, உலகில் யாவரும் மிகவும் பிரியப் படக்கூடியவர் பையோ மாமன், உன கணவனைத் தவிர. அவனுடைய பேச்சு கவர்ச்சியானது. அவனுக்கு இவ்வளவு கெட்ட பெயரில்லாவிட்டால் அவனை எனது செயலாளராக வைத்துக் கொண்டிருப்பேன். அவனைக் கொண்டு என் கடிதங்களை எழுதச் சொல்வேன். அப்போது வருங்கால மக்கள் எனது அறிவைப் பாராட்டித் துதி பாடுவார்கள். ஆனால் பாவம், அவனோ

ஒரு பக்கம் நோய்க்கும் ஒரு பக்கம் கீழ் இனத்துக்கும் ஆளாகி அவதிப்படுவதால் அவனை அப்படியே விட்டுத் தொலைக்கிறேன். அவன் ஏறும்பு போன்றவன் மட்டு மென்பதில்லை. அழுக்கடைந்த சீட்டுக்கட்டுப் போன்ற வனுமாவான். பசிபிக் கடல் நீர் அவ்வளவும் சேர்ந்தாலும் அவனைச் சுத்தப்படுத்தி இனிய மணமுள்ளவனாகச் செய்ய முடியுமா என்பது ஐயப்பாடான விஷயமே. ஆனால் அவன் பேசுகிற ஸ்பானிஷ் மொழி இருக்கிறதே, ஆ! என்ன தெய்விக மொழியாக இருக்கிறது! அம்மொழியில் அவன் பேசுவன எவ்வளவு அழகுடையனவாக இருக்கின்றன! இதை எவ்வாறு அவன் பெற்றான்? நாடகக் கொட்டகைகளிலேயே சுற்றிச் சுற்றித் திரிவதாலும், ஆங்கு மிக உயர்ந்த உரையாடல்களன்றி வேறு எதுவும் கேட்டறியாத காரணத்தாலும் அவன் அருமையான ஸ்பானிய மொழி பேசுகிறான். எனது உயிரே! இத்தகைய ஆன்மாவாகிய அவனை இவ்வளவு மோசமாக நடத்துகிறதே இந்த உலகம், இதற்கு என்ன கேடோ, பத்தாவதாகத் தான் ஈன்ற கன்றை விட்டுப் பிரிந்த பசுவின் கண்களைப் போன்று இவன் கண்களும் துயரம் படர்ந்திருக்கின்றன.”

பையோ மாமன் காமில்லாபெரிச்சோலுக்குத் தோழியாவான். அவன்தான் அவளுக்குப் பாட்டு வாத்தியார்; தலையலங்காரம் பண்ணுகிறவன்; உடம்பு பிடித்துவிடுகிறவன்; புத்தகங்களை வாசித்துக்காட்டுகிறவன்; செய்திகள் கொண்டு செல்லுபவன்; அவளுடைய பணத்தின் காவலன்; அவன்தான் அவளுடைய தந்தையென்றும் ஒரு வதந்தி உலவியது. நாடகத்தில் அவளுடைய பாகத்தை அவன் சொல்லிக் கொடுத்தான். காமில்லாவுக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியுமென்றும் ஊருக்குள்ளே பேசிக்கொண்டார்கள். இந்தப் பெருமைக்கு ஆதாரம் கிடையாது.

பையோமாமன் அவள் எழுதவேண்டியதை யெழுதினான். படிக்க வேண்டியதைப் படித்துக் காட்டினான். நாடகம் நிரம்பப் பிரமாதமாக நடக்கிற சமயங்களில் ஒரு வாரத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று புது நாடகங்களை நடிப்பார்கள். ஒவ்வொரு நாடகத்திலும் பெரிச்சோலின் பாகமே பெரிதாகவும், சொல்லழகு நிறைந்ததாகவும் இருக்கும். அவ்வளவு பாடத்தையும் மனப்பாடம் பண்ணுவதென்பது எளிதான காரியமில்லை.

பெருநாடு ஐம்பது வருடங்களுக்குள்ளே நாகரிகத்தில் முன்னேறி மறுமலர்ச்சியுள்ள நாடாக வளர்ந்து விட்டது. இசையிலும் நாடகத்திலும் அந்த நாடு தீவிரமாக ஈடுபட்டு நின்றது. விழாக் காலங்களிலும் பண்டிகை நாட்களிலும் அவ்வூரார் காலையில் பிரார்த்தனைப் பிரசங்கங்களைக் கேட்பார்கள். மாலை யில் கவிதைகளைக் கேட்டு ஆனந்தம் அடைவார்கள். வெகு சாதாரணமான பாட்டை நிரம்ப அழகான நகைச் சுவைப் பாடலாக அவ்வூர் மக்கள் பாராட்டுவார்கள் என்பது உண்மைதான். களிப்பைத் தராமல் சிறிது கடுமையாக இருக்கும் பாடல்களை அவர்கள் சோக ரசமான பாடல்கள் எனக் கொள்வார்கள் என்பதும் உண்மைதான். பக்தி சம்பந்தமான பாடல் அல்லது பேச்சு என்ற காரணத்தை முன்னிட்டுத் தகுதியற்ற பாடல்கள் அல்லது பேச்சுக்களைக் கேட்டு மனம் சலித்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். வீரம் கலந்த நகைச் சுவை நாடகத்தை அவர்களுக்குப் பிடிக்காவிட்டால் பேசாமல் வீட்டிலிருந்து விடுவார்கள். பாடல்களைக் கேட்கப் பிடிக்காவிட்டால் அதிகாலையில் கோயிலுக்குச் சென்று சாமி கும்பிடப் போய்விடுவார்கள். ஆர்ச்சிஷப் பாதிரியார் சிறிது காலம் ஸ்பெயினுக்குப் போய்விட்டு வந்தார். உடனே லிமா நகரத்தினர் அவர் என்ன கொண்டு வந்தார் எனக் கேட்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். கோயில்

பிரசங்கங்களையும் பக்திப் பாடல்களையும் 35 நாடகங்களையும் கொண்டு வந்த செய்தி உடனே பரவிவிட்டது. அவருடைய வருகையைப் பெரிய விழா விருந்துகள் வைத்துக் கொண்டாடினார்கள். பசனைப் பள்ளிக்கூடப் பையன்களுக்கும் நாடக நடிகர்களுக்கும் ஏராளமான பரிசுகள் வந்து குவிந்தன. காய்கறிகள் கோதுமை வந்து சேர்ந்தன. அழகை உலகினர்க்கு எடுத்து விளம்பும் இக்கலைஞர்களைப் பாராட்டிச் சிறப்புச் செய்வதற்கு அவர்கள் துடித்தார்கள்.

லிமாவிலுள்ள நாடகக் கொட்டகையில் காமில்லா பெரிச்சோல் நாளடைவில் பெரும் புகழ் எய்தினான். நாடகக் கதைகள், பாடல்கள், ஏராளமாக அவளுக்குப் பாடமாயிருந்தன. உரையாடலில் சிறிதும் பிழை ஏற்படா வண்ணம் திரை மறைவிலிருந்து சொல்லித் தருவதனால் நடிகர்களின் உரையாடல் மிக நன்றாயிருக்கும். ஆகையால் சில நாடகங்கள் நான்கு முறைகள் கூட மீண்டும் மீண்டும் நடிக்கப்பட்டன. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட ஸ்பானிஷ் நாடகங்களை அவர்கள் நடத்தினார்கள். அவற்றில் பலவற்றை நாம் தற்சமயம் இழந்து விட்டோம். பெரிச்சோல், லோப்டி வேகா என்ற ஆசிரியர் எழுதிய நூறு நாடகங்களில் நடத்தி இருக்கிறார்கள். அந்த நாடகங்களில் லிமாவில் எத்தனையோ சிறந்த நடிகையர் இருந்தனர் எனினும், பெரிச்சோலைக் காட்டிலும் சிறந்தவர் யாருமில்லை. ஸ்பெயின் நாட்டிலுள்ள நாடகக் கொட்டகைகளை லிமா நகரத்தினர் அறியமாட்டார்கள். ஸ்பெயினுக்கும் அவர்களுக்கும் நெடுந்தூரம். ஸ்பெயினைப் பற்றி நன்கு அறிந்திருந்தார்களானால் ஸ்பானிஷ் உலகிலே அவளினும் மேம்பட்ட நடிகை வேறு யாரும் இல்லை என்பதை நன்கு உணர்ந்திருப்பார்கள். ஸ்பெயினிலுள்ள நடிகைகள்

மிகவும் சிறந்தவர்களாயிருக்கவேண்டுமென்று கருதிக் கொண்டு அவர்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார்கள். ஆனால் ஒரே ஒரு மனிதன் மட்டும் பெரிச் சோல் மிகச் சிறந்தவர் என்பதில் ஐயமில்லை என்று உறுதியாக நம்பினான். அவன் தான் அவளுடைய ஆசிரியரான பையோமாமன்.

பையோமாமன் நல்ல காஸ்டி லிய வமிசத்தில் வந்தவன். சட்ட பூர்வமான விவாகத்தின் மூலம் பிறந்த வனல்லன். பத்து வயதாக இருக்கும் பொழுது வீட்டை விட்டு ஓடிப்போனான். அவனை விடாமல் தூரத்தினார்கள். அன்றிலிருந்து அவன் தனது சொந்த சாமர்த்தியத்தினால் வாழ்ந்து வந்தான். ஒவ்வொரு நாடாகச் சுற்றித் திரிந்து வாழுகின்றவர்களுக்கு வேண்டிய ஆறுவகைத் திறமைகள் அவனிடம் நன்கு அமைந்திருந்தன. முகங்களையும் பெயர்களையும் நன்றாக ஞாபகம் வைத்துக் கொள்வான். சமயத்துக்குத் தக்கபடி தன்னுடைய முகத் தோற்றத்தையும் பெயரையும் மாற்றிக் கொள்வான். பேச்சுத் திறமை அபாரம். புதிது புதிதான சாமர்த்தியங்களையும் தந்திரங்களையும் கணக்கில்லாமல் கையாளுவான். இரகசியத்தைக் காப்பாற்றுவான். புது மனிதர்களிடம் பேச்சுக் கொடுத்துப் பழக்கம் பண்ணிக் கொள்வதில் வல்லவன். பணக்காரர்களிடம் இச்சகம் பேசி அவர்களுடைய பணத்தைப் பறித்து வாழ்க்கை நடத்துகிறோமே என்ற மன உறுத்துதல் இல்லாதவன். பத்து வயது முதல் பதினைந்து வயது வரை வியாபார விளம்பரங்களைப் பலருக்கும் விநியோகித்துப் பிழைத்தான். குதிரைகளைப் பராமரிக்கும் வேலை பார்த்தான். இரகசியத் தூதுவனாக வேலைபார்த்தான். பதினைந்து வயது முதல் இருபது வயது வரை சர்க்கஸ் கம்பெனிகளிலுள்ள கரடிகள், பாம்புகளைப் பழக்கி வந்தான்.

சமையல் வேலை பார்த்தான். சாராயக் கடைகளில் சாராயம் கலந்து கொடுக்கும் வேலையிலிருந்தான். பெரிய ஆடம்பரமான ஓட்டல்களுக்கு முன்னால் இருந்து கொண்டு பிரயாணிகளுக்கு இரகசியச் செய்திகளைச் சொல்லிவந்தான். சில சமயங்களில் அவ்வளவு பிரமாதமான செய்தி ஒன்றும் கூறமாட்டான். அந்த ஊரிலுள்ள பெரிய வீட்டுக்காரர் ஒருவர் வறுமை மிகுந்த காரணத்தினால் தன்னிடமுள்ள வெள்ளித் தட்டுகளை விற்கப் போகிறார் என்றும் மிகவும் மலிவான விலைக்கு அவற்றை வாங்கிவிடலாமென்றும் கூறுவான். நகரத்திலுள்ள எல்லா நாடகக் கொட்டகைகளுடனும் அவனுக்குத் தொடர்பு இருக்கும். கை தட்டினால் பத்து மணிதர்களைப் போலக் கைதட்டுவான். அவதூறுகளை அவதூறுகளாகவே பரப்பினான். விளைந்த பயிர்களைப் பற்றியும் விளை நிலங்களைப் பற்றியும் வதந்திகளைப் பரப்பினான். இருபது வயது முதல் முப்பது வயது வரையிலுள்ள காலத்தில் அவனுடைய சேவைக்குப் பெரிய மதிப்பு ஏற்பட்டது. மலைகளில் வசித்த மக்கள் அரசாங்கத்தை குறைகூறிக் கொண்டிருந்தார்கள். அரசாங்கத்திற்கெதிராகக் கிளர்ச்சி செய்யும்படி அவர்களைத் தூண்டி விட்டான். அவ்வாறு சென்று கலகம் செய்யுமாறு அரசாங்கமே அவனை ஏவிற்று. கிளர்ச்சி செய்தார்களானால் அதைக் காரணமாக வைத்துக்கொண்டு ஒரேயடியாக அவர்களை நசுக்கி விடலாமென்பது அரசாங்கத்தின் திட்டம். அவன் நிரம்ப சாதுரியமானவன் என்பதை அறிந்த பிரஞ்சு அரசாங்கம், அவனைத் தங்களுடைய கையாளாக வேலை பார்ப்பதற்கு அவனுக்குப் பணம் கொடுத்தது. தனக்குப் பகையான ஆஸ்திரிய அரசாங்கமும் அவனை ஆதரிப்பதாகத் தெரிந்த பிறகும் அவ்வாறு அவனுக்கு உதவிற்று. ஒரு இளவரசியுடன் அவன் அடிக்கடி சென்று பேசி

வந்தான். ஆனால் அவளுடைய அரண்மனைக்கு புற வாசல் வழியாகத்தான் போவான், வருவான். குறிப்பிட்ட இந்த வயதில், அவன், பிரபுக்களுடைய இன்பங்களுக்காக ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்த வாழ்க்கையைத்தாண்டி விட்டான். அங்கங்கே அவதூறுகளைக் கிளப்பிக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியமும்மில்லை.

ஒரு காரியத்தைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டு வந்தால் நிரம்ப லாபம் கிடைக்குமென்று தெரிந்திருந்தும், அந்தக் காரியத்தை இரண்டு வாரங்களுக்கு மேல் தொடர்ந்து செய்யமாட்டான். அவன் ஒரு சர்க்கஸ் மாணேஜர் ஆகியிருக்கலாம். அல்லது நாடக டைரக்டர் ஆகியிருக்கலாம். தொல் பொருள் வியாபாரியாகவோ, இத்தாலியப் பட்டுக்களை இறக்குமதி செய்வனாகவோ ஒரு அரண்மனை அல்லது கோவிலின் செயலாளனாகவோ, வீடுகள், பண்ணைகளின் தரகனாகவோ ஆகியிருக்கலாம். இன்பக் கேளிக்கை வியாபாரத்திலும் முன்னேறி யிருக்கலாம். விதியின் கோளாறிலோ அல்லது வேறு ஏதாயினும் சந்தர்ப்பத்திலோ அல்லது இளமையில் மனத்தில் பதிந்துவிட்ட ஆசையிலோ சொந்தமாகப் பொருள்களை உடைமை கொள்ளுவதில் அவனுக்கு விருப்பம் கிடையாது. அவன் திருடாமலிருந்ததற்கு இது ஒரு காரணம். ஆதியில் அவன் எத்தனையோ தடவை திருடியிருக்கிறான். ஆனால், திருட்டுக் குற்றத்திற்காகப்பிடித்துச் சிறையில் தள்ளிவிடுவார்களே என்ற பயத்தையும் மீறி அந்தத் திருட்டைச் செய்யும்படியான அளவுக்கு லாபம் கிடைக்கவில்லை. பிடிபட்டால் பிடித்த இடத்திலேயே எந்தப் போலீஸிடமிருந்தும் தப்பிக்கும் சாமர்த்தியம் அவனுக்கு உண்டு. ஆனால் அவனுடைய எதிரிகளைப் பற்றிக் கோளும் குண்டுணியும் சொல்லித் திரிவதென்றும் அவனைத் தடுப்பதற் கொன்றுமில்லை.

ஒரு சமயம் நாத்திக ஒழிப்பு மன்றத்தின் கையாளாக இருந்து குற்றவாளிகளைப் பற்றி இரகசியமாகத் தகவல்கள் கொடுத்துவந்தான். அவ்வளவு தூரம் அவனுக்கு வறுமை வந்து விட்டது. அவன் யார் யாரைப் பற்றித் தகவல்கள் கொடுத்தானோ அவர்கள் யாவரும் மரண தண்டனைக் குள்ளானதைப் பார்த்தான். அந்த மன்றத்தின் செயல்கள், நீதிக்குட்படாமை கண்டு தான் பார்க்கும் வேலை சரியில்லை என்பதுணர்ந்தான்.

இருபதாவது வயது நடக்கையிலேயே தனது வாழ்க்கை மூன்று நோக்கங்களைக் கொண்டுள்ள தென்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்தான். எதனிலும் கட்டுப்படாமல் சுதந்தரமாக இருப்பது அவசியமென்று நினைத்தான். சுதந்தரத்தைப் பற்றிய அவனது கருத்தே விநோதமானது. வெவ்வேறு நிலைமையிருக்க வேண்டுமென்றும், தன்னுடைய நடவடிக்கைகள் இரகசியமாக இருக்க வேண்டுமென்றும் எல்லா விஷயங்களும் தனக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்றும் ஆசைப்பட்டான். பொதுவாக மனிதர்களைப் பற்றி இழிவாகவே நினைத்தான். மனிதர்களைப்பற்றி அவனுக்கு உயர்ந்த எண்ணம்கிடையாது. அவர்களுக்குத் தங்களைப்பற்றி எவ்வளவு தெரியுமோ அதைக்காட்டிலும், அதிகமாகவே அவர்களைப்பற்றி அவன் அறிந்திருப்பான். அந்தத் திறமையிருந்ததால்தான் அவன் தனிப்பட்ட மனிதர்களுக்கும் அரசாங்கங்களுக்கும் ஏஜன்டாக இருந்து காரியங்களைப் பார்க்கும் வாய்ப்பும் வசதியும் பெற்றான். மனித இயல்புகளையும் போக்குகளையும் நன்கு அறிந்த இவனுக்குப் பொதுவாழ்விலும் உயர்ந்த பதவிகளிலும் கிடைக்கக்கூடிய மதிப்பையும் மரியாதையையும் வெறுத்தான். அடுத்தபடியாக, அழகிகளின் பக்கத்தில் எந்நேரமும் இருப்பதில் அவனுக்கு ஆசை அதிகம்.

அழகிகள் என்றால் அவனுக்குத் தெய்வம்போல. அழகிகளை அப்படிக்கொண்டாடினான் என்றால் அதை உயர்ந்த முறையிலும் கொள்ளலாம்; இழிந்த முறையிலும் கொள்ளலாம். எப்படியிருந்தாலும் மூச்சு விடுவது எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவு அவசியமாக அவன் பெண்களுக்கு அருகில் இருக்க விரும்பினான். எழிலையும் கவர்ச்சியையும் அவன் உச்சிமேல் வைத்துக் கொண்டிருவதை யாரும் பார்க்கலாம். பார்த்து நகைக்கவும் செய்யலாம். ஆனால் நாடக நடிகைகளோ அரண்மனையைச் சேர்ந்த பெண்மணிகளோ அவனுடைய கலா ரசிகத் தன்மையைப் பாராட்டி அவன்மீது பிரியம் கொண்டார்கள். அவர்கள் அவனை வதை பண்ணினார்கள்; அவமானப் படுத்தினார்கள். அவனுடைய அறிவுரையைக் கேட்டார்கள். அவன் தங்களிடம் காட்டும் மடத்தனமான பக்தி விசுவாசத்தைக் கண்டு உள்ளூர மன ஆறுதல் பெற்றார்கள். அவன், அவர்களுடைய கோப தாபங்களையும், அற்பத் தனங்களையும், அவர்கள் தன்னிடம் நம்பிக்கையோடு சிந்தும் கண்ணீரையும் சகித்துக் கொண்டான். எங்ஙனமாயினும் தன்னை அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டால் சரியென்று எண்ணினான். தன்னிடம் அவர்கள் நம்பிக்கைகொள்ள வேண்டுமென்பது அவனது ஆசை. பிரியமானதும் கொஞ்சம் மடத்தனமானதுமான நாயைப்போலத் தன்னையும் அவர்களுடைய அறைகளுக்குள் வந்துபோக அனுமதிக்க விடுவதில் ஆவலாகியிருந்தான். அவர்களுக்காகக் கடிதங்களை எழுதினான். அவர்களுடைய மனத்தையும் இதயத்தையும் அறியத் தணியாத ஆவல் கொண்டான். அவர்கள் தன்னைக் காதலிக்க வேண்டுமென்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. அப்படிப்பட்டவர்களை நாடி அவன் நகரத்தின் ஒதுக்கமானபகுதிகளுக்குப் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு

செல்லுவான். அவன் சிறிது மீசை தாடியேடிருந்தான். அவனுடைய கண்கள் பெரியனவாயும், கவலை தோய்ந்தும், நகைப்பை உண்டு பண்ணுவனவாயும் இருந்தன. ஆகவே பார்ப்பதற்கு நல்ல தோற்றமில்லாதவன். நகரத்தின் ஒதுக்குப் புறங்களே அவன் சுற்றித்திரியும் இடங்கள். பையோ மாமன் என்ற பெயரும் அங்கிருந்தே அவனுக்குக் கிடைத்தது. அவ்விடங்களில்தான் அவனுடைய அபூர்வமான குணதிசயங்கள் வெளிப்படும். அம்மாதர்களை ஆதரித்தவர்கள் அவர்களைக் கைவிட்டுச் சென்றால் இவன் அவர்களுக்குப் பணம் கடனாகக்கொடுப்பான். அவர்கள் நோயுற்றால் பையோமாமன் அவர்களுக்காகப் படும் பாடும் கவனமும் அம்மாதர்களுடைய காதலர்களாலும் காட்டமுடியாது. அவர்களுக்குப் பணிவிடை செய்யும் அளவைக் கண்டு அம்மாதர்களின் பணிப் பெண்களும் வெகுளுவார்கள். மூப்பினாலோ அல்லது நோயினாலோ அம்மாதர்கள் அழகிழந்தாலும் அவர்களிடம் முன்பிருந்த அழகின் பொருட்டு அவர்களுக்குச் சேவை செய்வான். அவர்கள் இறந்து விட்டால் அவன் உண்மையாக வருத்தமடைந்து அவர்களுடைய கடைசிப் பயணத்தையும் பார்த்துவிட்டே மறுகாரியம் பார்ப்பான்.

அவனது மூன்றாவது ஆசை ஸ்பானிய இலக்கியத்தின் மீதாகும். அவ்விலக்கியத்தின் தலைசிறந்த காவியங்களை வெகுவாக விரும்புவான். தன்னை ஆதரித்த பெரிய மனிதர்களுடைய சொந்த நூல் நிலையங்களிலிருந்து இரவல் வாங்கியோ, அல்லது திருடியோ, சிறந்த இலக்கியங்களை எடுத்துக் கொண்டுவந்து, யாருக்கும் தெரியாமல் அவைகளைத் திரும்பத் திரும்பப் படித்துத் தனதாகக் கிக்கொள்வான். கற்றுணர்ந்த பெரிய மனிதர்கள் எவ்வளவோ படித்திருந்தாலும் பெரிய கவிஞர்களின் சொற்களுக்குரிய அற்புத சக்தியைக் கண்டு ஆர்வங்

கொள்ளாதிருப்பதையும், வியப்படையாதிருப்பதையும் பார்த்து பையோ மாமன் அவர்களை இழிவாகக் கருதி வெறுப்பான். செய்யுள்களை இயற்ற ஆவல் கொண்டான். அவன் பாடிய கேலிப் பாட்டுக்களை எங்கு பார்த்தாலும் சாலை வீதிகளில் பாடிக்கொண்டு போனார்கள் என்பதை அவன் அறியான்.

விபசாரத் தெருக்களில் இயல்பாக ஏற்படக்கூடிய சண்டை சச்சரவுகளினால் இவனுடைய வாழ்வு பெரும் சிக்கல்களில் அகப்பட்டுக் கொண்டதனால் அவன் பெருவுக்கு ஓடிவந்தான். ஐரோப்பாவில் வாழ்வு நடத்திய பையோமாமனைக் காட்டிலும் பெருவுக்கு வந்த பையோ மாமன் சகல வகையிலும் சாமர்த்திய சாலியாக இருந்தான். இங்கும் அவன் தனது பழைய தொழில்களில் கை வைத்தான். வீடுவாசல்களை விற்பது, சர்க்களில் சேர்ந்து மிருகங்களைப் பழக்குவது, இன்ப வணிகம் நடத்துவது, கலகங்களைக் கிளப்புவது, பழம் பொருள்களைச் சேகரித்து விற்பதாகிய எல்லாம் செய்து பார்த்தான். சைனாவிலிருந்து எப்படியோ ஒரு படகு வந்து காற்றினாலடித்து அமெரிக்கக் கரையில் ஒதுக்கப்பட்டது. அதிலிருந்த சிவப்புப் பீங்கான் பாத்திரங்களை, பழைய காலப் பொருள்களைச் சேகரிப்பவர்களிடம் விற்குன். இன்காஸ் என்ற பகுதியிலுள்ள மக்களுக்கு என்னென்ன நோய்கள் பீடிக்கின்றன என்பதை அறிந்து மருந்து மாத்திரைகள் செய்து விற்குன். நாலே நாலு மாதங்களில் விமாநகரத்திலுள்ள அத்தனை பேரையும் அறிந்து கொண்டான். அதோடல்லாமல் கடற்கரையோர நகரங்கள், சுரங்கங்கள், உள்நாட்டிலுள்ள குடியிருப்புகள் ஆகிய இடங்களிலுள்ள ஏராளமான மக்களையும் பழக்கம் பண்ணிக் கொண்டான். அவன் எல்லாம் தெரிந்தவன் என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கிற நிலைமையிலிருந்

தான். வைசிராய் அவனிடம் எதைப்பற்றியும் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்பதை அறிந்தபின் அவனைப் பல காரியங்களுக்கு அனுப்பினார். வைசிராய்க்கு வயது ஆக ஆக அவருடைய கெட்டிக்காரத்தனங்கள் எல்லாம் மறைந்துகொண்டு வந்தன என்றாலும், நம்பிக்கைக்குகந்த வேலைக்காரர்களிடம் எப்படி வேலை வாங்குவது என்பதை மட்டும் நன்கு கையாண்டார். பையோ மாமனிடம் சிறிது மரியாதை காட்டி வெகு தந்திரமாகவும் சாமர்த்தியமாகவும் வேலைவாங்கினார். அவனை எந்தெந்தக் காரியங்களுக்கு அனுப்பக்கூடாது என்பது அவருக்குத் தெரியும். பையோ மாமனுக்கு வேறு வேறு விதமான வேலைகள் கொடுக்க வேண்டுமென்பதையும் ஓய்வு கொடுக்க வேண்டுமென்பதையும் அவர் நன்கு அறிவார்.

ஒரு பெரிய வைசிராய், தன்னுடைய அதிகாரத்தைப் பெருக்கவோ, அல்லது பொழுது போக்குக் காகவோ, அல்லது மற்ற மனிதர்களின் விதிகளில் கோளாறுகளை உண்டாக்குவதற்கோ, தன்னை முழுக்க முழுக்கப் பயன்படுத்திக் கொள்ளாமலிருப்பது கண்டும் வியப்படைந்தான் பையோ. இருந்தாலும் பழங்காலக் கவிதைகளை வைசிராய் நன்றாக ஒப்பிப்பதைக் கண்டும், அவருடைய பேச்சில் இன்னும் காஸ்டிலியப்பாணி இருந்தது கண்டும் அவர்மீது பையோ மாமன் பிரியம் கொண்டான்.

அநேக நாட்களில் அதிகாலையில் பையோமாமன் வைசிராயின் அரண்மனைக்குப் போவான். அவனைத் தடுப்பதற்கு அங்கு யாரும் கிடையாது. அங்கே பாவமன் னிப்புச் செய்கிற பாதிரியாரைக் காண்பான் அல்லது இரகசிய விஷயங்களறிந்த யாராவது போக்கிரியைக் காண்பான். வைசிராயுடன் காலையுணவுக்கிருப்பான்.

இப்படிப்பட்ட எவ்வளவோ தொழில்களில் கை

வைத்தும் பையோ மாமன் பணக்காரன் ஆகவில்லை. ஏதாவது ஒரு தொழில் சிறப்பாக வந்துகொண்டிருக்கும் பொழுது அதைக் கைகழுவி விட்டு விடுவான் என்று யாராவது சொல்லக்கூடும். அவனுக்கு ஒரு வீடு இருந்தது என்பது யாருக்கும் தெரியாது. அதிலே, ஏராளமாக நாய்களை வளர்த்தான். அவைகள் பெருகி வளர்ந்தன. மேல் மாடிகளில் பறவைகளை வளர்த்து வந்தான். அவை கட்டு மத்தியிலும் அவன் தனியாகவே வாழ்ந்து வந்தான். அந்தத் தனிமையிலும் ஏதோ உயர்வு இருப்பதாக நினைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்தான். கடைசியாகத் துணிந்து ஒரு காரியத்தில் இறங்கினான். அக்காரியம் அவனுடைய மூன்று லட்சியங்களையும் ஒருங்கே நிறைவேற்றுவதாக இருந்தது. மற்றவர்களுடைய வாழ்க்கையை இரகசியமாக அறிவது, அழகிகளைக் கொண்டாடுவது, ஸ்பானிய இலக்கியங்களை பாராட்டுவதாகிய மூன்று காரியங்களும் ஒன்றாக நிறைவேறின. அவன் காமில்லா பெரிச்சோலைக் கண்டுபிடித்தான். அவளுடைய உண்மையான பெயர் மைகேலா வில்லகாஸ். அவளுக்குப் பன்னிரண்டு வயதாகியிருக்கையில் ஓட்டல்களில் பாடிப்பிழைத்து வந்தாள். பையோ மாமனோ ஓட்டல்களின் உயிர் நாடியாக இருந்தான். ஒரு நாள் அவள் பாடுவதைக் கவனித்தான். பெரிய அனுபவமுள்ள பாடகர்களைப் போல அவளும் பாடுவதற்கு முயலுவதைக் கண்டான். உடனே, அவனுடையமனத்தில் ஓர் எண்ணம் உதித்தது. அவளை விலை கொடுத்து வாங்கினான். இதுவரையும் அவளுக்கு உறங்குவதற்குச் சரியான இடம் கிடையாது. சாராயக் கிடங்குகளில் முடங்கிக் கிடந்தவளுக்கு பையோமாமனுடைய வீட்டில் ஒரு கட்டில் கிடைத்தது. அவளுக்குப் பாடல்கள் எழுதிக் கொடுத்தான். தன்னுடைய குரலை எப்படிக் கவனிப்பது என்ப

தைக் கற்றுக் கொடுத்தான். அவளுக்குப் புதிதாக ஆடைகள் வாங்கிக் கொடுத்தான். அடிபடாமலிருப்பது முதன் முதலில் அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. சூடான சூப்புக் கிடைப்பதும், பாட்டுக்கள் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுவதும் அவளுக்கு வியப்பை அளித்தன. அவளைக் காட்டிலும் பையோ மாமனுக்குத்தான் உண்மையில் ஆச்சரியமேற்பட்டது. அவனுடைய துணிச்சலான பரிசோதனை எதிர்பாராத அளவுக்கு பெரிய வெற்றியாகி விட்டது. அந்தப் பன்னிரண்டு வயதுப் பெண், பேசாமடந்தையாகவும், சிடுமுஞ்சியாகவும், சின்னப் பிள்ளையாகவும் இருந்த அவள், கொடுத்த வேலையை அவசரம் அவசரமாக நன்கு செய்து முடித்தாள். எவ்வாறு நடிக்க வேண்டுமென்று வித விதமான பயிற்சியைக் கணக்கில்லாமல் அவளுக்குக் கொடுத்தான். பாடும் பொழுதே, எப்படிப் பாட்டின் பொருளுக்கேற்ற சூழ்நிலையை உண்டாக்குவது என்பதைச் சொல்லிக் கொடுத்தான். நாடகக் கொட்டகைகளுக்கு அவளை அழைத்துச் சென்று நாடகம் சம்பந்தமாக எல்லாவிதமான அறிவையும் புகட்டினான். அவள் அவனிடம் பயிற்சியடைந்து பெரிய பெண்பிள்ளையானவுடன் அவளைக் கண்டு பெரிதும் அதிர்ச்சியடைந்தான். அவளுடைய நீண்ட கைகளும் கால்களும் உடலுக்கேற்றபடி அமைந்து பூரண எழில் வாய்ந்தனவாயின. அருவருப்பும் பட்டினியும் தோய்ந்த முகத்தில் இப்பொழுது அழகு பொங்கிற்று. அவளது இயல்பு அத்தனையும் மென்மையும் மர்மமும் அதிசயிக்கத்தக்க முறையில் அறிவும் நிரம்பியதாயிற்று. இவ்வளவு அழகும் ஆற்றலும் பையோ மாமனுடைய ஏவலுக்குக் காத்திருந்தன. அவள் அவனிடம் குறையொன்றும் காணவில்லை. அவள் அவன்பால் உறுதியாக நன்றி பாராட்டிப் பணிவு பூண்டாள். மனக் கிளர்ச்சிக்கு இட

மில்லாதவாறு ஒருவர் மீதொருவர் ஆழ்ந்த அன்பு செலுத்தினார்கள். அவளை மிகநெருங்கி வந்தானால் அவளுடைய முகத்தில் ஒரு மெல்லிய நடுக்கம் ஏற்படும். அதை உணர்ந்து அவன் அடக்கம் கொள்வான். அவனுடைய தன்னல மறுப்பு நாளடைவில் மென்மைசார்ந்த வாஞ்சையாக மலர்ந்தது. வாஞ்சை உதித்துவிட்டால் அதன் பிறகு எப்படிப்பட்ட அருவருப்பான கடமைகளையும் இன்பக் கனவுபோலக் கருதி வாழ்நாள் முழுவதும் அவ்வாஞ்சைக்குரியாளுக்கு பணிசெய்ய மனம் வரும்.

அவர்களிருவரும் நெடுந்தூரம் பிரயாணம் செய்தார்கள். அந்நாட்டிலுள்ள எல்லா ஓட்டல்களுக்கும் விஜயம் செய்தார்கள். ஓட்டல்களில் பாடி வயிறு வளர்ப்பவர்களின் முக்கியச் சிறப்பு என்ன? அவர்கள் புதுப் புது ஓட்டல்களுக்குச் சென்று பாடுவதாகும். மெக்சிகோவுக்குச் சென்றார்கள். இருவரும் ஒரே மூட்டையில் தங்களது துணிகளை வைத்துக் கொண்டார்கள். கடற்கரைகளில் படுத்துறங்கினார்கள். பனாமாவில் அடிபட்டார்கள். பசிபிக் தீவுகளுக்கிடையில் செல்லுகையில் அவர்கள் சென்ற கப்பல் உடைந்து மூழ்கிற்று. கஷ்டப் பட்டுத் தீவுகளை அடைந்தார்கள். காடுகள் வழியே சென்றார்கள். அங்கிருந்த வண்டுகள், பாம்புகளால் துன்புறுமல் தப்பினார்கள். அறுவடை காலத்தில் கதிர் அறுத்துப் பிழைத்தார்கள். எந்த வேலைக்கும் அவர்கள் தயாராக இருந்தார்கள்.

இதைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிகமான பயிற்சி அவளுக்குக் கிடைத்தது. கண்டபடியெல்லாம் உடலை வளைத்து சர்க்கஸ் விளையாட்டுகளைச் செய்கிறவனுடைய பயிற்சிகள் யாவும் அவளுக்கு அளிக்கப்பட்டன எனலாம். வெகுவிரைவிலே அவளை எல்லோரும் பாராட்டத் தொடங்கவும் அவளுக்கு அளிக்கப்பட்ட பயிற்சியும்

கடுமையாயிற்று. அவளுடைய ஆடல் பாடல்களுக்குக் கைதட்டல்கள் நிறையக் கிடைத்ததைக் கண்டு, அவள் மேலும் மேலும் பயிலுவது வேண்டாமென்று நினைத்து விடுவாளோ என்ற அச்சம் பையோமாமனின் மனத்தில் தோன்றிற்று. அவன் அவளை அடிக்கவில்லை என்றாலும் அவனுடைய சொற்கள் பயங்கரமானவையாயிருந்தன.

ஆடல் பாடல் முடிந்தவுடன் காமில்லா தனது அறைக்கு வருவாள். அங்கே ஒரு மூலையில் பையோ மாமன் அலட்சியமாகச் சீட்டியடித்துக் கொண்டிருப்பான். அவனுடைய மனப்போக்கை ஒரு வினாடியில் அறிந்து கொண்டவளாய்க் கோபம் பொங்கி “இன்று என்ன குற்றம் கண்டாய்? இன்று என்ன குற்றம் கண்டாய்? கடவுளே” என்று கதறுவாள்.

“ஒன்றுமில்லை, என் சின்னஞ் சிறுமுத்தே, ஒன்று மில்லை.”

“என்னுடைய ஆட்டத்தில் என்னமோ குற்றம் கண்டிருக்கிறாய்! ஏதாவது குறைகண்டுபிடிக்கிறதானே உனது வேலை; சொல்லு; இப்பொழுது சொல்லு; அது என்ன குற்றம்?”

“ஒன்றுமில்லை. மீன்குஞ்சே, விடிவெள்ளியே, உன்னால் முடிந்தமட்டும் நீ நன்றாக ஆடிப் பாடினாய் என்றே நினைக்கிறேன்.”

சில ஆற்றல்களோடு நின்றுவிடுவாள்; அதற்குமேல் வளர்ச்சி கிடையாது. கலையின் முழு மலர்ச்சியும் அவளுக்கு ஏற்படவா போகிறது என்கிற மாதிரியான பேச்சு அவளை வெகுண்டெழச் செய்யும். வருத்தம் தாங்காமல் அழ ஆரம்பித்துவிடுவாள். “உன்னை எனக்குத் தெரியாமலிருந்திருக்கக் கூடாதா? என்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதையும் நீ கெடுக்கிறாய். நான் மிக மோசமாக ஆடிப்பாடினேன் என்று நீ நினைக்கிறாய். அப்படிச்

சும்மா ஆகவாவது சொல்லி வேதனைப் படுத்துவதிலே உனக்கு மகிழ்ச்சிபோலிருக்கிறது. அப்படி என்றால் சரி, சும்மா இரு.”

பையோமாமன் சீட்டியடித்துக்கொண்டேயிருந்தான்.

“சரி எனக்கே தெரிகிறது. நான் இன்று நன்றாக நடிக்கவில்லை. அதை நீ வந்து எனக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தேவையில்லை, அது அப்படித்தான். நீ வெளியேறு. நான் உன்னைப் பார்க்க விரும்பவில்லை. அந்தப் பாகத்தை நடிப்பதுவே கடினம். அப்படி நடித்துவிட்டு இங்கு வந்தால் நீ இவ்வாறு இருப்பது இன்னும் மனவேதனையாக இருக்கிறது.”

உடனே பையோமாமன் சிறிது முன்னால் சாய்ந்து பெருங்கோபத்துடன் “அந்தக் கைதியோடு பேசுகிற பேச்சை ஏன் அவ்வளவு வேகமாகப் பேசினாய்?” என்று கேட்பான்.

அதிகமாகக் கண்ணீரை உகுத்துக் கொண்டே, “ஐயோ கடவுளே, எனக்கு நிம்மதியான சாவு வரக் கூடாதா? ஒரு நாளைக்கு வேகமாகப் பேசச் சொல்லுகிறாய், மறுநாள் மெதுவாகப் பேசச் சொல்லுகிறாய், எப்படிப் போனாலும் சரி, இன்னும் இரண்டொரு ஆண்டுகளில் எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும்; அதற்குப் புறம் ஒன்றும் கவலையில்லை யல்லவா?”

மேலும் சீட்டியடித்தல்.

“இதற்குமுன் இல்லாதபடி இன்று அதிகமாகக் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தார்கள். நான் சொல்லுவது உன் காதில் விழுகிறதா? இதற்குமுன் எப்போதும் இல்லாதபடி! மிக வேகமோ, மிக மெதுவோ ஒன்றும் அவர்களுக்குத் தெரியாது. நான் உருக்கமாக நடித்தது

கண்டு அவர்கள் அழுதுவிட்டார்கள். எனது நடிப்பு தெய்வத் தன்மையாக இருந்தது. அதுதான் எனக்கு வேண்டியது; நீ சும்மா இரு. பேசாதே.”

அவன் வாய்திறவாமல் சும்மா இருந்தான்.

“நீ எனக்கு வேண்டுமேன்றால் தலையை வாரிவிடு, எனது நடிப்பைப் பற்றி ஏதாவது ஒரு வார்த்தை குறை சொன்னால் அதற்கப்புறம் நான் நடிக்கப்போவ தில்லை, நீ வேறு எவனையாவது பார்த்துக்கொள். அவ்வளவுதான்.”

அதன்பிறகு மெதுவாக அவளுடைய தலையை வாரிவிடுவான். அப்போது அவள் விம்மி விம்மி அழுவாள். அவள் அழுவதைக் கவனிக்காதவன்போலக் காரியத்தைப் பார்ப்பான். கடைசியில் அவள் திடீரென்று அவன் பக்கம் திரும்பி அவனுடைய கையைப் பற்றிக் கொண்டு “பையோ மாமா” நான் என்ன அவ்வளவு மோசமாகவா நடித்தேன்? உனக்கு அவமானமாகும் படியா நான் நடித்தேன்? நீ திடீரென்று கொட்டகையை விட்டுக் கிளம்பிவிட்டாயே! அவ்வளவு மோசமாக இருந்ததா?”

நெடுநேரம் கழித்து பையோ மாமன் நியாயமாகச் சொல்லுவான். “கப்பலில் போகும் காட்சியில் உன் நடிப்பு நன்றாக யிருந்தது.”

“நான் மிக நன்றாக நடித்திருக்கிறேன். கஸ்கோவி லிருந்து நீ திரும்பிய அன்று எனது நடிப்பு நினை விருக்கிறதா?”

“முடிவில் நன்றாக இருந்தது.”

“அப்படியா?”

“ஆனால், என் மலரே, என் முத்தே, கைதியோடு பேசும்போது மாத்திரம் என்ன ஆனும்?”

உடனே பெரிச்சோல் கீழே விழுந்து அழத் தொடங்கி விடுவாள். “பூரணத் திறமை வேண்டும், பூரணத் திறமைதான் வேண்டும். அத்திறமை இன்னும் வந்தபாடாக யில்லையே!”

பிறகு மிக மெதுவாக மெல்லிய குரலில் பையோ மாமன் ஒருமணி நேரமாக, நடிப்பு, குரல், பாவம் ஆகியவற்றில் தலைசிறந்திருத்தல் எவ்வாறு, எவ்வாறு என்பதைப்பற்றிப் பேசுவான். அதன் பிறகு விடியுமட்டும் ஏதாவது ஒரு நாடகப் பேச்சை பேசிப் பேசி ஒத்திகை போடுவார்கள்.

சரி, இவர்கள் யார் மனதைத் திருப்தி செய்வதற்காக இவ்வாறு பயில்கிறார்கள்? லிமா நகரத்து மக்களையா? இல்லை. அந்நகர மக்கள் இவள் நடிப்பைக் கண்டு முன்பே பாராட்டிவிட்டார்கள். நாம் எந்த உலகத்திலிருந்து வந்தோமோ, அந்த உலகத்தில் எல்லாம் தரத்தில் சிறந்திருக்கும். நம்பமுடியாத அளவுக்கு அவையாவும் உயர்ந்த தரமானவை. இவ்வுலக வாழ்வில் அந்தத் தரத்தையும் அழகையும் எட்டிப்பிடிக்க அரும்பாடு பாடுகிறோம். அவ்வளவுதான். பின்பு அந்த உலகத்துக்கே திரும்பச் செல்கிறோம். பெரு நாட்டில் அந்த விண்ணுலகத் தரத்தைக் கொண்டுவருவதற்காக நாடகக் கொட்டகைகளில் பையோ மாமனும் காமில்லா பெரிச்சோலும் பாடுபட்டார்கள். தலைசிறந்த இலக்கியங்களைச் சுவைக்கிற மக்களின் சபை இம்மண்ணுலகில் இல்லை.

நாள் செல்லச் செல்ல, கலையிலுள்ள இவ்வளவு ஈடுபாடு காமில்லாவிடம் குறைந்து வந்தது. நடிப்

பதில் அவளுக்கு இடையிடையே வெறுப்பேற்பட்டதனால் அலட்சியம் உண்டாயிற்று. ஸ்பானிய நாடகங்களில் பெண்களின் நடிப்பைப் பற்றி அக்கறை காட்டுவாருமில்லை. இங்கிலாந்திலும், பிரான்சிலும், சிறிது காலத்திற்குப் பின்னர் வெனிஸ் ஆகிய இடங்களில் உள்ள நாடக எழுத்தாளர்கள் பெண் பாத்திரங்களை நாடகங்களில் உருவாக்கி அவர்களுக்கு அறிவும், எழிலும், கோப தாபங்களும் ஏற்றி வந்த காலத்தில் ஸ்பானிய எழுத்தாளர்கள் பெண்களை உருவாக்காமல் வீரர்களையும், பிரபுக்களையும், பாவிக்களையும் படைத்து எல்லோரும் கடைசியில் சிலுவையின் பக்கம் திரும்புவதாக எழுதிக் குவித்தார்கள்.

பெரிச்சோல் என்ன பாகத்தை ஏற்று நடிக்கிறாளோ அதனில் அவள் ஈடுபாடு கொள்வதற்காக என்ன முறைகளைக் கையாளலாம் என்பதைப் பற்றி பையோ மாமன் வெகுவாகச் சிந்திப்பான். ஒரு சமயம் ஒரு நாடக ஆசிரியனது பேத்தி பெருவுக்கு வந்திருந்தாள். பெரிய கவிஞன் என்றால் அவன் அரசனுக்கும் மேலானவன் என்றும், தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த சாதுக்களுக்குச் சற்றே அடுத்தபடியில் உள்ளவன் என்றும் பையோ மாமன் கருதுவதை பெரிச்சோல் மறுப்பதில்லை. அந்தக் கவிஞரது ஒரு பாடலை சுமார் நூறு தடவை யாவது திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிப் பார்த்துத் திருத்திப் பார்த்துக்கொண்டார்கள். நாடகம் நடக்கும்பொழுது பையோ மாமன் கவிஞரது பேத்தியைக் காட்டினான்.

வறுமையினால் வாடி, பெரியகுடும்ப பாரத்தினால் வதங்கியிருந்த அந்த மாதை காமில்லா கண்டாள். கவிஞரது பேத்தியோ நாடகத்தைக் கவனித்து ரசித்தவளாகத் தோன்றவில்லை. கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த பணக்காரர்

களையும், அந்தஸ்துக்காரர்களையும், அழகிகளையும் கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள். காமில்லா ஆர்வத்தோடும் மிகுந்த கவனத்தோடும் நடித்தாள். நடித்த பின்பு தனது அறைக்குள் சென்று அமர்ந்திருந்தாள். பையோமாமன் கவிஞரது பேத்தியைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தான். காமில்லா மண்டியிட்டு வணக்கம் செலுத்தி அவளுடைய கைகளை முத்தமிட்டாள். கவிஞரது பேத்தியும் திரும்ப காமில்லாவின் கைகளை முத்தமிட்டாள். பின்னர் கவிஞரின் பேத்தி கவிஞரைப்பற்றி அவர்களது குடும்பத்தில் உலவிய செய்திகளைச் சொன்னாள்.

அந்த நாடகக் கம்பெனியில் புதிதாக ஒரு நடிகை வந்து சேர்ந்தாள். அதைக் கண்டு பையோமாமன் பெரிதும் மகிழ்ந்தான். அதன் பிறகு வேறு யாரும் காமில்லாவைத் தூண்டவேண்டிய அவசியமில்லை. நாடகத்தின்போது ஜனங்களுக்குப் பின்னாலிருந்து கொண்டு பையோமாமன் நாடகத்தைக் கண்டு ஒருபுறம் மகிழ்ச்சியும் மறுபுறம் கோபமும் கொண்டான். புதிய நாடகக்காரி வந்தபின்பு காமில்லா மிக ஒளியுள்ள விளக்குப் போல விளங்கினாள். எந்தவிதமான தந்திரங்களையும் குறுக்கு வழிகளையும் கடைப்பிடிக்காமல் புதியவளை மிஞ்சுவது என்று தீர்மானித்து அதற்கேற்ப நடித்தாள். இன்பியல் நாடகமாகயிருந்தால் அதில் காமில்லா அறிவின் அவதாரமாக விளங்கினாள். துன்பியல் நாடகமாக இருந்தால் அதில் எரிமலை போலக் கொந்தளிப்பவளாக நடித்தாள். கோபமாக யார் மீதாவது கை வைப்பது போல நடித்தாள் என்றால் அக்கோபத்தைக் கண்டு, பார்க்கவந்த மக்களெல்லாம் பதறவேண்டியிருக்கும். வர வர இவ்வளவு உயர்தரமாக நடிக்கும் கட்டங்கள் குறைந்து வந்தன. நடிப்புத்திறமையில் மெருகு ஏற ஏற அவளுடைய உள்ளம்

நடிப்பில் இணைவது குறைந்துகொண்டே வந்தது. உள்ளம் ஒன்றி நடிப்பதும் தேவையில்லாமல் போய் விட்டது. பொதுமக்களுக்கு அதில் வேறுபாடு காண முடியவில்லை. பையோ மாமன்தான் அந்த வேறுபாட்டைக் கண்டு மனம் நொந்தான்.

காமில்லாவின் முகம் நிரம்ப அழகா யிருந்தது. அவள் ஓய்வாக இருக்கிற சமயம் தவிர மற்ற சமயங்களில் அவளது முகம் அழகாக யிருந்தது எனலாம். ஓய்வான சமயத்தில் பார்த்தோமானால் மூக்கு ஒல்லியாகவும் நீண்டும் இருப்பது தெரியவரும். வாய் களைப்படைந்தும் சிறிதாகவும், கண்கள் ஏக்கமடைந்தனவாகவும் இருந்தன. அவள் கலைக்காகப் பாடுபடவேண்டி யிருந்தது. உள்ளூர்ப் பிறந்த பசிகளைத் தணிக்க வேண்டி யிருந்தது. கனவுகளை நனவாக்க வேண்டி யிருந்தது. அன்றாடக் காரியங்கள் அத்தனையும் ஒழுங்காகச் செய்யவேண்டியிருந்தது. கலை, பசிகள், கனவுகள், அன்றாடக் கடமைகள் இவை யாவற்றையும் இணக்கப்படுத்தி, ஒன்றுக்கொன்று மோதிக்கொள்ளாமல் சரிபண்ணிக்கொண்டு போவதென்பது எளிதான காரியமில்லை. ஒவ்வொன்றும் ஒரு தனி உலகம் போன்றது. வலிமை வாய்ந்த காமில்லா தவிர வேறு யாராவது இந்த நிலைமையிலிருந்தால் அவர்கள் நிச்சயம் புத்தி யிழந்திருப்பார்கள். தனது நடிப்பில் பூரண மனத்திருப்பியில்லாவிட்டாலும் அவள் நடிப்பினின்றே மீண்டும் மீண்டும் மகிழ்ச்சி பெற்றாள். காதற்கனல் அவளைத் தன்பால் பலதடவை ஈர்க்கப் பார்த்ததாயினும் அதில் மகிழ்ச்சி கிடைக்குமா என்பது நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை.

பெரு நாட்டின் வைசிராயான டான் ஆண்டிரிஸ் டிரிபெரா ஒரு காலத்தில் ஆனந்தமாக வாழ்க்கை

நடத்தியவர். உணவு, படிப்பு, அந்தஸ்து, பத்துவருஷ காலமாக நாடு கடத்தப் பட்டது ஆகியவைகளால் மனிதன் பெரிதும் உடைந்து தளர்ந்து விட்டார். பருமனாக வளர்ந்தவனும், பணக்காரியுமான ஒருத்தியை மணந்திருந்தார். பிள்ளையொன்று மில்லாமலேயே அவள் இறந்து விட்டாள். அதன்பிறகு அவர் மணந்துகொள்ளவில்லை. இளமையில் வெர்சேய்ஸ்ஸ்க்கும் ரோமுக்கும் அரசாங்கத் தூதராலயப் பணியிலிருந்திருக்கிறார். ஆஸ்திரியப் போரில் சண்டை செய்திருக்கிறார். ஜெருசலத்துக்கும் போய் வந்திருக்கிறார். உணவுக் கோளாறினால் அவருக்கு வாதநோயும் படிப்புக் கோளாறினால் வலிப்பு நோயும் வந்துவிட்டன. பிரபு என்ற அந்தஸ்தினால் பயனற்ற வீணகர்வம் உண்டாயிற்று. அதனால் அவரிடம் யார் என்ன சொன்னாலும் அவர் காதில் விழுவதில்லை. அவர் தானாகவே வீட்டுக் கூரையை நோக்கிச் சதா தனக்குள்ளே பேசிக்கொண்டிருப்பார். நாடுகடத்தப் பட்டதால் அவருக்கு வாழ்வில் ஒரே சலிப்பாக இருந்தது. எதிலும் சலிப்பு; எப்பொழுதும் சலிப்பு.

சலிப்போடு எழுந்து சலிப்போடு பொழுதைக் கழித்துச் சலிப்போடு உறங்கச் செல்வார். அவர் படுக்கையிலிருக்கும்பொழுது “உறங்குகிறவர் விழிக்கட்டும்” என்று சலிப்பு, பக்கத்தில் உட்கார்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். இந்த மாதிரியான சந்தர்ப்பத்திலே காமில்லா நாடகத்தில் கடுமையாக உழைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவ்வப்பொழுது தூய்மையற்ற காதற் செயல்கள் அவளுடைய வாழ்வுக்குச் சிறிது சுவையளித்தன. காமில்லாவைப் பார்த்த வைசிராய் அவளைத்தனது அரண்மனையில் நடக்கும் நள்ளிரவு விருந்துகளுக்குத் திடீரென்று அழைத்தார். நாடகக் கணிகைகள் வயதான ரசிகர்களைப் பாராட்டுவது வழக்கமில்லை. அதை மீறி

காமில்லாவும் வைசிராயைப் பாராட்டினாள். இனிமேல் தான் எப்போதும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கலாமென்று நினைத்தாள். டான் ஆண்டிரி அவளுக்கு எவ்வளவோ விஷயங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தார். அவையாவும் அவள் ஆர்வமுள்ள மனத்தில் இனிய அன்பைக் கிளர்ந்தன. அவர் அவளுக்குச் சிறிது பிரஞ்சுமொழி கற்பித்தார். நன்றாகவும் சுத்தமாகவும் ஆடையணியக் கற்றுக் கொடுத்தார். பலதரப்பட்டவர்களுக்கும் உரிய முறையில் எவ்வாறு மரியாதை செய்வது என்பதெல்லாம் கற்றுக் கொடுத்தார். பையோ மாமனும், நாடக நூலாசிரியர்களும் அவளுக்கு அழகான ஸ்பானிய மொழியை நன்கு கற்றுத் தந்திருக்கிறார்கள். டான் ஆண்டிரியா அரண்மனைப் பழக்கமான மொழிகளைக் கற்றுக் கொடுத்தார்.

காமில்லாவுக்கு அரண்மனையிலிருந்துவந்த அழைப்புகளைக் கண்டு பையோ மாமன் கவலையடைந்தான். நாடகக் கொட்டகைகளில் சாதாரணமாக நிகழக்கூடிய காதற் காரியங்களோடு அவள் நின்றுவிட்டால் தேவலை என்று நினைத்தான். ஆனால் வைசிராயின் விருந்துகளுக்குப் போய்வந்த பின்பு அவளுடைய நடிப்புக் கலையில் புது மெருகேறியிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்தான். நாடகக் கொட்டகையில் நடிக்கும்போது அவள் சாராயக் கிண்ணத்தை எடுப்பதும், விடைபெற்றுக் கொள்வதும், வீட்டினுள் நுழைவதும் ஆகிய செயல்களில் கூடப் புதுமையும் அழகும் காணப்பட்டதைக் கண்டு கண்டு பையோ மாமன் மகிழ்ந்தான். அதுபோதும், மற்ற விஷயங்களைப்பற்றி அவனுக்குக் கவலைகிடையாது. எழிலரசி யொருத்தி தலைசிறந்த இலக்கியத்தை நடித்துக் காட்டுகிறாள். இதனிலும் அழகானது இந்த உலகில் வேறு என்ன இருக்கிறது? இருக்க முடியும்? வார்த்தை

களை நிறுத்திச் சொல்கிறார். அப்பொழுது இலக்கியமும் விளங்குகிறது. எந்த பாகத்தை நடிக்கிறாரோ அந்த வாழ்வும் விளங்குகிறது. அழகான குரலோடும், குறை கூற முடியாத நடையோடும், தனி வனப்போடும் கவர்ச்சியோடும் நடிக்கின்ற நடிப்பினும் மேலானது எது? இந்த அதிசயத்தை ஸ்பெயினுக்குக் கொண்டுபோய்க் காட்டக் கூடிய காலம் வந்துவிட்டது என்று பையோ மாமன் தனக்குள் முனங்கிக் கொள்வான். நடிப்பு முடிந்ததும் அவளிடம் சென்று “மிக நன்றாயிருந்தது, மிக நன்றாயிருந்தது” என்பான். அவளிடம் விடைபெறுமுன் “எக்ஸலன்சியா” என்ற சொல்லை அவ்வாறு சொல்ல எங்கு கற்றாய்?” என்பான்.

சில நாட்களுக்குப்பிறகு நள்ளிரவு விருந்துகளுக்குச் சில குறிப்பிட்ட பெரியோர்களை அழைத்தால் அது பெரிச்சோலுக்குப் பிடிக்குமா என்று வைசிராய் கேட்டார்.

ஆர்ச்சிஷப்பைச் சந்திக்க அவளுக்கு விருப்பமா என்று கேட்டார். காமில்லா அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்தாள். ஆர்ச்சிஷப்பும் மகிழ்ந்தார். முதல்நாள் சந்திப்பின் முடிவிலேயே ஆர்ச்சிஷப் அவளுக்கு சீட்டாடுகிற சீட்டு இருக்கிறதே அந்த அளவினதாய் ஒரு டோலக்கை அவளுக்குப் பரிசாக அனுப்பினார்.

லிமா நகரத்தில் ஒரு ஆசாமியிருந்தார். அவருடைய உடல் முழுவதையும் பல கஜ நீளமுள்ள சாட்டின் துணி மூடியிருந்தது. மேலே பெரிய பருமனை தலைதென்படும். பக்கங்களிலே இரண்டு பருமனையையும் வெண்மையுமான கைகள் தென்படும். இந்த ஆசாமிதான் ஆர்ச்சிஷப். கண்களைச் சுற்றிலும் சதைகள்; அந்தச் சதைகளுக்குள் எரிந்து இரண்டு கரிய கண்கள் தோன்றின. அவை சுக்குறையையும், அன்பையும், கூர்மையான அறிவை

யும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. கவுதாரிப் பறவையோ அல்லது வாத்தோ எதைச் சமைத்து உண வாக்கிக் கொடுத்தாலும் உண்பதற்கு மறுக்காததாலும் ரோமாபுரிச் சாராயங்களைக் குடித்தும் மிகவும் பருத்துக் கொழுத்துப்போன அவருடைய உடலுக்குள் ஆர்வ முள்ள ஆன்மா ஒன்று சிறைப்பட்டுக் கிடந்தது. அவர் தன்னைத் தானே காவல் செய்யும் கடுமையான ஜெயில் அதிகாரியாகவும் இருந்தார். அவர் தனது ஆலயத்தின் மீது பிரியம் வைத்தார். கடமைகளை விரும்பினார். மிகவும் பக்தி உடையவராக இருந்தார். சில சமயங்களில் தனது உடற் பருமனைக் கண்டு வருந்துவார்.

உடல் பருத்துவிட்டதே என்று வருந்துவதைக் காட்டிலும் விரத நாட்களில் பட்டினி கிடந்து விரதம் இருக்க வேண்டுமென்ற கவலை அதிகமாக அவரை வாட்டும். இரகசியமாகச் சொல்லியனுப்பி வரவழைத்து எதை முந்திச் சாப்பிடலாம் எதைப் பிந்திச் சாப்பிடலாம் என்பதைப்பற்றி தீர்க்கமாக யோசனை செய்வார். தான் செய்த இந்தத் தவறுக்காக மற்ற எல்லாவிதத்திலும் நிரம்ப ஒழுங்காக நடந்துகொள்வார்.

பழங்காலத்து இலக்கியங்கள் எல்லாவற்றையும் நன்றாகக் கற்றிருக்கிறார். இப்போது எல்லாம் மறந்து விட்டது. கொஞ்சநஞ்சம் அவற்றின் வாசனை மாத்திரம் தங்கியிருந்தது. தனது பதவிக்குரிய நூல்களையும் சமய சாத்திரங்களையும் நன்றாகக் கற்றவர்தான். எப்போதாயினும் அவை அவர் மனத்தில் இலேசாக மிதக்கும். மேலும் அவையெல்லாம் பெரு நாட்டுக்கும் தேவையற்ற விஷயங்கள். காதல் சம்பந்தமான இத்தாலிய இலக்கியங்களையும் பிரஞ்சு இலக்கியங்களையும் படித்திருக்கிறார். வருடா வருடம் அவைகளைத் திருப்பிப் படிப்பார். ஒரு சமயம் நீர் இறங்காமல் படுவேதனைப் பட்டார். அப்படிப்

பட்ட சமயத்தில் அந்த இலக்கியங்கள் அவருக்கு ஆறுதலளித்தன. (நல்ல வேளையாக அந்த நோய் தீர்ந்துவிட்டது. கிளக்சம்பக்குவா ஊற்று நீரைக் குடித்ததனால்)

பெரு நாட்டிலுள்ள பாதிரிமார்களில் கிட்டத்தட்ட எல்லோருமே போக்கிரிகள் என்பது அவருக்குத் தெரியும். சுகபோக வாழ்க்கையில் பதிந்த மென்மையான ஆர்ச்சிஷப்பால் அப்பாதிரிமார்களை ஒன்றுஞ் செய்யத் தோன்றவில்லை. அவருக்குப் பிரியமான சில கருத்துக்கள் உண்டு. அவற்றைத் தனக்குள்ளேயே அவர் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியதாயிருந்தது. அவையாவன : அநீதியும் துன்பமும் உலகில் நிலையானவை. முன்னேற்றம் என்பது வெறும் மாயத் தோற்றம். ஏழைகள் மகிழ்ச்சி என்பதையே அறியார்களாகையால் அவர்களுக்கு வறுமை துன்பம் தராதது என்பவை. அக்கருத்துக்கள். ஏழைகளுடைய வீடுவாசல்களையும் துணிமணிகளையும் பார்த்தாலே தெரிகிறது, அவர்களால் துன்பப்பட முடியுமென்பது. ஏழைகள் உண்மையாகவே துன்பத்தை பொறுத்துக்கொள்வார்கள் என்று எல்லாப் பணக்காரர்களும் நம்புவதைப்போல ஆர்ச்சிஷப் பாதிரியாரும் நம்பமுயன்றார். ஆனால் முடியவில்லை. ஏழைகளுக்கு மகிழ்ச்சி கிடையாது என்பது நிரம்பப் படித்தவர்களுக்குத்தான் தெரியும் என்று பண்பாடு உள்ளவர்கள் நம்புவதைப் போல ஆர்ச்சிஷப்பும் நம்பினார். தனது ஆதிக்கத்திலுள்ள பகுதியில் அக்கிரமம் நடப்பதாகக் கேட்டு அதற்குப் பரிகாரமாக ஏதோ செய்தார் என்று கூடச் சொல்லலாம். பெரு நாட்டில் உள்ள பாதிரிகள் சாதாரணப் பாவமன்னிப்புச் செய்வதற்குக் கூலியாக இரண்டுபடி மாவு வாங்குவதாகவும், உயர்ந்த முறையில் பாவமன்னிப்புச் செய்வதற்கு

ஐந்துபடி மாவு வேண்டுமென்று கேட்பதாகவும் கேள்விப்பட்டார். கோபத்தினால் அவரது உடல் நடுங்கிற்று. தனது செயலாளர் மீது சீறிப் பாய்ந்தார். எல்லாப் பாதிரிகளுக்கும் ஒரு செய்தியை எழுதி அனுப்புவதற்காக, காகிதம், பேனா எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டுவரச் சொன்னார். மைக்கூட்டில் மையில்லை. அடுத்த அறையிலும் மையில்லை. தேடிப் பார்க்கும்போது அவருடைய அரண்மனையிலேயே மையில்லை. இந்த நிலைமைகளைக் கண்ணுற்ற அவருக்கு அளவுகடந்த கோபம் மூண்டதனால் உடல்நிலை மிக மோசமாகி விட்டது. அதிலிருந்து தனக்குக் கோபம் வராதபடி விழிப்பாக இருந்து தற்காத்துக் கொண்டார்.

நள்ளிரவு விருந்துக்கு, ஆர்ச்சிஷ்ப்பையும் அழைத்த தனால் தனது யோசனை முழுவெற்றியடைந்ததைக் கண்ட வைசிராய் டான் ஆண்டிரிஸ், இன்னும் சில பெரிய மனிதர்களை அவ்விருந்துக்கு அழைக்கலாமா என்று யோசித்தார். அவருக்கு வரவர பையோ மாமனின் உதவி அதிகத் தேவையாயிற்று. காமில்லா, தானாகவே அவனது பெயரையும் சேர்க்கட்டுமே என்று வைசிராய் விட்டு விட்டார். காலா காலத்தில் பையோ மாமனும் வந்து சேர்ந்தான். அவன் தன்னுடன் அல்வராடோ மாலுமியையும் அழைத்து வந்தான். காமில்லா நாடகத்தில் நடித்துவிட்டு இரவு ஒரு மணிக்கு திரும்பி வருவான். மகிழ்ச்சி பொங்கியவளாய், நகைகள் நிறைய அணிந்து களைப்போடு நள்ளிரவு விருந்துக்கு வருவான். மற்ற நால்வரும் ஒரு இராணியை வரவேற்பது. போல அவளை வரவேற்பார்கள். சுமார் ஒரு மணி நேரத்துக்கு அவள்தான் பேச்சிலே மும்முரமாக இருப்பாள். அதன் பிறகு டான் ஆண்டிரிஸின் தோளில் சாய்ந்துகொண்டு மற்றவர்கள் பேசும் போது இடை

யிடையே கலந்துகொள்வாள். இரவு முழுவதும் பேசுவார்கள். தங்கள் ஸ்பெயினுக்குப் போக முடியவில்லையே என்ற கவலையைத் தணித்துக்கொள்வார்கள். இவ்வாறு கூடிக் குலவிப் பேசுவது உயர்ந்த ஸ்பானியப் பண்பாட்டை ஒட்டிய செயல் என்று எண்ணிக்கொள்வார்கள். பிசாசுகளைப் பற்றியும் அறிவுக்கண் திறப்பதைப்பற்றியும் மனித இனம் தோன்றுவதற்கு முன்பு இவ்வுலகம் எப்படி யிருந்திருக்கக்கூடும் என்பது பற்றியும், ஆகாயத்தில் திரியும் கிரகங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதிக்கொள்ளுமா என்பது பற்றியும் பேசுவார்கள். உடலைவிட்டுப் பிரிகின்ற உயிர் புருவைப்போலப் பறந்து செல்லுவதைப் பார்க்க முடியுமா? ஜெருசலத்துக்கு இயேசுநாதர் திரும்பி வந்தால் அச்செய்தி பெருவுக்கு வந்து சேருவதற்கு நெடுநாளாகுமா? என்பது பற்றி ஆராய்வார்கள். மற்றும், அரசர்களைப் பற்றியும், யுத்தங்களைப் பற்றியும், கவிஞரைப் பற்றியும், கற்றோரைப் பற்றியும், அரசவைப் பெரியோரைப் பற்றியும் பேசுவார்கள். அவரவர்களுக்குத் தெரிந்த கதைகளைச் சொல்லுவார்கள். இவ்வாறு விடியுமளவு பேசுவார்கள். சூரிய வெளிச்சம் ஆண்டீஸ் மலைகளின் மீது பரவி, பின்பு, இவர்களது அறையின் ஜன்னல்களின் வழியாக உள்ளே வந்து, அங்கு வைத்திருந்த பழங்களின் மீதும், கறைபடிந்த மேஜை விரிப்பின்மீதும், வைசிராயினருகில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பெரிச்சோலின் இனிய நெற்றியிலும் விழும். நீண்ட அமைதி நிலவும். அந்த இடத்தைவிட்டு நகருவீதற்குத் தயங்கிக்கொண்டு தங்களுக்கு மத்தியில் உறங்கும் அந்த அதிசயமான அழகிய பறவையைப் பார்ப்பார்கள். பையோமாமனின் கரியகண்கள் அவளையே தான் இரவு முழுதும் பார்த்தன. தன்னுடைய வாழ்வின் பெரிய மர்மமும் தன் வாழ்வின் காரணமுமான அவளை அன்போடும் ஆர்வத்தோடும் இரவு முழுதும் பார்த்தான்.

பையோ மாமன் காமில்லாவைக் கவனிப்பதை ஒரு காலும் கைவிடவில்லை. அவன் உலக மக்களை இரண்டு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரித்தான். காதலித்தவர்கள், காதல் கொள்ளாதவர்கள் என்பவர்களே அப்பிரிவினர். காதல்கொள்ளத் தெரியாதவர்களையும், அல்லது காதலால் துன்புறுதவர்களையும் உயிருடன் வாழ்ந்தவர்களாகக் கூறமுடியாது. இறந்த பின்னர் இந்த உலகம் அவர்களை நிச்சயமாக நினைக்காது. அவர்கள் வெறும் பதர்கள். அர்த்தமில்லாமல் சிரித்தும், அழுதும், பேசியும், பொழுதைக் கழித்துவிட்டு மறைகின்றவர்கள். பையோ மாமன் காதல் என்றால் என்ன என்பதற்குத் தனியாக ஒரு விளக்கம் வைத்திருந்தான். மற்றவர்கள் யாரும் சொல்லாத முறையில் அவ் விளக்கம் அமைந்திருந்தது. அவனது அதிசயமான வாழ்விலமைந்திருந்த அத்தனை கர்வமும் மனக்கசப்பும் அவனது விளக்கத்தில் பதிந்திருந்தன. அவனது விளக்கத்தின்படி காதல் ஒருவகையான கொடிய நோய். ஒரு சிலருக்குத்தான் அந்த நோய் வருகிறது. காளைப் பருவத்தின் கடைசிக் கட்டத்தில் வருகிற நோய், அவர்களைப் பிழிந்தெடுத்து இரத்தத்தை வற்றவைத்து விடுகிறது. அதிலிருந்து தப்பிய பிறகு அவர்கள் வாழ்வாகிய தொழிலைச் செய்யத் தயாராகி விடுகிறார்கள். இந்நோயிலிருந்து குணமடைந்தவர்கள் நல்லவேளையாக அனேக தவறுகளைச் செய்யாமல் தப்பி விடுவார்கள். இருந்தாலும் அவர்களுக்குச் சில இலேசான பிசுகுகள் நேரிடக்கூடும். ஆனால் யாராவது நெடுநாளாக சிநேகமாக இருந்தால் அவ்விதமாக அவர்கள் வாழ்நாள் முழுதும் இருப்பார்கள் என்று தவறாக நினைத்துவிட மாட்டார்கள். அல்லது எந்த மனிதனையும், தோட்டியிலிருந்து தொண்டைமான்வரை எவனையும் ஒரு யந்திரமாகக் கருதமாட்டார்கள். பையோ மாமன் காமில்லாவை

கவணிக்காமலிருக்கவில்லை. ஏனெனில் அவளுக்கு இந்தமாதிரியான கட்டங்கள் நேரவில்லை. அவளுக்கு வைசிராயின் பழக்கம் ஏற்பட்டபிறகு அவளை நன்கு கவனித்துக்கொண்டே வந்தான். பல வருடங்களாகக் காத்திருந்தான். காமில்லா வைசிராய்க்கு மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றாள். பெற்ற பின்பும் எப்பொழுதும் போலவே இருந்தாள். உலகத்தில் அடையக்கூடிய உண்மையான உடைமைகளுக்கு அவள் உரிய வளாகியதன் காரணமாக அவளுடைய நடிப்பிலும் உயர்ந்த தரத்தை எதிர்பார்க்கலாமென நினைத்தான். நடிப்பின் சில பகுதிகளும் வாசகங்களும் அவளது புது அனுபவத்தையும், அறிவையும் தொடுபவையாகையால் அவளுடைய நடிப்பின் தரம் உயர்ந்துவிடுமென நினைத்தான். மாறாக அவள் அப்படிப்பட்ட இடங்களை மனச்சங்கடப்பட்டு நடித்தாள் அல்லது மனமில்லாது நடித்தாள். டான் ஆண்டிரீசை அவளுக்கு வெறுத்துவிட்டது என்றறிந்தான். மற்ற நடிகர்களோடும், மாட்டுச் சண்டை போடுகிறவர்களோடும், நகரத்திலுள்ள வணிகர்களோடும் கள்ளக் காதல்கள் புரிய முற்பட்டுவிட்டாள்.

வரவர அவளுக்கு நடிப்பில் வெறுப்பு ஏற்பட்டது. மற்றொரு ஆசையும் அவளை அரித்துத் தின்ன ஆரம்பித்தது. பாமர மக்களில் ஒருத்தியாகத் தன்னை யாரும் கருதாமல் பரம்பரைப் பிரபு வமிசத்தைச் சேர்ந்தவளாகத் தன்னைக் கருத வேண்டுமென்ற ஆசை அவள் உள்ளத்தில் வேரிட்டது. நடிப்பைத் தனது பொழுதுபோக்கு என்று கூறினாள். தன்னுடைய பிள்ளைகளைக் கவனிப்பதற்கு ஒரு ஆயாளை அமர்த்தினாள். வேலைக்காரர்களை வைத்துக் கொண்டாள். பெரிய இடத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் போகிற நேரத்தில் இவளும் கோயிலுக்குப்போனாள். பல்கலைக் கழகப் பரிசு விழாக்களைப் பார்க்கச் சென்றாள்.

நன்கொடையாளர்களின் நிரலில் இவள் பெயரும் இடம் பெற்றது. சிறிது எழுதப் படிக்கவும் கற்றுக் கொண்டாள். தன்னை யாராவது சாதாரணக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் எனக் கூறிவிட்டால் உடனே சண்டைக்கு வந்துவிடுவாள். தனக்குச் சலுகைகளும் உரிமைகளும் கொடுக்க வேண்டுமென்று வைசிராயை வெகு பாடுபடுத்தி விட்டாள். அவளுடைய மனத்தில் இருந்த பழைய தீமையை விரட்டிவிட்டு புதிய தீமை இடம் கொண்டது. அவள் அறமும் ஒழுக்கமும் உள்ளவள் என்பதை இரைச்சலிட்டு விளம்பரப் படுத்திக்கொண்டாள். தாய் தந்தையரை அறியாத இவள், தனது தாய் இன்னார், தந்தை இன்னார் என்று கற்பித்துக் கூறினாள். இன்னார் இன்னார் தன் உறவினர் என்று கூறலானாள். தனது பிள்ளைகள் சட்ட பூர்வமான திருமணத்தினால் பிறந்தவர்களென்பதற்கு எழுத்து ஆதாரமில்லாமலே சட்டத்தின் ஒப்புதல் பெற்றாள். பெரிய பிரபுவிட்டுப் பெண்மணிகளைப் போலவே இவளும் கையில் மெழுகுவத்தி ஏத்திக் கொண்டு பாவமன்னிப்பு வேண்டிப் பிரார்த்தனைக்குப் போவாள். நாடகத்தில் நடிப்பதை பாவமெனக் கருதி அதற்கு மன்னிப்பை வேண்டுவாள். தெய்வத் தன்மை எய்திய மேலான சாதுக்களும் முனிவர்களும் கூட நடிக்காளாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும்.

சாண்டா மாரியா டி கிளக் சம்பக்குவா குன்றுகளுக்கருகாமையில் ஒரு குன்றின்மீது ஒரு நீரூற்று இருந்தது. பிரான்சு தேசத்தைச் சுற்றிப் பார்த்திருந்த வைசிராய், தனக்கு ஒரு சுகவாசஸ்தலத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று விரும்பி அவ்வாறே இந்த நீரூற்றருகில் ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டார். அங்கே கோயில் இருந்தது. பங்களாக்கள், நாடகக் கொட்டகை, மாட்டுச்

சண்டைபோடும் இடம் இவையாவும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. காமில்லாவின் உடல் நலம் சீர்கெட்டது கிடையாது எனினும் அவளும் அங்கே ஒரு பங்களா கட்டிக்கொண்டு அங்கு வாழ்ந்தாள். மார்க்வேஸாடி மாண்டிமேயர் அந்த இடத்தைப்பற்றியும் வைசிராயைப் பற்றியும் வெகு அழகாக வருணித்து எழுதியிருக்கிறாள். வைசிராய் ஏராளமான பணத்தை வைத்துக்கொண்டு சூதாடியதாகக் கூறுகிறாள். வைசிராயின் மகனைப் பற்றியும் அதாவது காமில்லா மூலம் பிறந்த மகனை டான் ஜெய்மியைப் பற்றியும் எழுதிவைத்திருக்கிறாள். அவன் ஒரு நோயாளி. அவனுடைய கண்களும் நெற்றியும் தாயின் கண்களையும் நெற்றியையும் போன்றிருந்தன. தகப்பனுடைய வலிப்பு நோய் இவனிடமும் இருந்தது. திகிலடைந்த மிருகம் போல இப்பையனும் தனது நோவைப் பொறுத்துக் கொண்டான். பலபேர் கூடியிருக்கும் இடத்தில் தன் நோவு மிகுந்தால் அதற்காகப் பெரிதும் வெட்கம் கொள்ளுவான். அவன் மிக்க அழகன். அவன் எதிரி லேயே அவனுக்காக யாரும் இரங்கிப் பச்சாத்தாபப் படும்படி அனுமதிக்கப்படவில்லை. தன்னுடைய நோவையும் கஷ்டங்களையும் நெடுந்தூரம் சிந்தனை செய்த காரணத்தால் அந்தப் பையனுடைய முகத்தில் பொறுமையும் பெருமிதமும் பொலிவு பெற்றுவிளங்கின. அவனுடைய தாய் அவனை நல்ல வெல்வெட்டுத் துணிகளால் அணிவித்தாள். முடிந்த நேரத்தில் அவன் தனது தாயின் பின்னே நடந்து செல்வான். அவனிடம் பேச்சுக் கொடுப்பதற்காக பெண்கள் அவனைப் பிடித்திழுத்தாலும் அவர்களிடமிருந்து விடுவித்துக்கொண்டு தாயின் பின்னே ஓடுவான். தன் மகனோடு காமில்லா கோபித்துக் கொண்டது கிடையாது. தன் அன்பைக் காட்டுவதிலும் ஆர்ப்பாட்டமில்லாதிருப்பாள். மென்மையான வெயி

லடிக்கும் போது தாயும் மகனும் உலாவச் செல்வார்கள். உயர்ந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண்மணிகளுக்குள்ள அந்தஸ்து முழுவதும் தனக்கு எப்பொழுது வரும் என்பதைச் சிந்தித்துக்கொண்டே செல்லுவாள். டான் ஜெய்மியோ வெயிலைக் கண்டு மகிழ்ந்தும், நெருங்கிவரும் மேகத்தைக் கண்டு வியந்தும் நடந்து செல்லுவான். அவர்கள் இருவரும் எங்கோ ஒரு தொலைவிலுள்ள நாட்டிலிருந்து வழிதவறி வந்தவர்கள் போலக் காட்சியளித்தார்கள். இக்கால மக்களால் உணர்ந்துகொள்ள முடியாத பழம் பாடல்கள் போலவும் அவர்கள் தென்பட்டார்கள்.

காமில்லா நடிப்பைவிட்டு நீங்கியபோது அவளுக்கு வயது முப்பது. சமூகத்தில் அந்தஸ்தை அடைவதற்கு அவளுக்கு ஐந்து ஆண்டுகளாயின. வரவரப் பரும னானாள். அவளுடைய அழகும் முன்னிலும் அதிகமாகிக் கொண்டே வந்தது. அதிகமான நகைகளையும் அதிகமான ஆடைகளையும் அணியத் தலைப்பட்டாள். மேனியெல்லாம் ஆடைகளும் நகைகளும் அலங்காரப் பொருள்களுமாக ஏறின. முகத்திற்கும் கைகளுக்கும் நீலநிறமான தூளைப் பூசிக்கொண்டாள். புகழின் படிகளில் கால் வைத்து, நாகரிக மாதாக வளருகின்ற ஆரம்பக் காலத்தில், தன்னோடு பையோ மாமன் பொது இடங்களுக்கு வரக்கூடாது என்று கட்டளையிட்டாள். சமய சந்தர்ப்பம் அறிந்து அவன் எப்போதாவது வந்து கொண்டிருந்தான். அதையும் வெறுத்தாள். அவ்வாறு வந்தவனோடு முகங்கொடுத்து இனிமையாகப் பேசாமல், பாவனைக்குப் பேசி அனுப்பி விடுவாள். அவளுடைய கண்கள் அவனுடைய கண்களோடு சண்டை போடவில்லை எனினும் அவனோடு சச்சரவு செய்துகொள்ள ஏதாவது காரணங்கள் கண்டுபிடிக்க முயன்றாள்.

அவளுடைய பொறுமையைச் சோதிப்பதற்கு அவன் எப்போதாவது மாதம் ஒரு முறை வருவான். அவளைப் பார்க்க முடியாவிட்டால் மாடிப்படிகளேறி மேல்மாடியிலுள்ள அவளுடைய பிள்ளைகளோடு குலவி விட்டுச் செல்வான்.

ஒரு நாள் குன்றின் மீதுள்ள அவளுடைய பங்களாவுக்குப் போய், வேலைக்காரியிடம் அவளைப் பார்க்க வந்திருப்பதாகச் சொல்லி யனுப்பினான். அன்று மாலை பிரெஞ்சுத் தோட்டம் என்ற பூங்காவில் அவளைச் சந்திப்பதாகச் சொல்லிவிட்டான். ஒரு மனக்கிளர்ச்சி ஏற்பட்ட காரணத்தால் அவன் அங்கு வந்திருந்தான். தனிமையாக வாழ்க்கை நடத்துகிறவர்களுக்கு நட்பு, வெறும் நட்பாகத் தோற்றது. அதில் ஏதோ கொள்ளை கொள்ளும் கவர்ச்சி யிருப்பதாகக் கருதுவார்கள். தெருவழியே போகிறவர்கள் ஆனந்தமாகச் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டு, பிரியும்போது ஒருவரையொருவர் அன்போடு தழுவிக்கொள்ளுவதையும் பார்த்தான். ஒன்றுகூடி விருந்துண்பவர்கள் ஆனந்தமாகச் சிரித்து மகிழ்ந்திருப்பதையும் கண்டான். இவ்வாறு வாழ்வதனால் அவர்கள் எவ்வளவோ மனநிறைவை அடைகிறார்கள் என்று எண்ணினான். உடனே அவன் மனம் காமில்லாவைக் காணவேண்டுமென்று பரபரப்பை அடைந்தது. அவர்கள் இருவரும் ஊர் ஊராகச் சுற்றித் திரிந்த காலத்தில் எவ்வளவு பிரியமாகவும் நம்பிக்கையோடும் வேடிக்கையாகப் பேசி வந்தார்களோ அந்த நாட்கள் அவன் நினைவுக்கு வந்தன. அந்த நாட்களில் தன்னை அழைத்தது போல இன்றும் பிரியமாக “பையோ மாமனே” என்று அழைக்கமாட்டாளா என்று ஏங்கி வந்தான் அவன்.

பிரஞ்சத் தோட்டம் என்ற பூங்கா ஊரின் தெற்கு எல்லையிலிருந்தது. அவர்களுக்குப் பின்புறம் ஓங்கி உயர்ந்த ஆண்டிஸ் மலைகள் இருந்தன. முன்பக்கம் ஏராளமான குன்றுகள் படிப்படியாக இறங்கி பசிபிக் கடல் வரை சென்று முடிந்தன. மாலை நேரம். வெளவால்கள் வானில் பறக்கும் நேரம். சிறுபிராணிகள் காலடியில் பயமின்றிச் சுற்றித் திரிகிற நேரம். தன்னந் தனியானவர்கள் அந்தப் பூங்காவில் ஆங்காங்கே திரிந்தார்கள். வானம் நிறம் மங்கிக்கொண்டிருப்பதை உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தூரத்தில் பள்ளத்தாக்கிலிருந்த கிராமத்திலிருந்து குரைக்கும் நாயின் சத்தத்தைக் கேட்டார்கள். அந்த நேரம், வயல்களில் வேலைக்குச் சென்ற தகப்பன், வீட்டுக்குத் திரும்புகிற நேரம். திரும்பி வந்த அவன் மீது வீட்டிலுள்ள நாய் பாய்ந்து தன் அன்பைக் காட்டும். பெண்கள் அந்தி வெள்ளியைக் கண்டு வரம் கேட்பார்கள். பையன்கள் சாப்பாட்டுக்காகப் பதறுவார்கள். மிகச் சுறுசுறுப்பாக உழைத்துக் கொண்டிருக்கும் தாய் கூடக் கொஞ்ச நேரம் தன் வேலைகளை ஒதுக்கிவைத்து விட்டு, கோபம் பொங்கிவரும் தன் குழந்தைகளைக் கண்டு உள்ளூர மகிழுகின்ற நேரம் அது.

ஒரு சலவைக்கல் பெஞ்சியினருகே பையோ மாமன் நிற்குகொண்டு காமில்லா வருவதைக் கவனித்தான்.

“இங்கு வர நேரமாகிவிட்டது, எனக்கு வருத்தத்தைத் தருகிறது. சரி, நீ என்னிடம் என்ன சொல்ல விரும்புகிறாய்?”

“காமில்லா” என்று தொடங்கினான்.

“என் பெயர் டோனா மைக்கேலா”

“டோனா மைக்கேலா, உன்னைப் புண்படுத்த நான் நினைக்கவில்லை. இருபது ஆண்டுகளாக ‘காமில்லா’ என்று உன்னைக் கூப்பிட்டுவிட்டு ..”

“சரி, உன்னிஷ்டம் போல கூப்பிடு”

‘காமில்லா’ நான் சொல்வதைக் கேட்பதாக உறுதி கூறு. நான் சொல்வதைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கவுமே ஓடிப்போக மாட்டேன் என்று உறுதி சொல்லு.”

உடனே அவள் எதிர்பாராத வண்ணம் கோப மூண்டவளாய்க் கத்த ஆரம்பித்தாள் “பையோ மாமனே, நான் பழையபடி நாடகத்திற்குத் திரும்பி வருவேன் என்று நினைப்பாயானால் உனக்குப் பைத்தியம்தான் பிடித்திருக்கவேண்டும். நாடக மேடையை நினைக்கும் பொழுதே எனக்கு நடுக்கம் ஏற்படுகிறது என்பது உனக்கு நினைவிருக்கட்டும். நாடக மேடை! நாடக மேடை! அருவருப்பான இடத்தில் அன்றாடம் அவமானப்படுவதா! அது முடியாது. நீ ஏன் வீண் வேலை பார்க்கிறாய்?”

“நீ உன் புது நண்பர்களோடு மகிழ்ந்திருக்கிறாய் என்றால் நான் இங்கு வந்திருக்கவே மாட்டேன்.”

“என்னுடைய நண்பர்களை உனக்குப் பிடிக்க வில்லையா? அவர்களை விட்டுவிட்டு வேறு யாரை நான் நட்புக்கொள்ள வேண்டுமென்கிறாய்?”

“காமில்லா, எனக்கு அதுதான் நினைவு வருகிறது.”

“என்னைக் குறைகூற விடமாட்டேன். எனக்கு அறிவுரை யேதும் வேண்டாம். இரவு நேரம்; இனிமேல் குளிர் அதிகமாகிவிடும். நான் வீட்டுக்குப் போகவேண்டும். என்னை விட்டுவிடு. அவ்வளவுதான் நான் வேண்டுவது. என்னை உன் மனத்திலிருந்து அகற்றிவிடு.”

“என் அருமை காமில்லாவே, சினம் கொள்ளாதே, என் பேச்சைக் கேள். ஒரு பத்து நிமிஷம் பொறுத்துக்கொள்.”

அவள் ஏன் அழ ஆரம்பித்தாள் என்பது அவனுக்கு விளங்கவில்லை. என்ன சொல்வதென்பதும் அவனுக்கு விளங்கவில்லை. வாய்க்கு வந்த படி ஏதேதோ சொன்னான். “இப்பொழுது நீ நாடகக் கொட்டகையைப் பார்க்கக்கூட வருவதேயில்லை.” நீ வருவதில்லை என்பதை ஜனங்கள் அறிந்துகொண்டார்கள். கூட்டமும் வரவரக் குறைந்துகொண்டே வருகிறது. பழைய இன்பியல் நாடகத்தையே வாரத்துக்கு இருமுறை போடுகிறார்கள். மற்ற நாட்களில் உரைநடையிலுள்ள வேடிக்கைக் கூத்துக்களைப் போடுகிறார்கள். எல்லாம் சிறுபிள்ளைத் தனமாகவும், கீழ்த்தரமாகவும், உயிரில்லாமலும் இருக்கிறது. யாருக்கும் ஸ்பானிய மொழி பேச வரவில்லை. யாருக்கும் நன்றாக நடக்கக்கூடத் தெரியவில்லை. முன்பு நீ எவ்வளவு அற்புதமாக நடத்தாய். இப்பொழுது எல்லாம் வெட்கக் கேடாக இருக்கிறது.”

கொஞ்சநேரம் அமைதி நிலவியது. ஆட்டு மந்தைகள் போல மேகக்கூட்டங்கள் கடலிலிருந்து வழி தப்பி மிதந்து வந்து குன்றுகளிடையே நழுவிச்சென்றன. காமில்லா திடீரென்று அவனுடைய முழங்காலைப்பற்றிக் கொண்டாள். அவளுடைய முகம் இருபது வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த முகம் போல இருந்தது.

“என்னை மன்னித்துவிடு. பையோமாமனே, நான் நிரம்ப மோசமாக நடந்து கொண்டு விட்டேன். ஜெய் மிக்கு இன்று மாலை உடல் நலமில்லை. எனக்கு என்ன செய்வதென்றே புலப்படவில்லை. அவன் அங்கே கிடக்கிறான். வெளுத்துப்போய் ஒன்றும் புரியாமல் கிடக்கிறான். கவலைப்படுவதற்கு எனக்கு எவ்வளவோ வேறு

விஷயங்களிருக்கின்றன. பையோ மாமனே, நான் மீண்டும் நடிக்க வருவதனால் ஒன்றும் நலன் ஏற்படப் போவதில்லை. ஜனங்கள் உரை நடையில் பேசப்படும் கேலிக்கூத்துக்களைப் பார்க்கத்தான் வருகிறார்கள். பழங்கால இலக்கியங்களை நாடகமாக நடித்தது நமது முட்டாள் தனம். அவைகளை வேண்டுமென்றால் ஜனங்கள் புத்தகங்களின் மூலம் படித்துக் கொள்ளட்டும். ஜனங்களுடைய இச்சைக்கு மாறாக நடப்பதில் பயனில்லை.”

“அதிசயமானவளே, காமில்லாவே, நீ நன்றாக நடித்த காலத்தில் நான் உன்னிடம் நியாயமாக நடந்து கொள்ளவில்லை. என்னுடைய முட்டாள் தனமும் கர்வமும் தான் அதற்குக் காரணம். உனக்குரிய புகழை உனக்குத்தர மறுத்தேன். என்னை மன்னித்துவிடு. நீ எப்பொழுதுமே பெரிய கலைவாணியாக இருந்தாய். உனக்கு இப்பொழுது நண்பர்களாக இருப்பவர்களை உனக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று தெரிந்தால் நாம் ஸ்பெயினுக்குப் போவதைப்பற்றிச் சிந்திக்கலாம். உனக்கு அங்கு பெரும் வெற்றி கிடைக்கும். இன்னும் நீ இளமையாகவும் அழகோடும் இருக்கிறாய். உன்னை டோனா மைக்கேலா என்று கூப்பிடுவதற்கு இன்னும் நாள் இருக்கிறது. மூப்பும் மரணமும் அடைவதற்குமுன் நாம் செய்யக்கூடியதைச் செய்துவிடவேண்டும்.”

“இல்லை, நான் ஸ்பெயினைப் பார்க்கப் போவதில்லை. உலகம் எங்கும் ஒரே மாதிரிதான் இருக்கிறது.”

“நீ தான் காமில்லா என்று தெரிந்துள்ள ஏதாவது ஒரு தீவுக்கு நாம் போகக் கூடுமானால் எவ்வளவு நன்றாக யிருக்கும்!”

“பையோமாமனே, உனக்கோ வயது ஐம்பது ஆகிறது. நீ இன்னும் இப்படிப்பட்ட தீவுகளைப்பற்றிக் கனவு கண்டு கொண்டிருக்கிறாய்.”

அவன் தலையைக் குனிந்துகொண்டு மெதுவாகச் சொன்னான். “நான் உன்மீது பிரியமாக இருக்கிறேன். உன் மீது பிரியம் வைக்காமல் என்னால் இருக்க முடியாது. என்னுடைய பிரியத்தை அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாது. எனது வாழ்வில் உன்னைக் கண்டேனே அதுவே போதுமானது. நீயோ இப்பொழுது பெரிய அந்தஸ்திலிருக்கிறாய். பெரும் பணமும் வந்துவிட்டது. இப்பொழுது எனது உதவி யாதொன்றும் உனக்குத் தேவையில்லை. இருந்தாலும் நான் உனக்கு உதவுவதற்கு எப்போதும் தயார்.”

“நீ எவ்வளவு புரியாத் தனமாக இருக்கிறாய்; சின்னப் பையன்களைப் போலப் பேசுகிறாய். வயதுக்குத் தக்கபடி அறிவிலும் நீ வளருவதாகத் தெரியவில்லை. நீ ஏதோ சொல்லுகிறாயே, அந்த மாதிரியான பிரியம் என்பது உலகத்தில் கிடையாது. நீ சொல்லுகிற மாதிரியான தீவும் கிடையாது. அந்தமாதிரியான விஷயங்க ளெல்லாம் நாடகத்தில் தான் உண்டு.”

இச்சொற்களைக்கேட்ட பையோ மாமன் நாண மடைந்தான். ஆனால் அச் சொற்களில் அவன் நம்பிக் கையடைய வில்லை.

இறுதியில் அவள் எழுந்தாள். வருத்தத்தோடு “நாம் எதைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம்? குளிர் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. நான் வீட்டுக்குப் போக வேண்டும். நீ இதை விட்டுவிடவேண்டும். நாடகத் திற்கு வர எனக்கு மனமில்லை”, என்றாள். சிறிது அமைதி. இனிமேலும் கேட்பாயானால்... அதற்கு என்னால்

விடைகூற முடியாது. அவ்வப்பொழுது ஏற்படக்கூடிய சந்தர்ப்பத்துக்குத் தக்கபடி பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். நான் எப்படி இருக்கவேண்டுமோ அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். நீ கூறுகிறபடியல்ல. என்னைப் பற்றி நினைப்பதை விட்டுவிடு. பையோ மாமனே, என்னை மன்னித்துவிடு. அவ்வளவுதான். என்னை மன்னிப்பதற்கு முயற்சி செய்.”

சிறிது நேரம் அமைதியாக நின்றாள். அவளுடைய மனத்தின் ஆழத்தில் ஏதோ ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. அதைச் சொல்லி விடலா மென்று முயன்றாள். ஆனால் அது என்ன என்று தெளிவாக அவளுக்குப் புலப்படவில்லை. இருட்டிவிட்டது. தோட்டத்திற்குத் தனியாக வந்தவர்கள் யாவரும் போய்விட்டார்கள். காமில்லாதன் மகன் டான்ஜெய்மியையும் டான் ஆண்டிரிஸையும் பையோ மாமனையும் நினைத்த வண்ணமிருந்தாள். வார்த்தைகள் ஒன்றும் வரவில்லை. திடீரென்று குனிந்து அவனுடைய விரல்களை முத்தமிட்டுவிட்டுச் சென்றாள். மேகங்கள் கூடித்திரண்டன. அங்கேயே அவன் உட்கார்ந்து விட்டான். ஆனந்தத்தால் அவன் உடல் நடுங்கிற்று. அப்பொழுது நடந்த செயல்களின் பொருளென்ன என்று அறிய முற்பட்டான்.

திடீரென்று லிமா நகரம் முழுவதும், டோனாமைக் கேலாவுக்கு அம்மை நோய் கண்டிருக்கும் செய்தி பரவிற்று. நூற்றுக்கணக்கானவர்களுக்கு அம்மைநோய் கண்டிருந்தது என்றாலும் பொதுமக்களின் ஆவலும் ஆத்திரமும் நாடகக்காரியைப் பற்றியதாகவே யிருந்தன. பாமர மக்களிடையே தோன்றி அந்தப் பாமர மக்களையே இழிவாகக் கருதுவதற்குக் காரணமாயிருந்த முக அழகை இழந்துவிட்டாள் என்ற பேச்சு ஊருக்குள்ளே பரவியது. அவள் நகைப்புக்கிடமாகி விட்டாள்

என்ற செய்தி நோய் குணமாவதற்கு முன்பே அவள் கிடந்த அறையிலிருந்து வெளியாயிற்றே இல்லையோ, பொருமைக்காரர்களின் மனம் பொங்கியது. குணமடைந்ததும், நகரத்திலிருந்து, குன்றின் மீதிருந்த அவளது பங்களாவுக்கு அவளைக் கொண்டு போனார்கள். தனது அரண்மனையை விற்றாள். நகைகளை யார் யார் பரிசளித்தார்களோ அவர்களிடமே அவைகளைத் திருப்பி அனுப்பினாள். தனது அருமையான ஆடைகளை விற்றாள். வைசிராயும் ஆர்ச்சிஷ்ப்பும். மற்றுஞ் சிலரும், பரிசுகளுடனும் வாழ்த்துக்களுடனும் அவளை முற்றுகையிட்டார்கள். வாழ்த்துக்களைப் புறக்கணித்தாள். பரிசுகளைத் திருப்பி அனுப்பினாள். அவளுடைய நர்சும் வேலைக்காரிகளும் தவிர வேறு யாரும் அவளைப் பார்க்க முடியாது. டான் ஆண்டிரீஸ் பலமுறையாகத் திரும்பத் திரும்பப் பார்க்க விரும்பியதற்குப் பதிலாக, மிகுந்த பணத்தையும், கர்வமும் கசப்பும் நிறைந்த கடிதம் ஒன்றையும் அவள் அனுப்பினாள்.

தங்களுடைய அழகைப்பற்றி யாவரும் பாராட்டுவதைக் கேட்டுக் கேட்டு வளர்ந்தவர்கள், தங்கள் மீது யாவரும் அன்பு கொள்வதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக இருப்பது அவ் அழகுதான் என்று நினைத்துக்கொள்கிறார்கள். ஆகவே இனிமேல் அவள் மீது யாரேனும் அக்கறை காட்டினால், அழகு முழுதும் ஒழிந்து அருவருப்பு ஏற்பட்ட பிறகும் யாரேனும் அவளைப் பற்றிக் கவனம் செலுத்தினால், அது, ஒன்று இரக்கம் காரணமாக இருக்கலாம் அல்லது அவளுடைய நிலைமையைக் கண்டு மனநிறைவு ஏற்பட்ட காரணமாக இருக்கலாம். அழகிழந்த பிறகு தன்பால் யாரும் மனமியைந்த ஆதாரம் காட்டமாட்டார்கள் என்று அவள் நினைக்கக் காரணம் என்ன? காமம்பற்றிய பிரியம் தவிர, வேறு அன்பு

என்பது உண்டு என்பதை அவள் அறியவில்லை. இந்த அன்பு என்பது உலகில் தாராளத் தன்மையையும், பிறர் நலம் கருதுதலையும் பிறப்பிக்கிறது. பெரும் கவிதைகளையும் கனவுகளையும் தோற்றுவிக்கிறது. இருந்தாலும் வெளித் தோற்றத்தில் இவ்வன்பு மிக்க கடுமையான தன்னலம்போலத் தென்படும். உள் அன்பு பலகாலம் பணியாற்றிய பிறகும், பலருடைய வெறுப்புக்கும், எள்ளுதலுக்கும், ஐயப்பாடுகளுக்கும் ஆளாகும். அதன்பிறகுதான் அவ் அன்பை உண்மையானது, நன்மையானது என்று உலகம் ஒப்புக்கொள்ளும். வாழ் நாள் முழுதும் அன்பு வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்களால் கூட அன்பைப் பற்றி நமக்கு அதிகம் சொல்ல முடியாது.

காமில்லாவை, அவளுடைய தனிமையிலிருந்து வெளியேற்றிப் பலரோடு கூடிக் குலவி வாழும்படியாகச் செய்வதற்குப் பலரும் முயன்றார்கள். அதனால் அவளுடைய கோபம் தான் அதிகரித்தது. முயன்றவர்களை அவமானமாகப் பேசினாள். அவள் மடத்தில் சேர்ந்து சமயவாழ்க்கையில் ஈடுபடப்போகிறாள் என்ற வதந்தியும் உலவிற்று. ஆனால் அது பொய் என்பது சீக்கிரம் வெளியாயிற்று. எந்த நேரமும் கடுகடுப்பாகவும், கோபமாகவும் இருக்கிறாள் என்ற செய்தி எங்கும் பரவிற்று. இனிமேல் நமக்கு வாழ்வேது என்ற மனத்தளர்ச்சி முற்றிவிட்டது. தனக்கும் தன் பிள்ளைகளுக்கும் வாழ்வில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டாள். அவளுக்கிருந்த கர்வத்தில் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல், தனக்கு யார் யார் என்ன கொடுத்திருந்தார்களோ, அவர்களுக்கு அதிகமாகவே திருப்பிக்கொடுத்தாள். வறுமை நெருங்குவதைக் கண்டாள். வறுமையோடு தனிமையும், எதிர்கால இருளும் தன்னைச் சூழ இருப்பதைக் கண்டாள். இடிந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிற தனது வீட்டிலிருந்துகொண்டு தனது

இறுதி நாட்களைப் போக்குவது தவிர வேறென்றும் செய்வதற்கில்லை என்பதை உணர்ந்தாள். தன்னுடைய மோசமான நிலைமையைக் கண்டு தனது பகைவர்கள் எவ்வாறு மகிழ்வார்கள் என்பதை மணிக்கணக்காக நினைத்துப் பார்ப்பாள். தாறுமாருகக் கத்திக்கொண்டு தனது வீட்டில் இங்கும் அங்கும் அலைவாள்.

பையோ மாமன் தன் நம்பிக்கையை இழந்து விடவில்லை. அவளுடைய குழந்தைகளுக்கு எப்படியெல்லாம் பயன்படலாமோ அப்படியெல்லாம் பயன் செய்தான். அவளுடைய நிலங்களை மேற்பார்ப்பதில் ஒத்தாசை பண்ணினான். சமயம் பார்த்து அவளுக்குக் கடன் கொடுத்து உதவினான். இவ்விதமான செயல்களின் மூலம் அவளுடைய வீட்டுக்குள்ளே போகவர இருந்தான். முகமுடியிட்ட காமில்லா முன்னால் போய் வந்திருந்தான். தனது கர்வத்திலாழ்ந்திருந்த காமில்லாவோ, பையோ மாமன் தன்மீது இரங்குகிறான் என்றே நினைத்து, தன் கூரிய நாக்கினால் அவனை வாட்டி வதைத்தாள். அவ்வாறு செய்து மன நிறைவும் கொண்டாள். அவள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அவனை இகழ்ந்து தாக்கினாளோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவனுடைய அன்பு அதிகரித்தது. மனமுடைந்தவளது மனநிலை இப்படித்தானிருக்கும் என்பதை அவன் நன்கு அறிவான். அவளுடைய முன்னேற்றத்தில் அக்கறைகொண்டு அவன் ஈடுபட்டு வந்தான். அதையும் இழக்கவேண்டிய சம்பவம் ஒரு நாள் நிகழ்ந்தது. ஒரு நாள் கதவைத் தள்ளினான்.

கதவைத் தாழிட்டிருக்கிறோம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறாள். ஒரு மணி நேரமாக அவள் மனத்தில் ஒரு முட்டாள் தனமான ஆசை பற்றிக் கொண்டிருந்தது. சீமைச் சுண்ணாம்பையும் முக வெண்ணெயையும் சேர்த்துக் குழப்பி முகத்தில் பூசிக்

கொண்டால் என்ன என்று நினைத்தாள். வைசிராயின் சபைக்கு வரும் பாட்டிமார்கள் முகத்திற்கு முகமாவுகளைப் பூசிக்கொண்டு வருவதைப் பார்த்து அடிக்கடி கேலி பண்ணிய அவள், இப்பொழுது தன் முகத்தில் பூசுவதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தாள். தனது நாடக வாழ்வில் இது பற்றி ஏதாவது அறிந்திருந்தோமா எனச் சிந்தித்துப் பார்த்தாள். கதவைத் தாழிட்டிருக்கிறோம் என்ற நினைப்பில் இருந்துவிட்டாள். தான் தயார் செய்த சாந்தை முகத்தில் பூசிக்கொண்டு கண்ணாடியின் எதிரில் நின்று பார்த்தாள். தன் முயற்சி பலிக்கவில்லை யென்பதை அறிகையில், பையோ மாமன் வாசலில் நிற்பதைக் கண்ணாடியில் பார்த்துவிட்டாள். அலறிக்கொண்டு எழுந்தாள். கைகளால் முகத்தை மூடிக்கொண்டாள்.

“ வெளியே போ, வெளியே போ, எந்தக்காலத்திலும் இங்கு நுழையாதே ” என்று தாறுமாருகப் பேசி விரட்டி விரட்டி யடித்துத் தூரத்தினாள். அவன்மீது, கண்ட பொருள்களை யெல்லாம் எறிந்தாள். அவனைத் தனது எல்லைக்குள் காலடிவைக்க விடாதே என்று தனது உழவனுக்குக் கூறினாள். இருந்தாலும் அவனைப்பார்க்க வேண்டுமென்று பையோ ஒரு வார காலமாக முயன்றான். முடிவில் லிமாவுக்குத் திரும்பிச் சென்றான். எப்படியோ பொழுதைக் கழிக்க முயன்றான். இருந்தாலும் அவனால் தனியாக இருக்க முடியவில்லை. பதினெட்டு வயது இளைஞன்போல அவளருகில் இருக்க ஆசைப்பட்டான். கடைசியாக ஒரு தந்திரத்தைக் கையாளுவதென்று திட்டமிட்டவனாய் லிமா நகரத்தைவிட்டு குன்றுக்குப் புறப்பட்டான்.

ஒரு நாள் அதிகாலையில் விடிவதற்கு முன்பு அவளுடைய பங்களாவுக்குச் சென்றான். அவளது அறையின் ஜன்னலருகே, வெளியே கீழே தரையில் படுத்துக்

கொண்டான். அப்போது இருட்டாக இருந்தது, ஒரு இளம் பெண் அழுவது போல அழுதான். இப்படி ஒரு பதினைந்து நிமிஷம் செய்தான். தன்னுடைய குரலை நிதானமாக ஒரே மாதிரியாக வைத்துக்கொண்டான். குரலை உயர்த்தவில்லை. அவள் ஒரு வேளை உறங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் அவளுடைய மனத்தில் பதிந்து அக்குரல் வேலை செய்யும் என்று நினைத்தான். காற்று சுகமாகவும் குளிர்ச்சியாகவும் இருந்தது. கிழக்கு இலே சாக வெளுத்தது. விடிவெள்ளி மங்கிக்கொண்டு வந்தது. எங்கும் ஆழ்ந்த அமைதி நிலவியது. மெல்லிய காற்று வீசியதால் புல் 'உஸ்' என்று இரைந்து அசைந்தாடியது. திடீரென்று அவளுடைய அறையில் விளக்கு ஏற்றப்பட்டது. ஜன்னல் கதவு திறந்தது. முக்காடிட்ட ஒரு தலை வெளியே நீட்டிற்று.

“யாரது?” என்று ஒரு அழகான குரல் கேட்டது. பையோ மாமன் அமைதியாக இருந்தான்.

காமில்லா பொறுமையிழந்த குரலில் “யார் அது? யார் அங்கே அழுதுகொண்டிருப்பது?” எனக் கேட்டாள்.

“டோனா மைக்கேலா, அம்மா, தயவு செய்து என்னிடம் வா.”

“நீ யார்?, உனக்கு என்ன வேண்டும்?”

“நான் ஒரு ஏழைப் பெண்; என் பெயர் எஸ்ட்ரல்லா. என்னிடம் வந்து எனக்கு உதவி செய் அம்மா. உன் வேலைக்காரியைக் கூப்பிடாதே. டோனா மைக்கேலா, நீயே என்னிடம் வா.”

காமில்லா சிறிது நேரம் சும்மா இருந்தாள். பிறகு திடீரென்று ‘சரி’ என்று சொன்னாள். ஜன்னல் கதவு சாத்தப்பட்டது. உடனே வீட்டைவிட்டு வெளியே.

தோன்றினாள். நன்றாக மூடிக்கொண்டு வந்தாள். “என்னிடம் வா, நீ யார்” ? என்ருள்.

பையோ மாமன் எழுந்தான். “நான்தான் பையோ மாமன்; என்னை மன்னித்துவிடு; நான் எப்படியும் உன்னிடம் பேசியாக வேண்டும்!”

“கடவுளே, இந்தப் பயங்கரமான மனிதனிடமிருந்து என்னை எப்பொழுது விடுவிக்கப் போகிறாய்? நான் யாரையும் பார்க்க விரும்பவில்லை என்பதை அறிந்து கொள். யாருடனும் நான் பேசவும் விரும்பவில்லை. என்னுடைய வாழ்வு தீர்ந்துவிட்டது. அவ்வளவுதான்.”

“காமில்லா, நாம் நெடுங்காலம் கூடி வாழ்ந்தோமே, அது கருதியாவது எனக்கு ஒரு தயவு செய். நான் போய்விடுகிறேன். அதற்கப்புறம் உனக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கவில்லை.”

“நான் ஒன்றும் செய்யமாட்டேன்; மாட்டேன். என்னைவிட்டு நீங்கு; அப்பால் போய்விடு.”

“இப்பொழுது மாத்திரம் நான் சொல்வதைக் கேள். அதற்கப்புறம் நான் உன்னைத் தொந்தரவு செய்யப் போவதில்லை!” வீட்டு வாசலை நோக்கி அவள் விரைந்து சென்ருள். தான் சொல்கிற வார்த்தைகள் அவள் காதில் விழவேண்டுமென்பதற்காக அவனும் பின்னாலேயே ஓடினான்.

“சரி, சொல்லு, நேரமாகிறது. குளிர்கிறது; எனக்கு உடல் நலமில்லை. நான் வீட்டுக்குள் செல்லவேண்டும்.”

“காமில்லா, நான் டான் ஜெய்மியைக் கூட்டிக் கொண்டு போகிறேன். அவன் என்னுடன் ஒரு வருட காலத்துக்கு லிமாவில் இருக்கட்டும். நான் அவனுக்குப் படிப்புச் சொல்லித் தருகிறேன். இங்கே இவன்

வேலைக்காரர்களிடையில் ஒன்றும் படிக்காமல் இருக்கிறான்.”

“முடியாது.”

“காமில்லா, அவனுடைய நிலைமை என்ன ஆவது? அவனுக்கு நல்ல மனம் இருக்கிறது. படிக்க ஆசையுமிருக்கிறது.”

“அவனுக்கு உடல் நலமில்லை. மெலிந்திருக்கிறான். உன்னுடைய வீடோ பன்றிக் குடிசை. கிராமத்தான் அவனுக்கு நல்லது.”

“சில மாதங்களாக அவனுக்கு உடல் தேவலை. என்னுடைய வீட்டை நான் சுத்தம் செய்துவிடுகிறேன். வீட்டைக் கவனித்துக் கொள்வதற்கு ஒரு ஆள் கொடுத்து உதவும்படியாக தலைமைத் துறவியம்மையை வேண்டிக்கொள்கிறேன். உன் மகன் இங்கே எந்த நேரமும் குதிரை லாயத்தில்தான் இருக்கிறான். உயர் குடும்பத்தில் பிறந்தவர்கள் அறியவேண்டியதை யெல்லாம் நான் அவனுக்குக் கற்பிக்கிறேன். மல்யுத்தம், லத்தீன், இசைப் பயிற்சி, மற்றும்...”

“பிள்ளையினிடமிருந்து தாயை இவ்வாறு பிரிக்க முடியாது. இது நடக்காத காரியம். இந்த எண்ணம் தோன்றிய உனக்குப் பைத்தியம்தான் பிடித்திருக்கிறது. என்னைப் பற்றிய எண்ணத்தை விட்டுவிடு; என் சார்பான எதைப்பற்றியும் எண்ணுவதை விட்டுத் தொலை. நான் இல்லை என்று வைத்துக்கொள். நானும் என் பிள்ளைகளும் எங்களால் முடிந்த அளவு வாழ்கிறோம்; என்னை மீண்டும் சங்கடப்படுத்தாதே எந்த மனித வடிவத்தையும் எனக்குப் பார்க்க விருப்பமில்லை.”

சரி, இனிமேல் கடுமையாக நடந்துகொள்ளவேண்டியதுதான் என்று தீர்மானித்தவனாய் “நீ எனக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தைக் கொடு” என்றான்.

காமில்லா திகைத்து நின்றுவிட்டாள். “வாழ்வு எனக்குப் பயங்கரமாகி விட்டது. நான் எப்பொழுது சாவேன்?” சிறிது நேரம் கடுமையான குரலில் “என்னிடம் கொஞ்சம்தான் பணமிருக்கிறது என்னால் முடிந்ததை உனக்குக் கொடுக்கிறேன். இப்பொழுதே கொடுக்கிறேன். என்னிடம் கொஞ்சம் நகைகள் இருக்கின்றன. அதற்கப்புறம் நாம் ஒருவரையும் பார்க்க வேண்டிய தேவையில்லை.” அவளுக்குத் தனது வறிய நிலையைக் கண்டு வெட்கமாக யிருந்தது. சிறிது நடந்தாள்; பிறகு திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு “நீ கொடியவன் என்று இப்பொழுதுதான் தெரிகிறது. இருந்தாலும் நான் உனக்குக் கொடுக்க வேண்டியதைக் கொடுப்பதுதானே நியாயம்” என்றாள்.

“இல்லை, காமில்லா, என்னுடைய வேண்டுகோளை வற்புறுத்தவே அவ்வாறு கேட்டேன். எனக்கு உன்பணம் வேண்டாம். டான் ஜெய்யியைக் கொடு ஒரு ஆண்டுக்கு. அவன் மீது பிரியமாக இருப்பேன். நன்றாகக் கவனித்துக்கொள்வேன். நான் உனக்கு கெடுதல் செய்திருக்கிறேனா? உனக்கு அந்தக் காலத்திலே என்ன, மோசமான ஆசிரியராகவா இருந்தேன்?”

“நீ செய்த நன்மைக்கு நன்றி செலுத்தச் சொல்கிறாய். எந்த நேரமும் இந்தப் பல்லவிதான். நன்றி காட்டு, நன்றி காட்டு என்று இடைவிடாது நச்சரித்துக் கொடுமை பண்ணுகிறாய். நான் உனக்கு நன்றிகாட்டியிருக்கிறேன். நிலைமையோ முன்போல இல்லை; நான் எதற்கு நன்றி காட்டுவது இப்பொழுது?” ஒரே அமைதி

நில்வியது). வானத்திற்கெல்லாம் தலைமையாக நிற்பது போன்ற ஒரு விண் மீனையே அவள் கண்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. அவளுடைய மனத்தில் ஒரு பெரிய வேதனை தங்கி யிருந்தது. ஏன் என்பது விளங்கவில்லை. “சரி, ஜெய்மி உன்னுடன் வர ஆசைப்பட்டால் போகலாம். நான் அவனிடம் காலையில் கேட்கிறேன். அவன் உன்னுடன் வர இஷ்டப்பட்டால் மத்தியானம் ஓட்டலில் நீ அவனைக் காணலாம். போய்வா, கடவுள் உன்னைக் காப்பாராக.”

“கடவுள் உன்னைக் காப்பாராக.”

அவள் வீடு திரும்பினாள். மறுநாள் மத்தியானம் அந்தச் சோகமயமான சின்னப் பையன் ஓட்டலுக்கு வந்திருந்தான். அவனுடைய நல்ல ஆடைகள் கிழிந்திருந்தன. கறை பட்டிருந்தன. மாற்று உடைகள் உள்ள மூட்டை ஒன்று வைத்திருந்தான். செலவுக்கு அவனுடைய தாய் ஒரு பொற்காசு கொடுத்திருந்தாள். இரவில் உறக்கம் வராதபோது பார்த்துக்கொள்வதற்கு மின்னுகிற கல் ஒன்றுகொடுத்திருந்தாள். அது இருட்டில் மின்னும். இருவரும் வண்டியில் புறப்பட்டார்கள். மேடு பள்ளங்களில் திடீர் திடீரென்று சக்கரங்கள் குதிப்பதால் பையனுக்குக் கெடுதியாயிருக்கும் என்று பையோ மாமன் நினைத்தான். அவனைத் தூக்கித் தோளில் வைத்துச் சுமந்தான். சேன் லூயி ரே பாலத்தை நெருங்கும்போது பையனுக்கு வெட்கமாயிருந்தது. அதை அவன் மறைக்க முயன்றான். மற்றவர்களிடமிருந்து தான் பிரிய வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டதை அறிந்ததால் அவனுக்கு வெட்கமாயிருந்தது. பையோ மாமன் தனக்குத் தெரிந்த ஒரு மாலுமியை முந்திக்கொண்டு வந்தான். அதனால் ஜெய்மிக்கு அதிக

மாக வெட்கம் ஏற்பட்டது. பாலத்தை நெருங்கும் பொழுது, பையோமாமன் ஒரு சிறு பெண்ணுடன் நடந்துவந்த ஒரு வயதான மாதோடு பேசினான். பாலத்தைக் கடந்த உடன் கீழே உட்கார்ந்து களைப்பாறலாம் என்று ஜெய்மியிடம் சொன்னான். ஆனால் அதற்குத் தேவையில்லாமல் போயிற்று.

ஐந்தாவது பகுதி

திருவுளத்துச் சம்மதமோ!

பழைய பாலம் இருந்த இடத்தில் புதுப் பாலம் கட்டியாயிற்று. என்னாலும், பழைய சம்பவத்தை ஒருவரும் மறக்கவில்லை. பாலம் விழுந்தது பழமொழி போலாகி விட்டது. “பாலம் விழாவிட்டால் நான் உன்னைச் செவ்வாய்க்கிழமை வந்து பார்ப்பேன்” என்றும், “என்னுடைய சகோதரன் சேன் லூயி ரே பாலத்தருகில் வாழ்கிறான்” என்றும் ஒருவர்க் கொருவர் சொன்னார்கள் என்றால் உடனே அங்குள்ளோர் யாவரும் சிரித்துக் கொள்வார்கள். பாலத்தைக் குறிப்பிட்டால் அது நிலையாமையைக் குறிப்பிடுவதாகும். சேன் லூயி ரே பாலம் விழுந்ததைக் குறித்துப் பாடல்கள் பாடப்பட்டன. பெருவிய மொழியில் அதைப் பற்றிச் சில காவியங்கள் தோன்றின. எனினும் சகோதரர் ஜூனிப்பர் எழுதிய புத்தகமே அதைப் பற்றிய உண்மையான இலக்கியச் சின்னம் ஆயிற்று எனக் கூறலாம்.

ஒரு நிகழ்ச்சியை எத்தனையோ முறைகளில் வியக்கலாம். சகோதரர் ஜூனிப்பர் இலக்கியத்தில் தனிப்பட்ட முறையைக் கையாண்டதற்குக் காரணம் சேன்மார்ட்டின் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்த மாணவர் ஒருவரோடு அவர் நட்புக் கொண்டதாகும். அந்த மாணவரின் மனைவி ஒரு நாள் காலையில் தனது இரு பெண் குழந்தைகளையும் விட்டு விட்டு ஒரு படைவீரனுடன் ஸ்பெயினுக்கு ஓடி

விட்டாள். அம்மாணவரின் மனத்தில் கடுமையான வெறுப்புச் சூழ்ந்துகொண்டது. உலகம் கெட்டுவிட்டது என்று நம்புவதில் சகோதரர் ஜூனிப்பர் ஒருவகையான மகிழ்ச்சியை அடைந்தார். சாதாரணமாக அனுபவமும் அறிவுமுள்ளோர்களுடைய கருத்துக்குமாறான எண்ணங்களையும், சம்பவங்களையும் அம்மாணவர், ஜூனிப்பரின் காதில் போட்டார். ஒருகணம் சகோதரர் ஜூனிப்பர் முகத்தில் துயரம் தோய்ந்திருக்கும். கண்கள் கவலையைக் காட்டும். அடுத்த கணத்தில் இத்துயரக் கதைகளை நம்புவதில் ஏன் கஷ்டமில்லை என்பதைப் பொறுமையாக விளக்க ஆரம்பித்துவிடுவார். அந்த மாணவர் பின்வருமாறு கதைகூற ஆரம்பித்து விடுவார். “நேப்பிள்ஸ், சிசிலி இரண்டையும் ஒரு ராணி ஆண்டுவந்தாள். அவளுடைய விலாப்புறத்தில் ஒரு சிலந்திப் புண் உண்டாயிற்று. மிகவும் மனம் நொந்தவளாய், தன் நாட்டிலுள்ள குடிமக்களுக்கு ஓர் உத்தரவிட்டாள். தனக்காக எல்லோரும் கடவுளை வணங்கவேண்டுமென்றும், அவர்கள் தங்கள் ஆடைகளில் சிலுவைகளைத் தைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் உத்தரவிட்டாள். நாட்டுமக்கள் தங்கள் ராணி மீது மிகுந்த அன்பு பூண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய பிரார்த்தனையும், சிலுவைத் தையல்களும் மனப் பூர்வமானவையாக இருந்தன. எனினும் அவையாவும் பயன்படவில்லை. இப்பொழுது அவள் மானரீல் என்ற இடத்தில் புதைக்கப்பட்டிருக்கிறாள். அவளுடைய நெஞ்சுக்கு நேராக மேலே ‘நான் எந்தத் துன்பத்திற்கும் அஞ்ச மாட்டேன்’ என்ற வார்த்தைகளைக் காணலாம்.

கடவுள் மீதுள்ள நம்பிக்கைக்கு எதிராக சொல்லப்பட்ட இத்தகைய கதைகளை ஏராளமாகக் கேட்டதன் பயனாக ஜூனிப்பர், எந்த நிகழ்ச்சிக்கும் விரிவான புள்ளி விவரங்களும் ஆதாரங்களும் தேட முற்பட்டு விடுவார்.

அவ்வாறு செய்யவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது என்பது அவருடைய நம்பிக்கை. அவருடைய கிராமத்திலே ஒரு கொள்ளை நோய் வந்து ஏராளமானவர்களைக் கொண்டு போயிற்று. செத்தவர்களில் பதினைந்து பேர், சாகாதவர்களில் பதினைந்துபேர் ஆகமுற்பது பேர்களின்குணாதிசயங்கள் என்னென்ன, அக்குணங்கள் எந்த அளவில் அவர்களிடமிருந்தன என்றெல்லாம் கணக்கிட்டுப் பார்த்தார். ஒவ்வொருவரிடமும் நன்மை, பக்தி, பயன்பாடு, எவ்வளவு இருந்தன, என்பதைக் கீழ்க்கண்டவாறு போட்டுப் பார்த்தார்.

	நன்மை	பக்தி	பயன்பாடு
அல்பான்சோ G.	4	4	10
நீனா	2	5	10
மான்யுவல் B.	10	10	0
அல்பான்சோ V.	-8	-10	10
வீரா N.	0	10	10

இந்தமாதிரியாக மனிதர்களை மதிப்பிடுதல் முதலில் எளிதாகத் தோன்றினாலும் போகப் போகக் கடினமாயிற்று. கடினமான எல்லைப்புறத்திலுள்ள மக்களிடையே ஒவ்வொரு மனிதனும் பயனுள்ளவனாகவே யிருந்தான். ஆகையால் அவருடைய அட்டவணையில் உள்ள மூன்றாவது கட்டம் பயனற்றதாயிற்று. வீரா. N. என்பவள் கெட்டவள் என்பதோடு நின்று கொண்டாள். அல்பான்சோ. V. என்பவன் அவனையும் மிஞ்சியதால் அவனை மதிப்பிடுகையில் கழித்தல் குறியிடுவது அவசியமாயிற்று. அவன் கோயிலுக்குப் போகமாட்டான் என்பதோடன்றி மற்றவர்களையும் போகவிடாதபடி பேசிக் கெடுப்பான், வீரா. N. உண்மையாகவே கெட்டவள்தான்.

எனினும் தெய்வபக்தி நிறைந்தவள். அவளாலேதான் ஒரு பெரிய குடும்பம் பிழைத்தது. இத்தகைய விவரங்களை எடுத்துப் பார்த்து, உயிரோடிருப்பவர்களைக் காட்டிலும் செத்தவர்கள் நல்லவர்களல்லவா என்று ஆராய்ந்தார். பியூர்ட்டோ கிராமத்தில் புகுந்த கொள்ளை நோய் உண்மையாகவே பயனுள்ளவர்களையே அடித்துக் கொண்டுபோய் விட்டதாகத் தெரிந்தது. அன்று மாலை நேரத்தில் ஜூனிப்பர் பசிபிக் கடற்கரையோரத்தில் உலவச்சென்றவர் தனது மதிப்பீட்டுக் கணக்கைக் கிழித்துக் கடல் அலைகளின்மீது எறிந்தார். நெடுந் தூரத்தில் அடிவானத்தில் முத்து நிறத்தனவான மேகங்கள் படர்ந்திருப்பதைக் கண்ணுற்றார். இனிமேலும் இவ்வாறு கணக்கிட்டுப் பார்ப்பதில்லை யென்ற முடிவுக்கு வந்தார். மனித நம்பிக்கைக்கும், உண்மையாக உலகில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடு, நாம் நினைப்பதைக் காட்டிலும் பெரிது எனக் கண்டார்.

சேன் மார்ட்டின், ஜூனிப்பரிடம் வேறொரு கதை கூறினார். அது நாஸ்திகத்தனமானதென்று கூற இயலாது. அந்தக் கதையைக் கேட்ட பின்புதான் சேன் லூயி ரே பாலத்தின் வீழ்ச்சியைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஜூனிப்பர் இறங்கினார்.

சேன் மார்ட்டின் ஒருநாள் லிமா நகரக் கோவிலைச் சேர்ந்த நிலத்தில் நடந்துகொண்டிருந்தார். எதிரே ஒரு கல்லறை மீது நாட்டப்பட்ட கல்லில் எழுதியுள்ள வார்த்தைகளைப் படித்தார். அந்தக் கல்லறை ஒரு மாது சிரோமணியினுடையது. அவள் மிகவும் நல்லவள். இருபது ஆண்டுகளாக தனது வீட்டாரின் மகிழ்ச்சிக்கு அவளே நடுநாயகமாக இருந்தாள். நண்பர்களுக்கு ஆனந்தம் அளித்தாள். அவளோடு சிறிது பழகிய வர்கள்கூட அவளுடைய அழகையும் நல்ல குணத்தை

யும் கண்டு வியப்படைந்தார்கள். இவ்வாறெல்லாம் அக் கல்லறை மீது எழுதப்பட்டிருந்தது. இதை வாசித்த சேன் மார்ட்டின் வெகுண்டெழுந்தார். “ என்ன வெட்கங் கெட்ட வேலை, எல்லோரும் அவரவர் மனம் போன படிதான் நடக்கிறார்கள். எதற்காக இவ்வாறெல்லாம் சுயநலமற்ற தன்மையைப்பற்றிக் கட்டுக்கதை அளக்கிறார்கள்? பயன் கருதாமல் உழைப்பதென்பதைப்பற்றி யெல்லாம் ஏன் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள் ” என்று அவர் மனம் பொங்கி இரைந்தார்.

கல்லறைமீது அம் மாதைப் பற்றிச் சிறப்பித்து எழுதியது வெறும் பகட்டான வார்த்தைகள் என்பதை நிரூபிக்க வேண்டுமென்று அவர் உறுதி பூண்டார். அம் மாதாது காலம் சென்று பன்னிரண்டு ஆண்டுகள்தான் கடந்திருந்தன. சேன் மார்ட்டின், அவளுடைய வேலைக் காரர்கள், பிள்ளைகள், நண்பர்கள் யாவரையும் தேடிச் சென்றார். சென்ற இடமெல்லாம், அவளுடைய குணங்கள், நறுமணம்போல, மணத்தன. அவளுடைய நற்குணங்களைச் சொற்களால் எடுத்துச் சொல்ல முடியாது என்று யாவரும் கூறினார்கள். அவளைப் பார்த்திராத அவளுடைய பேரப்பிள்ளைகள்கூட அவளைப் புகழ்ந்து பாராட்டினார்கள். கடைசியாக சேன் மார்ட்டின் வியப்படைந்து, “ நான் சொன்னதுதான் சரி; இவள் மாத் திரம் ஒரு விதிவிலக்கானவள் ” என்று கூறிக் கொண்டார்.

ஐஊனிப்பர், பாலத்திலிருந்தவர்களைப் பற்றிய விவரங்களைத் தொகுத்துக்கொண்டு வரும்பொழுது, ஏதாவது சிறு சிறு விஷயத்தைக் கவனியாமல் விட்டுவிடுவோமோ? அதனால் நாம் அறியவேண்டிய முக்கிய விஷயம் பிடிபடாமல் போய்விடுமோ, என்ற பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டார். எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அதிகமாக

உழைத்தாரோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு முக்கிய விஷயத்தை நெருங்கி வருவதாக நினைத்தார். அனேக விஷயங்கள் மிக முக்கியத்துவம் பொருந்தியன போல அவருக்குத் தென்பட்டன. ஆனால் அவற்றை வைத்துக்கொண்டு எவ்வாறு பயனடைவது என்பது அவருக்குப் புலப்படவில்லை. இருந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் விட்டுவிடாமல் தொகுத்து வைத்துவிட்டால், பிற்காலத்தில் எப்பொழுதாவது, யாராவது ஒரு கூர்மையான அறிவாளி தோன்றி, அவற்றைத் திரும்பத் திரும்ப ஆராயும் போது, உண்மையானது தானே புலப்படக்கூடும் என்று நம்பினார். மார்க்வேஸாடி மாண்டிமேயர், அரிசி, மீன், சிறிது பழம் ஆகியவற்றையே உண்டு வாழ்ந்தாள் என அவளுடைய சமையற்காரி கூறியதை அப்படியே குறித்துக்கொண்டார் ஜூனிப்பர். இவ்வகை உணவினால் அவள் ஆன்மீகத் தன்மை பெற்றதை நிரூபிக்க ஏதுவாகும் என்று கருதி அவ்வாறு குறித்துக்கொண்டார்.

டான் ரூபியோ நடத்துகிற விருந்துகளுக்கு அழைப்பில்லாமலே டோனாமேரியா வருவாளாம். கரண்டிகளைத் திருடுவதற்காகவே அவள் அங்கு வருவதுண்டு என்று டான் ரூபியோ சொன்னார். தன்னிடம் வந்து ஆபாசமான கேள்விகளைக் கேட்டுத் தொந்தரவு பண்ணுவது வழக்கம் என்றும் பிச்சைக்காரியை விரட்டுவதுபோல் அவளையும் விரட்டியடிக்க வேண்டி யேற்பட்டதென்றும் அந்த ஊரில் வெளிப்புறத்தில் வாழ்ந்துவந்த ஒரு மருத்துவச்சி கூறினாள். லிமா நகர வாசிகளுள் மிகவும் கற்றோர் மூன்று பேர்தான் என்றும், அவருள் டோனாமேரியாவும் ஒருத்தியென்றும் ஒரு புத்தக வியாபாரி கூறினார். அவளுடைய நிலத்தைப் பயிர் செய்தவரின் மனைவி, டோனாமேரியா மிக நல்லவளென்றும் ஆனால் மறதியுள்ளவளென்றும் கூறினாள். வரலாற்றை எழுதுவது

எல்லோரும் நினைக்கிற வண்ணம் அவ்வளவு எளிய காரியமில்லை.

யாரைப்பற்றி விசாரித்தறிய முற்பட்டாரோ அவரோடு நெருங்கியவர்களிடமிருந்து அதிகம் ஒன்றும் தெரிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்பதை ஜூனிப்பர் அறிந்துகொண்டார். கன்னிமாடத் தலைமைத் துறவியம்மையவர்கள் பெபிடாவைப் பற்றி விரிவாகச் சொன்னார்களெனினும், தான் அவள் மீது கொண்டிருந்த நம்பிக்கைகளைப் பற்றி அவள் சொல்லவில்லை. முதன் முதலில் பெரிச்சோலை நெருங்குவதே அரிதாக இருந்தது. ஆனால் போகப்போக ஜூனிப்பரை அவள் பெரிதும் விரும்பினாள். பையோ மாமனைப் பற்றி மற்ற மனிதர்கள் கூறியிருந்த தெல்லாவற்றுக்கும் மாருகவே அவள் கூறினாள். தன் மகனைப் பற்றி அதிகம் குறிப்பிடவில்லை. கொஞ்சநஞ்சம் கூறியதும் மனம் வருந்தியே கூறினாள். ஜூனிப்பரிடம் சொல்லிக்கொண்டே வந்தவள், திடீரென்று நிறுத்தி முடித்துக்கொண்டாள். எஸ்தபென்னைப் பற்றியும், பையோ மாமனைப் பற்றியும் அவ்வாராடோ மாலுமி கூறினார். அதிகமாகத் தெரிந்து கொண்டவர்கள் அவ்விஷயங்களைக் கூற முன் வரவில்லை.

சகோதரர் ஜூனிப்பருடைய முடிபுகளை உங்கட்கு நான் இப்போது தெரிவிக்கிறதாக இல்லை. அவை நம்மிடம் தானே இருக்கின்றன? அந்த விபத்தினால் கொடியவர்களைக் கடவுள் அழித்து விட்டதாகவும், நல்லவர்களைச் சீக்கிரமாகவே தன்னிடம் அழைத்துக் கொண்டதாகவும் கருதினார். உலகினர்க்கு அறிவு புகட்டுவதற்காகவே, கடவுள், கர்வமுள்ளவர்களுக்கும் பணக்காரர்களுக்கும் மனக்குழப்பத்தைத் தருகிறார் எனக் கருதினார். தாழ்மையுடனும் புணிவுடனும் நடந்து கொள்கிறவர்கள்

பெரிதும் பாராட்டப் படுவதாகவும் கருதினார். இருப் பினும் அவருக்கும் தான் கண்ட காரணங்கள் அவ்வளவாகச் சரியென்று கொள்ளவும் முடியவில்லை. மார்க்ருவஸா மாண்டிமேயர் பேராசைப் பேயாக இல்லா மலிருந்திருக்கலாம். பையோ மாமன், இன்ப நாட்ட மில்லாதவனாகவும் இருந்திருக்கலாம்.

சகோதரர் ஜூனிப்பருடைய புத்தகம் எழுதி முடிந்தவுடன் அது சில நீதிபதிகளின் பார்வைக்கு வந்தது. அவ்வளவுதான்; அப்புத்தகமும், அதன் ஆசிரியரும் மத விரோதிகள் எனக் குற்றம் சாட்டப் பட்டனர். புத்தகத்தோடு ஆசிரியரையும் ஊர்ப் பொது விடத்தில் வைத்துத் தீயிலிடவேண்டும் எனத் தீர்ப்பளித் தார்கள். தன்னைச் சாத்தான் ஆட்கொண்டான் என்பதாக ஜூனிப்பரும் ஒப்புக்கொண்டார். பாலத்தோடு விழுந் திறந்த ஐவர் வாழ்க்கையிலும் காணாத புதுமை தன் வாழ்வில் ஏதேனும் தென்படுகிறதா என்று, சாவதற்கு முந்தின நாள் இரவில் யோசித்துப் பார்த்தார். ஜூனிப்பர் யாரையும் எதிர்த்துக் கலகம் பண்ணவில்லை. கிறிஸ்து மதத்தின் தூய்மையைக் காப்பதன் பொருட்டு உயிரை விடுவது என்று உறுதி கொண்டார் என்றாலும், தனது நோக்கங்கள் யாவும் மதத்துக்கு ஆதரவானவை என்பதை யாரேனும் ஒரு மனிதனாவது எடுத்துக்கூற முன்வரமாட்டானா என்று ஏங்கித் தவித்தார். தன்னை யாரும் ஒருவரும் நம்பவில்லை என்று நினைத்தார். மறு நாட்காலை, அந்த வெயிலில் நின்று கொண்டிருந்த கூட்டத்தில் அவர்மீது நம்பிக்கை கொண்டிருந்த பலர் இருந்தார்கள். அவர்கள் அவரை மிகவும் நேசித்தார்கள்.

அவருடைய இறுதியைக் காண பியூர்ட்டோ கிராமத் திலிருந்து ஒரு சிறு கூட்டம் வந்திருந்தது. நீனாவும் (நன்மை 2, பக்தி 5, பயன்பாடு 10) மற்றும் சிலரும்,

இரக்கமுள்ள தீயில் ஜூனிப்பரைப் போடும்போது, முகத்தைக் கவலையோடு தொங்கவிட்டுக்கொண்டு நின்றார்கள். சாது பிரான்சிஸாவது, தான்குற்றவாளியில்லை என்பதை அறிவார் என்று ஒரு சிறிய எண்ணம் ஜூனிப்பரின் மனத்தில் உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. கொழுந்து விட்டெரியும் தீயிலிருக்கும் பொழுது பிரான்சிஸ் சாதுவின் பெயரை இரு தடவை உரக்கக் கூவிச் சிரித்து இறந்தார். பிரான்சிஸ்சாதுவுக்கும் மேலானவரைக்கூடக் கூவியழைத்திருக்கலாம். அவ்வளவுக்குத் தைரியமில்லை. இந்தக் காரியங்களில் தானும் தவறு செய்யக்கூடியவன் தானே என்ற எண்ணம் தோன்றியதால் பிரான்சிஸ்சாதுவின் பெயரைமட்டும் கூவியழைத்துவிட்டு இறந்தார்.

மாதா கோவிலில், பாலத்தோடு விழுந்திறந்தவர்களுக்காக நடத்தவிருந்த பிரார்த்தனை நாளும் வந்தது. ஆகாயம் மேகமில்லாமல் தெளிவாக இருந்தது. எங்கும் வெது வெதுப்பாக வெயிலடித்தது. ஜனங்கள் பயபக்தியோடு கூட்டம் கூட்டமாகக் கோவிலுக்குள் 'வந்து கூடினார்கள். வெள்ளியினாலும் கருப்பு வெல்வெட்டினாலும் போடப்பட்டிருந்த மேடைமீது ஆர்ச்சிஷப் தனது மிக அற்புதமான ஆடைகளில் தோற்றமளித்தார். கட்டை போன்ற அந்த ஆடைகளை அணிந்த அவருக்கு மிகுதியாக வியர்த்தது. ஒரே புழுக்கமாகவும் இருந்தது. பிரார்த்தனைக் கீதங்களை ரசனையோடு கேட்டார். தாமஸ் லூயி என்னும் பாடகர் தன்னை ஆதரித்தவளான ஆஸ்திரியா தேசத்து ராணிக்காகப் பாடிய பாட்டை ஏற்கெனவே திரும்பத் திரும்பப் பாடிப் பழகிக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். துயரமும் இனிமையும் கலந்த அந்தப்

பாடலின் ஒலி கடலலைமீது மெல்லப் பரவி மறைந்தது. ஆர்ச்சிஷ்ப் பாதிரியார் தனது பதவிக்குரிய ஆடைகளை அணிந்தவராய் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு மண்டியிட்டு வணங்கினார். தனது ஒரே மகனை இழந்த தந்தை எவ்வாறு கவலைப்படுவானோ அவ்வாறு தானும் கவலைப்படவேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தவர்களாய் ஜனங்கள் தன்னையே நோக்குகிறார்கள் என்பது அவருக்குத் தெரியும். பெரிச்சோல் அங்கு வந்திருப்பாளோ என்று எண்ணினார். அன்று போல எந்த நாளிலாவது அவர் அவ்வளவுநேரம் புகை பிடிக்காமலிருந்ததில்லை. மாலுமி அல்வராடோ வேகமாகக் கோயிலுக்குள் பாய்ந்து வந்தார். ஜனத்திரளக்கப்பால் ஏராளமான மெழுகு வத்திகள் எரிவதையும், சாம்பிராணிப் புகைகள் கிளம்புவதையும் கண்டார். “ எல்லாம் பொய் ” “ எல்லாம் வெளி வேஷம் ” என்று கூறிக்கொண்டு வெளியே சென்றார். கடலுக்குச் சென்று அங்கேயிருந்த தனது படகில் உட்கார்ந்து, கடலின் தெளிந்த நீரை உற்றுப் பார்த்த வண்ணமாய் “ எஸ்தபென், ஆற்றில் விழுந்திறந்தவர்கள் பாடு தேவலை ” என்றார்.

திரைக்குப் பின்னால் கன்னிமாடத்துத் தலைமைத் துறவியம்மை தனது பாதுகாப்பிலுள்ள பெண்கள் சூழ அமர்ந்திருந்தாள். முந்தின நாளிரவில்தான் அவள் தனது இதயத்தில் நட்பிருந்த விக்கிரகத்தைப் பிடுங்கியெறிந்து விட்டாள். அது மிக வேதனையளித்ததென்றலும் மனத்தின் உறுதியை அவள் இழந்துவிடவில்லை. தனது சேவைகள் தொடர்ந்து நடைபெற்றாலும் சரி, நடைபெருவிட்டாலும் சரி அதுபற்றிக்கவலைப்படுவதில்லை. ஏதோ உயிர் உள்ளமட்டும் தனது கடமைகளைச் செய்ய வேண்டும். அது போதும். குணமாக முடியாத நோயாளிகளுக்கு அவள்தான் நர்சு ஆகப்பணி செய்தாள். வணங்கு

பவர்களில்லாத ஆலயத்திற்கு அவளே மீண்டும் மீண்டும் குருக்களாகப் பணி மேற்கொண்டாள். அவளுடைய சேவைகளைத் தொடர்ந்து செய்வதற்கு ஒரு பெபிடாவும் இல்லை. அவளுடன் வாழும் மற்றைய கன்னித் துறவிகள் அவ்வேலைகளை அவ்வளவு அக்கரையுடனும் ஊக்கத்துடனும் மேற்கொள்வார்கள் என்று கூறமுடியாது. பற்றற்ற பணி யென்ற மலர், பெரு நாட்டில் தோன்றிச் சிறிதுகாலம் மலர்ந்திருந்து பின்னர் மாய்ந்துவிட வேண்டுமென்பது இறைவன் திருவுளம் போலும். “என்னுடைய அன்பும் பற்றற்ற தன்மையைப் பெரிதும் கொண்டதாய் இருந்திருக்க வேண்டும். பெபிடா, என் வாழ்வு முழுதும் அவ்வாறிருந்திருக்க வேண்டும். நான் வேலைகளில் அதிகமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டேன்” என்று வருத்தத்தோடு கூறிக்கொண்டு பிரார்த்தனையிலிறங்கினாள்.

காமில்லா பெரிச்சோலும் கிராமத்திலுள்ள தனது வீட்டிலிருந்து கோயிலுக்குப் புறப்பட்டாள். அவளுக்கு ஒரே திகிலும் வியப்புமாக இருந்தது. முதலாவதாக அவளுக்கு அம்மைநோய் கண்டது. அடுத்தாற்போல் ஜெய்மி நோயுற்றாள். இப்பொழுதோ பாலம் அறுந்து விழுந்தது. இவற்றை வெறும் நிகழ்ச்சிகள் என்று கொள்வது? இவையாவும் கடவுள் தனக்கனுப்பிய தண்டனையென்றே கருதி வெட்கமடைந்தாள். தனது இரண்டு புதல்விகளையும் ஸ்பெயினிலுள்ள ஒரு கன்னி மாடத்துக்கு அனுப்புவதாக வைசிராயின் உத்தரவு ஒன்று அரண்மனையிலிருந்து வெளியாயிற்று. அது சரிதான், இப்போது அவள் தனிமையானாள். ஏதோ சில சாமான்களைப் பொறுக்கி எடுத்துக்கொண்டு பிரார்த்தனைக்காக நகரத்தை நோக்கிப் புறப்படலானாள். கோயிலுக்கு வரும் கூட்டத்தை நினைத்துப்பார்த்தாள்.

பையோ மாமனைப் பற்றியும் தன் மகனைப் பற்றியும் கூட்டத்தினர் பேசி வருந்துவார்களோ என்றும் நினைத்தாள். கோயிலில் செய்யப்படும் ஆராதனைகளும் சடங்குகளும் ஏதோ ஒரு பெரிய படுகுழி போலவும் அதனுள் தனக்குப் பிரியமானவன் விழுவது போலவும், தேவனின் கோபம் பெரிய புயல் போன்று கிளம்புவதாகவும் அப்புயலில் சிக்கி லட்சக்கணக்கானவர்கள் மறைந்து மடிவது போலவும் அவளுக்குத் தென்பட்டது. பாதிவழியில் சேன்லூயி ரே பாலத்தருகிலுள்ள சின்னக் கோவிலுக்குள் சென்று ஒரு தூணில் சாய்ந்து அமர்ந்தாள். அவளுடைய மனம் சென்ற காலத்தை நினைத்துத் திரிந்தது. தனக்குப் பிரியமுள்ள அந்த முகங்களைக் காணமுடியுமா என்று கலங்கினாள். தனக்குள்ளே ஏதாவது உணர்ச்சி பொங்குகிறதா என்று கவனித்தாள். ஒன்றையும் காணாமல்; “என்னுள் எவ்வித உணர்ச்சியையும் காணாமல். எனக்கு இதயமில்லை. நான் அப்பாவி, பயனற்றவள். அவ்வளவு தான். உலகம் என்னைப் புறக்கணித்து விட்டது. எனக்கு மனமோ; உணர்ச்சியோ கிடையாது. நான் இனிமேல் எதைப்பற்றி நினைக்கவேண்டும்? எதற்காக நினைக்கவேண்டும்? ஒன்றும் வேண்டாம். பேசாமல் இங்கே இருந்து நிம்மதியடையப் பார்க்கிறேன்” என்று தனக்குள்ளே மெதுவாகக் கூறினாள். இவ்வாறு தனக்குள் சொல்லி முடித்தாளோ இல்லையோ, உடனே, இன்ன தென்று சொல்லமுடியாத ஒரு வேதனை அவளைப் பற்றிக்கொண்டது. பையோ மாமன் உயிருடனிருக்கும் போது தான் அவன்மீது கொண்டுள்ள ஆசையை வெளிச்சொல்ல முடியாமல் வேதனைப்பட்டாளே, அதே வேதனையும், ஜெய்மி நோயுற்றபோது துணிந்து அவனுக்கு உதவி செய்யாமற் போன வேதனையும் இப்பொழுது அவளைப் பற்றிக்கொண்டது. “நான் யாருக்

குமே உதவாமல் போகிறேனே” என்று திடீரென்று கதறினாள். “அவர்கள் என்மீது அன்பு செலுத்துகிறார்களே, நான் அவர்களுக்கு உதவாமல் போகிறேனே!” உடனே தன் பண்ணைக்குத் திரும்பினாள். சுமார் ஒரு வருட காலமாக இந்த மாதிரியான கவலை தோய்ந்த மன நிலையில் வாழ்ந்தாள். பாலம் அறுந்து விழுந்ததில், தலைமைத் துறவியம்மையாரும் தனக்குப் பிரியமான இருவரை இழந்துவிட்டாள் என்று யாரோ சொல்லக் கேள்விப்பட்டாள். தைத்துக் கொண்டிருக்கையில் அவள் கையிலிருந்த ஊசியும், துணியும் நழுவிக்கீழே விழுந்தன. “ஒரு வேளை அவளுக்குத் தெரியும் அவள் இதைப்பற்றி நமக்கு விளக்கக்கூடும்” என்று நினைத்தாள். மறுகணமே “அவள் நமக்கு என்ன சொல்ல முடியும்? என்னைப்போன்ற ஒருத்தியின் மனத்தில் அன்பு தோன்றும் என்பதையும் இழப்பின் காரணமாகக் கவலை தோன்றும் என்பதையும் அவள் நம்பக்கூட மாட்டாள்” என்று நினைத்தாள். லிமா நகருக்குப் போய் எட்டி நின்றபடியே அவளைப் பார்த்துவிட்டு வருவது என்று தீர்மானித்தாள். “அவளுடைய முகத்தை எட்டி நின்றபடியே பார்ப்பேன். என்னை அவள் வெறுக்க மாட்டாள் என்று தோன்றுமானால் அவளிடம் சென்று பேசுவேன்” என்று தனக்குள் கூறிக்கொண்டாள்.

அவ்வாறே கன்னிமாடத்துக் கோயிலுக்குள் மெதுவாகச் சென்று அங்குமிங்கும் பார்த்தாள். தலைமைத் துறவியம்மையின் அழகிய முகத்தைக் கண்டவுடன் சிறிது அச்சம் ஏற்பட்டதென்றாலும் பின்னர் பணிவன்பு தோன்றியது. கடைசியாக அவளைக் கண்டு நெருங்கினாள்.

“அம்மா...நான்...நான்.”

“என் மகளே, முந்தியே உன்னை எனக்குத் தெரியுமா? நீ.....?”

“நான்தான் நாடகக் கணிகை. நான்தான் பெரிச் சோல்.”

“ஓ! சரி, சரி. நெடுநாட்களாக உன்னைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டேன். ஆனால் நீ யாரையும் பார்க்க விரும்பவில்லை என்றும் கேள்விப்பட்டேன். பாலம் விழுந்ததில், உனக்கும் இழவு ஏற்பட்டது, இல்லையா?”

காமில்லா எழுந்தாள். அசைந்தாள். வேதனை மிகுதியாயிற்று. இறந்தவர்களைப் பிடிக்கிறவள் போலக் கையை நீட்டினாள். அவளுடைய உதடுகள் வெளிறின. அவள் துறவியம்மையின் பாதங்களில் தன் தலையை வைத்து வணங்கினாள். “தாயே, நான் என்ன செய்யட்டும்? நான் தனிமையாகிவிட்டேன். எனக்கு இவ்வுலகில் இனியாரும் இல்லை. நான் அவர்களை நேசிக்கிறேன். இனிமேல் நான் என்ன செய்யட்டும்?”

துறவியம்மை அவளை உற்றுக் கவனித்து விட்டு, “என் மகளே, இங்கு வெம்மையாக இருக்கிறது. நாம் தோட்டத்திற்குச் செல்லுவோம். நீ அங்கு ஓய்வு கொள்ளலாம்” என்றனள். ஒரு பெண்ணைப் பார்த்துத் தண்ணீர் கொண்டுவரச் சொன்னாள். காமில்லாவை நோக்கி மேலும் சொன்னாள்: “உன்னை நெடுங்காலமாகவே சந்திக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டேன். இந்த விபத்துக்கு முன்பே உன்னைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள விரும்பியிருந்தேன். நீ பெரிய நடிகை என்று கேள்விப்பட்டிருந்தேன்.”

“தாயே, என்னை அவ்வாறெல்லாம் கூறுதீர்கள். நான் ஒரு பாவி. என்னை அவ்வாறென்றும் கூறுதீர்கள்.”

“இந்தா, தண்ணீர் குடி. பார்த்தாயா, எங்களுடைய பூந்தோட்டம், அழகாகயிருக்கிறதல்லவா? நீ வந்து எங்களை அடிக்கடி சந்திக்கலாம். தோட்டத்தைப் பராமரிக்கிற சகோதரி ஜுவனாவையும் பார்க்கலாம். இங்கு வந்து மடத்தில் சேருவதற்கு முன்பு அவளுக்குத் தோட்டம் என்றால் என்ன என்றுகூடத்தெரியாது. நெடுநாளாக ஒரு மலையில் சுரங்கத் தொழிலாளியாக இருந்தவள். இப்பொழுது அவள்தான் இந்தத் தோட்டத்தை நேரே கவனித்துக்கொள்கிறாள். பாலம் விழுந்து ஒரு வருடம் ஆகிறது. என்னுடைய அனாதைக் குழந்தைகள் இரண்டை நான் அதில் இழந்துவிட்டேன். நீ உனது சொந்தக் குழந்தையை இழந்துவிட்டாயல்லவா?

“ஆம், அம்மா.”

“ஒரு பெரிய நண்பரையும்?”

“ஆம், அம்மா.”

“என்னிடம் சொல்லு.....”

இளமைப் பருவத்திலிருந்து தொடர்ந்த தனது நீண்ட சோகக் கதையை அந்தத் தோட்டத்தில் கூறி ஆறுதல் பெற்றாள் பெரிச்சோல்.

“கேண்டஸா அபுரே உங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறாள்” என்று ஒரு பெண் கூறினாள்.

“சரி, அவள் யார்?” என்று துறவியம்மை கேட்டாள்.

“அவள் யாரென்று தெரியாது. ஸ்பெயினிலிருந்து வந்திருக்கிறாள்.”

“சரி, ஏதோ பணம் வருகிறது. குருடர்களை வைத்துக் காப்பாற்றுகிறோமே, அவர்களுக்கு யாரோ பணம் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். சீக்கிரம் வரச்சொல்.”

உயரமாக வளர்ந்த ஓர் அழகி உள்ளே வந்தாள். அவள் கவலையற்றவளாகத் தோன்றினாள். டோனா கிளாரா எப்போதும் சரளமாகப் பேசக்கூடியவள். இப்பொழுது வாயை அடக்கிக்கொண்டு நிதானமாக, “அம்மா, ஏதாவது முக்கிய வேலையாக இருக்கிறீர்களோ? உங்களோடு சிறிது நேரம் பேசலாமா?”

“நான் சும்மாதான் இருக்கிறேன். மகளே, எனக்கு வயதாகிவிட்டது. நீ யார் என்பது எனக்கு நினைவில்லை. முந்தி உன்னைப் பார்த்திருக்கிறேனோ?”

“எனது அம்மாதான் மார்க்வெஸாடி மாண்டிமேயர்.”

தனது அம்மாவை துறவியம்மையவர்களுக்குப் பிடிக்காமலிருந்திருக்கலாமென நினைத்தவளாய், அவளைப் பற்றி நல்ல விதமாக நெடு நேரம் பேசினாள். தன்னை நொந்து கொண்டாள். அவளுடைய சோகமும் தளர்ச்சியும் சிறிது விலகின. கடைசியில் துறவியம்மையார், தனது பெபிடாவைப் பற்றியும், எஸ்தபென்னைப் பற்றியும், காமில்லா வந்துள்ளதைப்பற்றியும் அவளிடம் சொன்னாள். “நாம் நாமெல்லோரும் நமது அன்புக்குரியவர்களிடம் சரிவர நடந்துகொள்ளவில்லை. நமக்கு ஏதாவது தண்டனை கிடைத்தாலும் தேவலை போல இருக்கிறது. நமது தவறுகளுக்குப் பரிசாரமாக நாம் எவ்விதத் தண்டனையையும் அனுபவிக்கத் தயார். ஆனால் நாம் நமது அன்பினால் செய்த தவறுகளெல்லாம் தவறுகளாக நீடிக்காது அல்லவா?”

கேண்டெஸா தனது தாயின் கடைசிக் கடி தத்தை அம்மையாரிடம் காட்டினாள். அதை அம்மையார் வாசித்தார்கள். அதில் “யாரிடமிருந்தும் நீ அருளை எதிர்பார்க்கலாம் என்பதை இறுதியாக அறிந்துகொள்” என்ற வாக்கியம் கண்டிருந்தது. (அன்று முதல் உலகம் இந்த வார்த்தைகளை மகிழ்ச்சியோடு முனங்கிக்கொண்டிருக்கிறது) பெபிடாவின் எஜமானியின் இதயத்தில் இவ்வார்த்தைகள் பிறந்ததைக் கண்டு துறவியம்மை பேராச்சரியம் அடைந்தார்கள் எனினும் அதை உரக்கச் சொல்லி வெளிப்படுத்திக்கொள்ள முன்வரவில்லை. எந்த அருங்குணங்களை நிலைநாட்ட அவள் பாடு பட்டாளோ அது எங்கும் காணப்படுகிறது என்பதை அறிந்து நிரம்ப மகிழ்ச்சியடைந்தாள். தனது சேவைகளை உணர்ந்து அவைகளை ஏற்றுக்கொள்ள உலகம் தயாராக இருக்கிற தென்று நினைத்தாள். “மகளே, எனது சேவைகளை யெல்லாம் பார்க்கிறாயா” என்று வினவியவளாய் டோனா கிளாராவை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள். சூரியன் மறைந்து விட்டது. கையில் விளக்கை ஏந்திக்கொண்டு வழிநெடுகக் காட்டிக்கொண்டு சென்றாள். டோனா கிளாரா யாவரையும் பார்த்தாள். இளைஞரும்,முதியவரும், நோயாளியும், குருடரும் இருக்கக்கண்டாள். எல்லோரையும் ஆதரித்துக் களைப்புறுபவளும், ஒளியும் முதுமையும் வாய்ந்தவளான அம்மையாரைப் பெரிதும் கவனித்தாள். போகும் போதே இடையில் நின்று “செவிட்டுமைகளுக்கு ஏதாவது செய்யக்கூடும் என்று என்னால் நினைக்காமலிருக்க முடியவில்லை. யாராவது ஒரு மனிதன் கஷ்டப்பட்டு உழைத்து அவர்களுக்கென்று ஒரு மொழியை உண்டாக்கலாம் என எண்ணுகிறேன். பெரு நாட்டில் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

ஸ்பெயின் நாட்டில் அவர்களுக்காகப் பாடுபட்டு ஏதாவது வழி கண்டு பிடித்திருக்கிறார்களா? உனக்கு அப்படி ஏதேனும் நினைவிருக்கிறதா? சரி, என்றைக்காவது ஒரு நாள் வழிகண்டு பிடிக்கப்படும்” என்பாள். சிறிது நேரம் கழித்து இவ்வாறு சொல்வாள்: “பைத்தியம் பிடித்தவர்களுக்கு ஏதாவது செய்யமுடியும் என்று நினைத்துக் கொண்டே யிருக்கிறேன் என்பது உனக்குத் தெரியுமா? பைத்தியக்காரர்களுக்கு எவ்வாறு உதவலாம் என்பதைப் பற்றிப்பேசுகிற இடங்களுக்கு என்னால் செல்ல முடியாது. எனக்கு வயதாகிவிட்டது. இருந்தாலும் அதைப்பற்றிக் கவனித்து வருகிறேன். சில சமயம் எனக்குத் தோன்றுகிறது..... ஸ்பெயின் நாட்டில் பைத்தியக்காரர்களிடம் அன்பாக நடந்துகொள்கிறார்களல்லவா? பைத்தியங்களுக்குரிய நன்மையான சிகிச்சை இன்னும் மர்மமாகவே இருக்கிறது. நமக்குத் தெரியாமல் மறைந்திருக்கிறது. அது வெளிப்படும் காலம் அருகிலே தான் இருக்கிறது. ஸ்பெயினில் அப்படி ஏதாவது வெளிப்பட்டால் எனக்குத் தெரிவிக்கிறாயா? உனக்கு அதிகமான வேலையில்லா விட்டால்.....?”

டோனாகிளாரா எல்லாவற்றையும் பார்த்து விட்டாள். அடுக்களையைக்கூடப் பார்த்தான பின்பு தலைமைத்துறவியம்மை சொன்னாள்: “என்னை மன்னிக்க வேண்டும். நான் நோயாளிகளின் அறைக்குள் செல்லப் போகிறேன். அவர்களுக்கு உறக்கம் வராவிட்டால் இன்னின்ன விஷயங்களைப்பற்றி நினையுங்கள் என்று சில வார்த்தைகளை அவர்களிடம் சொல்லவேண்டும். உன்னையும் உள்ளே அழைத்துப்போக நான் விரும்பவில்லை. அந்த நோய்களையும் வேதனைக் கூப்பாடுகளையும் நீ கேள்விப்பட்டிருக்க மாட்டாய். மேலும் நான் அவர்களிடம் குழந்தைகளிடம் பேசுவதுபோல நான் பேச

வேன்.” இவ்வாறு சொல்லிவிட்டுக் கவலையோடு சிரித்தாள். திடீரென்று உள்ளே சென்றாள். சிறிது நேரத்தில் இன்னொருத்தியைத் துணையாகக் கொண்டு வந்தாள். இவ்வாறு துணையாக வந்தவள் நடிகையாக வாழ்ந்தவள். அவளும் பாலத்தில் பறிகொடுத்தவள். துறவியம்மை சொன்னாள்: “ஏதோ வேலையாக இவள் நகரத்திற்குப் போகிறாள். உங்களோடு பேசிவிட்டு நானும் உள்ளே போகவேண்டும். மாவு விற்பவன் வந்து விடுவான் அவனோடு நெடு நேரம் பேரம் பேசி மாவு வாங்க வேண்டும்.”

டோனா கிளாரா வாசலில் நின்றாள். விளக்கு தரையின் மீதிருந்தது. துறவியம்மை ஒரு தூணில் சாய்ந்த படி நின்றார்கள். ஆதரிப்பார் யாருமில்லாமல் மிகுந்த துன்பத்திற்காளாகி வாழ்வை இருள்மயமாக உடையவர்களைப் பற்றிப் பேசினாள். (அப்போது எஸ்தபென்னைத் தான் மனத்தில் கொண்டிருந்தாள். பெபிடாவைப்பற்றியுந்தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தாள்) அங்கே மடத்திற்குள் இருந்த நோயாளிகள் தமக்காகத் துறவியம்மையாரால் கட்டப்பட்ட இடத்தில் இருக்கிறோம் என்ற எண்ணத்துடனிருந்தார்கள். உள்ளே ஒளியும் கதகதப்புமாக இருந்தது. வெளியே ஒரே இருளாக இருந்தது. வெளியே சென்றால் அவர்களுடைய வேதனை நீங்கிவிடும், சாவும் விலகிவிடும் என்றால் கூட அவர்கள் வெளியேற விரும்பமாட்டார்கள். இதையெல்லாம் பற்றி அவள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது அவளுடைய மனத்தில் வேறு எண்ணங்களும் தோன்றிக் கொண்டிருந்தன. “இப்பொழுதும் கூட என்னைத்தவிர வேறு யார் எஸ்தபென்னையும் பெபிடாவையும் நினைக்கிறார்கள்? பையோ மாமனையும் தன் மகனையும், காமில்லா மட்டும்தான் நினைக்கிறாள். இந்தப் பெண்

பிள்ளை மட்டும்தான் தன் தாயை நினைக்கிறார். நாங்களும் கால கதியில் இறந்துவிடுவோம். அதன் பிறகு அந்த ஐவரையும் பற்றிய நினைவு இந்த உலகத்தை விட்டே பறந்துவிடும். எங்களையும் கொஞ்ச காலத்திற்கு அன்போடு நினைப்பார்கள். அதன் பிறகு மறந்துவிடுவார்கள். போதும், அந்த அன்பே போதும். அன்போடு நாம் எண்ணும் எண்ணங்கள் அவ் அன்புக்குரியாரைப் போய்ச் சேருகின்றன. நமது அன்புக்குரியாரை நாம் நினைவு கொள்ளவேண்டும் என்பது கூடத் தேவையில்லை. உயிரோடிருப்பவர்களின் உலகம் ஒன்று இருக்கிறது. இறந்தவர்கள் சென்றுள்ள மற்றோர் உலகம் இருக்கிறது. இவ்விரு உலகங்களையும் இணைப்பது அன்பே. வாழ்வில் மிஞ்சுவது அன்பே. வாழ்வின் பொருளே அன்புதான்.

“.....சொற்களைக்கொண்டு புனையப்
பட்ட வண்ணக் கலவைகளும், மெல்லிய
கிண்டல்களும் என்னைப் புளகாங்கிதப்படுத்தின.
இவ்வின்பங்களனைத்தும் வாசகர்களை
எதிர்நோக்கி இருக்கின்றன .....

எஸ். கே. செட்ரூர்

தென்மொழிகள் புத்தக டிரஸ்டு ஆதரவில் பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

செல்வி பதிப்பகம், காரைக்குடி

